

Artist: Willard Grand Conspiracy

Album: There But For The Grace Of God

Label: Glitterhouse Records

zaterdag 25 december 2004

Weet u waaraan ik altijd moet denken als ik naar het werk van The Willard Grand Conspiracy luister? Dat dit gezelschap, bestaande uit as Robert Fisher en gitarist Paul Austin, de Pink Floyd is van de Roots scene. En weet dat het, tussen aanhaling tekens, nieuwe album "There But For The Grace Of God" dat in feite ook bevestigt. De bombastische hightech ontbreekt misschien maar dat is misschien ook wel het enige wat er nog aan ontbreekt. Heeft u onlangs de documentaire Mojave gezien, dat op Nederland 3 werd uitgezonden bij het VPRO programma Dokwerk? De tijd in dit woestijngebied staat daar al jaren helemaal stil. Plaats bij die beelden de geïnspireerde muziek van The Willard Grand Conspiracy en u heb misschien wel de best gemusiceerde documentaire film ooit. De muziek die we aantreffen op dit korte overzicht van vijf albums in negen jaar is zo divers dat ik eigenlijk niet weet waar te beginnen. Met "Morning Is The End Of The Day" trappen het producers duo Jeff Lipton en Sean O'Brien af. De weergaloze track komt van het debuut album "3 A.M. Sunday @ Fortune Otto's" uit 1996. We hadden het er al over "The Work Song", "Another Lonely Night", "Sticky" en "I Miss You Best" komen niet voor niets van de bestseller Mojave uit 1999 af. Indrukwekkende compilatie waarvan ik eigenlijk maar een ding kwijt wil, Dark Side Of The Moon en Wish You Were Here fans durf eens een risico te nemen en neem eens de tijd en ontdek wat David Gilmour en Roger Waters bezielde toen ze deze klassiekers op de mark brachten. De tijd staat heel even stil.

[Jan Janssen](#)

Artist: Nitty Gritty Dirt Band

Album: Welcome To Woody Creek

Label: Dualtone

zaterdag 25 december 2004

Een paar maanden geleden werd ik herinnerd aan The Nitty Gritty Dirt Band, toen ik in een gesprek verwickeld raakte en niet meer op de band's naam kon komen. Kent u de wereld hit nog, het door Jerry Jeff Walker gecomponeerde "Mr. Bojangles"? Deze gouwe ouwe kraker stond op het comeback album Uncle Charlie & His Dog Teddy. The Nitty Gritty Dirt Band ruilde op dat album hun traditionele country muziek in voor een meer begrijpelijke rock georiënteerde mix van country, bluegrass, pop, en Rock & Roll. Vandaag de dag zouden we dat een Alt Country noemen geloof ik? De liedjes werden toen voornamelijk geschreven door mensen als Randy Newman, Mike Nesmith en Kenny Loggins. Nu vierendertig jaar later staat "Welcome To Woody Creek" in de bakken. Met Jeff Hanna, Jimmy Fadden, Jimmy Ibbotson en ook Bob Carpenter in de gelederen is de band op Ralph Barr en Chris Darrow na nagenoeg compleet. Let op fans, de opvolgers van Symphonion Dream uit 2003 is wederom een waardig comeback album geworden. Verwacht nu geen nieuwe vondsten van band maar wel muziek die boven het gemiddelde van het hedendaagse aanbod in het genre uitsteekt. En dat hoor je ook want zo'n song als "Forever Don't Last" en het sterk naar The Everly Brothers knipogende "Any Love But Our Love" zijn om van te smullen. Zelfs Beatles fans mogen deze CD niet missen, als was het maar dat ik de bluegrass uitvoering van Get Back erg gewaagt vind. Oordeel zelf.

[Jan Janssen](#)

Artist: Hayseed Dixie

Album: Let There Be Rockgrass

Label: Cooking Vinyl

maandag 20 december 2004

Waar zijn de tijden gebleven, dat ik moest uitleggen wat bluegrass is... Tegenwoordig experimenteert een behoorlijk aantal muzikanten ermee en dat gaat van traditioneel tot Alt. bluegrass en allerlei ruige Hackensaw-versies. Hayseed Dixie heeft "rockgrass" uitgevonden, compleet met een origineel scheppingsverhaal. In Deer Lick Holler, Appalachia speelden de muzikanten al generaties lang traditionals, tot de auto van een vreemdeling tegen de oude eik bij de Devil's Elbow-bocht botste. Op zoek naar de papieren van het slachtoffer vond men een doos grammofoonplaten en warempel, AC/DC klonk op hun 78-toeren grammofoon als "mighty fine country music"! Dus brachten de jongens van Hayseed Dixie, om de vreemdeling te eren, hun hillbilly-tribute aan zijn geliefde muziek. Alle gekheid op een stokje, dit is natuurlijk een superslimme vondst van het trio Barley Scotch (leadzang, fiddle, gitaar), Dale Reno (mandoline) en Don Wayne Reno (banjo), het vereist trouwens ook een geweldige beheersing van de instrumenten! Er wordt zo flitsend gespeeld en ook nog driestemmig gezongen, dat je bijna niet gelooft naar zo'n kleine bezetting te luisteren. Behalve AC/DC (meest live-stukken) worden hier ook Queen, The Darkness, Motorhead, Kiss, Bad Company, Aerosmith en de J Geils Band gecoverd, er staan twee maffe eigen liedjes bij, de traditional "Will The Circle Be Unbroken" sluit de CD af na de "preek" op het eind van "Highway To Hell". Als het nieuwtje eraf is, kun je dit album altijd weer tevoorschijn trekken als je aanstekelijke feestmuziek nodig hebt... Wat ik zelf de leukste track vind? "Ace Of Spades" van Motorhead.

[Johanna Bodde](#)

Artist: Burrito DeLuxe

Album: The Whole Enchilada

Label: Corazong Records

maandag 20 december 2004

Sneaky Pete Kleinow maakte deel uit van de legendarische Flying Burrito Brothers, in de eerste line-up met Gram Parsons en de tweede - minstens zo goede - met Rick Roberts. Zijn pedal steelguitar overbrugde in de late jaren zestig de kloof tussen country en rock. Hij klinkt nog even goed maar het is onmogelijk voor zijn groep Burrito DeLuxe om de magie uit die tijd te laten herleven. Toch is "The Whole Enchilada", die in luxueus digipack arriveert, zeker de moeite van 't luisteren en nog eens luisteren waard en niet alleen voor de onverwoestbare countryrock-fans! Carlton Moody zingt de leadvocals en heeft geen moeite met variatie in de benadering van een song. Bassist Jeff "Stick" Davis (The Amazing Rhythm Aces) vormt samen met Rick Lonow het ritme-tandem. De andere belangrijke man in Burrito DeLuxe is Garth Hudson op de diverse toetsen, inclusief de accordeon, inderdaad: DE Garth Hudson uit The Band! Met de muziek zit het dus wel snor, de liedjes zijn wat wisselvallig. Op de zoveelste cover van "The Letter" zitten we niet te wachten en de gospel "Good Night" als Europese bonustrack lijkt ook enigszins overbodig. Maar er is veel goeds: Sneaky Pete schreef de instrumentale "Sister" waarin zijn pedal steel excelleert, "Zydeco Ball" met heerlijk introoetje werd geboren uit een samenwerking tussen Carlton Moody en Ramblin' Jack Elliott. "Everywhere I Go" blijft ook hangen, het doet denken aan The Band en Tim McGraw. "Baton Rouge", een leuk simpel wijsje met accordeon, is van Guy Clark, terwijl "Memphis Money" een bluesy portret schetst van een optimistische crimineel. Bij "Rex Bob Lowenstein", de eigenwijze DJ van Mark Germino, kan het album niet meer stuk!

[Johanna Bodde](#)

Artist: Ricochets

Album: The Ghost Of Our Love/Slo-Mo Suicide

Label: Glitterhouse Records

donderdag 16 december 2004

Op Take Roots 2004 werd ik blij verrast door de Noorse zangeres Ane Brun. Daarna heb ik mijn Noors huiswerk gedaan. Ik werkte de oktober al de geluiden van singer-songwriter Thomas Dybdahi uit. En nu kom ook ineens de garagerock van The Ricochets tegen. Vreemd genoeg zijn laatst genoemde ondergebracht bij het altijd maar weer verrassende Glitterhouse Records label in Duitsland. Ze hebben een gezond neusje moet ik eerlijk bekennen. The Ricochets, gevormd rondom singer-songwriter Trond Andreassen, was onlangs nog op het Deense Roskilde Festival één van klappers. Maar in eigen land gaat men nog een stapje verder. Daar moet je de Noormannen vergelijken met wat we hier doen met The Golden Earring. De CD heet "The Ghost Of Our Love" en omdat de band, nog niet zolang geleden, herrees uit de as krijgt u hun debuut album "Slo-Mo Suicide" er voor hetzelfde geld erbij. Mooi meegenomen toch? Maar laten we ons eens concentreren op het nieuwe werk. De titeltrack komt wat chaotisch binnen walsen. Laat u niet afschrikken want even later zult u merken dat het steeds interessanter word de geluidsdrager verder af te luisteren. De bezwerende rock maakt dan ineens plaats voor een meer gecontroleerde The Who, Quadraphonia, achtige sound. Het orgeltje, de kicks, de speed en de bluesy Rock 'n' Roll stem van Andreassen tikken de CD langzaam maar zeker naar het hoogtepunt van de CD. "Depressive Side Of Town" heet deze Cult schijnbeweging, waar ik maar geen genoeg van kan krijgen. Het tekent zich steeds meer, Scandinavië heeft echt wat te bieden. Ik houd het voor u in de gaten, okay?

[Jan Janssen](#)

Artist: Dan Smolla

Album: Under The Rainbow

Label: Independent

donderdag 16 december 2004

Dan Smolla doet alles zelf: componeren, teksten schrijven, zingen, een breed scala van instrumenten bespelen en het geheel thuis opnemen. Zie "my messy little studio" achterop de CD. Dan had zich voorgenomen om iets van deze derde CD te maken waar hij trots op kan zijn, inclusief de (uitbestede) mastering, de kwaliteit van de disc en de looks. Daar is hij in geslaagd, al was zijn "Indie = cutting costs"-grap met de zelfgeschreven, van Smileys voorziene hoesjes van "Swimming In Wind" erg leuk. Ook de muziek is wat meer gepolijst, de tracks zijn met veel zorg gekozen want van de oorspronkelijke demo met negentien probeersels zijn er maar twee gebruikt uiteindelijk, daar kwamen nog dertien stukken bij. Er worden niet zoveel knipoogjes gegeven als op de vorige CD, behalve misschien naar Beck, dus we horen meer van Dan's eigen - vaak multi-tracked - geluid. Dit zijn trouwens toch complexe opnamen, roots georiënteerd maar tegelijk experimenterend met jazz, psychedelisch en trance. Dan heeft een sterke troef in handen met zijn intelligente, existentialistische teksten. Er zijn verhaaltjes, zoals "Prison Letter", "Remember Me" en "The Drive", die aan Earle en Springsteen doen denken, maar bij wat meer abstracte poëzie kun je als luisteraar je eigen uitleg geven. Smullen van Smolla's regels dus: "I met what we already said the first time with our eyes" of "By the way, in my dream you're beautiful". Heerlijk om iemand te horen die niet corrupt is ("My soul can't be bought"), maar hoopvol ("We're all under the rainbow") en vredelievend ("Try not to judge each other for fortyfive seconds")

[Johanna Bodde](#)

Artist: Two Cow Garage

Album: The Wall Against Our Back

Label: Sonic Rendezvous

woensdag 15 december 2004

Als Brent Best van Slobberbone de producer is van deze uit Columbus, Ohio afkomstige band, weet een beetje kenner natuurlijk wel uit welke hoek de wind waait: moddervette koeienvlaairrock, waarvan de krachtige damp alleen al, je bijna omver blaast. Drie jonge plattelandjongens die verveling en saaiheid te grazen nemen, door een bandje te beginnen. Op dit 2de album pakken zij furieus uit met 13 nummers, om de opgekropte frustraties een uitlaatklep te geven. In het wervelende tempo waarmee deze garage - en punkliedjes (met een countrystrik eromheen) worden gespeeld, schreeuwt zanger/ gitarist Micah Schnabel zijn teksten de wereld in over (on) gelukkige liefdes, dromen en eenzaamheid. Zijn maten Dustin Harigle (drums en zang) en Shane Sweeney (bass en zang) leggen de basis zoals dat hoort: rauw. Muzikaal gezien is het aanbod van een hoog spierballengehalte, doch op de juiste momenten wordt de gevoelige kant niet geschuwd, zoals in het akoestische Saturday Night of in het zinderende Brand New July. Two Cow Garage is een stoere band die in mijn verbeelding optreedt in een saloon, waar de koeienlaarzen vanzelf met bier vollopen. Ik zou daar best eens bij willen zijn, ook al ben ik sinds jaren aan de wijn.

Huub Thomassen

Artist: B.J. Baartmans

Album: Where Lovers Go

Label: Inbetweens Records

woensdag 15 december 2004

Bart Jan Baartmans heb ik bij zijn live-optredens met o.a. JW Roy, Brian Webb, Rod Picott en Terri Binion leren kennen als een bijzonder sympathieke artiest. Met zijn vakbekwaamheid op diverse gitaren en mandoline, zijn leuke verhaaltjes en ontwapenende lach kan hij ieder publiek voor zich winnen! Ook zijn zelfgeschreven liedjes weten altijd te boeien en er mag dan verschillend gedacht worden over zijn stem, ik hou wel van "hees en doorleefd", dat is een vaststaand feit. Verschillende tracks van BJ's nieuwe CD "Where Lovers Go", zijn zesde album, komen me dus bekend voor maar ze klinken in deze overdadige, naar de seventies omkijkende produktie toch weer heel anders! Mike Roelofs heeft zich voornamelijk beziggehouden met de diverse keyboards, orgeltjes en synthesizer-effecten. Producer, tevens technicus Leon Bartels voegt daar nog drumloops bij, terwijl al het snarenwerk door Bart Jan zelf verzorgd wordt. Er vormt zich een heel boeiend contrast tussen die altijd wat kil / klinisch aandoende synthesizers en het virtuoze gitaarspel met de speelse mandoline en BJ's sensuele benadering van de af en toe expliciete teksten. Ja, met zo'n albumtitel gaan die over de liefde en de relatie en alle bijbehorende vreugden en problemen. De komst van gasten is ook een prettige verrassing, Marjolein van der Klauw (Powderblue) zingt een duet met BJ, terwijl Iain Matthews, Brian Webb en Eric de Vries ieder bij een song in harmony- en backgroundvocals te horen zijn. Veertien eigen liedjes dus, overtuigend gebruik makend van het Amerikaanse idioom, al spreken sommige mij meer aan dan andere. "Jenny And Frank" is levensecht, "Patty's Poetry" werd geïnspireerd door Patty Griffin en het toppertje zit helemaal aan het eind: "One Way Street".

Johanna Bodde

Artist: Alastair Moock

Album: Let It Go

Label: Independent

vrijdag 10 december 2004

Heb altijd gedacht dat er maar een Steve Forbert bestond. Ik zal u de komende 200 woorden ervan proberen te overtuigen dat het niet zo is. De naam die Forbert fans moeten onthouden is die van Alastair Moock. Zijn nieuwe CD heet "Let It Go" en zou zo een kopie kunnen zijn van Forbert's "Rocking Horse Head" uit 1996. Moock leverde tot dusver drie albums af waarvan ik echt niet zou weten hoe die klinken. Ik mag hopen dat Alastair Moock in de jaren progressie heeft geboekt, want als "Let It Go" minder zou klinken, wie het weet mag het zeggen, dan tik ik morgen nog zijn voorgangers binnen via zijn indrukwekkende website. Muzikaal en zangtechnisch gezien zit het wel bij hem tussen de oren. De man laat zich omringen met prima muzikanten en liet "Let It Go" produceren door een goede bekende van ons namelijk Michael Dinallo. Dinallo (gitaar), Andy Plaisted op drums en Paul Kochanski op bas leverde vorig jaar nog een CD "Strange Adventure" af, met The Mercy Brothers. Ik wil de CD "Let It Go" niet het Americana etiketje opplakken want daarvoor klinken nummers als "Red Ribbon Waltz" en "Standing At Five Corners", waar we overigens Kris Delmhorst weer eens tegenkomen, te folkly. Nee, de uit Boston afkomstige singer-songwriter varieert, naar mijn mening, daarvoor te veel. Trakteer u zelf eens op een lekkere CD die na iedere draaibeurt, steeds beter wordt. Passionele muziek met allure en perspectief voor de toekomst. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Iris DeMent

Album: Lifeline

Label: Flariella Records

donderdag 9 december 2004

Iris DeMent is de jongste van veertien (!) kinderen. Ze werd geboren in Paragould, een stadje in de Missouri-delta van Arkansas. Een wanhopig arm gebied en toen zelfs de boerderij niet meer genoeg opbracht verhuisde het gezin naar Californië. Als de moeder van Iris het allemaal niet meer zag zitten, ging ze naar de piano om een traditioneel religieus lied te zingen en daar putte ze duidelijk kracht uit. Dus toen Iris haar tijdens een tour in tranen opbelde omdat ze het moeilijk had, was moeder's onmiddellijke reactie: "Well, Iris! You gotta get to a pe-yan-a!" Dat was de "lifeline" waar Iris haar vierde album (na een stilte van acht jaren) naar noemde. Er staan dertien countrygospels op, met de juiste soul-invulling gezongen door Iris, wiens karakteristieke stem geknipt is voor dit traditionele werk! De begeleiding is spaarzaam, een of twee gitaren, een staande bas, een dobro, hier en daar harmoniezing van heren als Stuart Duncan, Pat Enright, Alan O'Bryant (The Nashville Bluegrass Band) en Barry Tashian. Soms begeleidt Iris zichzelf alleen op piano, zoals in het fraaie "God Walks The Dark Hills". Ze heeft ook het nummer "He Reached Down" geschreven, in dezelfde trant als de kerkzangen die soms wel teruggaan tot 1867 en 1845. Zelfs de lay-out, met foto's uit de vijftiger jaren van een openluchtmaaltijd bij een kerkje, pas wonderwel in het geheel. Ik zou dit album alleen niet aanraden voor mensen die, vaak met enige moeite, hun religieuze veren afgeschud hebben..., maar Iris zet hier wel een integer en best indrukwekkend statement neer. (JB)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Woven Hand

Album: Concider The Birds

Label: Glitterhouse Records

zondag 5 december 2004

Als een band ter discussie staat, tijdens mijn verjaardag sparijen en luisteravonden, is het wel Sixteen Horsepower. De een vindt de muziek, van de hand David Eugene Edwards, deprimerend terwijl andere juist weer moet putten uit deze verschijning. Ja, laten we eerlijk zijn Edwards is een fenomeen niet echt veelzijdig in muzikaal opzicht maar altijd boeiend genoeg om er wat over te schrijven. Alleen heb ik de laatste tijd wel steeds meer moeite de dingen te scheiden van elkaar. En dat geldt zeker als ik luister naar de nieuwe Wovenhand, "Consider The Birds". Is dit een nieuwe Sixteen Horsepower? Ja, nee? U zegt het maar, ik weet het zo langzamerhand niet meer. Ik zie het helemaal voor me, Edwards in een donkere studio, Robert Ferbrance achter de knoppen en opnemen maar. Even later laat je mensen als Ordy Garrison op drums, Daniël Memahon achter de piano, Shane Trost op bas opdraven om de andere overgebleven sporen inspelen. Vervolgens mix je de boel goed af en holpa weer ziet een nieuwe geluidsdrager het daglicht. Technisch gezien een goed verhaal misschien, maar hoe breng je die soms verstomende dreiging in nummers als "Oil On Panel" en "To Make A Ring"? Beklemmend allemaal en daar beging ik steeds meer moeite mee te krijgen. De verrassing is er vanaf, of klink verzadigt? Ik zelf denk van niet, en fans zullen mij de volgende conclusie ook niet in dank afnemen. David Eugene Edwards kan met "Consider The Birds" mij niet echt meer overtuigen. En dat deed hij nog wel met "Secret South" en het vorige jaar verschenen: "Folklore" Ik moet daarbij wel aantekenen dat dit Sixteen Horsepower releases waren. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: The Unbroken Circle

Album: The Musical Heritage Of The Carter Family

Label: Dualtone

zondag 5 december 2004

John Carter Cash, de zoon van Johnny en June, heeft zich opgeworpen als bewaker van het muzikale familie-erfgoed. Hij produceerde een prachtig album om The Carter Family te eren, een terechte eer, want Alvin Pleasant Carter met de nichtjes Sara en Maybelle hebben een onuitwisbare indruk op de muzikawereld achtergelaten, vanaf de dertiger jaren toen de originele opnamen gemaakt werden tot vandaag de dag. Allerlei beroemdheden hebben A.P.'s liedjes en Mother Maybelle's gitaartechniek als inspiratiebron genoemd. We vinden op deze CD dan ook, behalve al de getalenteerde familieleden en vrienden die A.P.'s werk uitvoeren, een paar minder voor de hand liggende artiesten. Sheryl Crow bijvoorbeeld, die zich helemaal thuis lijkt te voelen bij dit geluid, net als Shawn Colvin, die begeleid wordt door Earl en Randy Scruggs. Johnny Cash himself klinkt wat vermoeid maar is verder goed bij stem in "Engine One-Forty-Three", dat hij ook al in 1964 zong, die opname bleef tot de verschijning van de LP "Tall Man" in 1979 op de plank liggen. We horen June Carter Cash met een thuis in Maces Springs, Virginia opgenomen nummer en Rosanne Cash met het fraai uitgevoerde "The Winding Stream", terwijl haar voormalige zwager Marty Stuart een onvervalste murderballad van een onheilspellend arrangement voorziet. Ook John Prine zorgt voor een hoogtepunt met het lekker pittig gespeelde "Bear Creek Blues". Afsluiter is Kris Kristofferson plus The Nitty Gritty Dirt Band inclusief John McEuen. Een selectie van heel bekende tot nooit eerder gehoorde liedjes, zelfs een stemmig gekleurd booklet met enkele heel oude foto's van The Carter Family, John Carter Cash heeft van A tot Z vakwerk geleverd! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Jesse Dayton

Album: Country Soul Brother

Label: Stag Records

zondag 5 december 2004

Gewoon lekker is ook het laatste album "Country Soul Brother" van de uit Houston afkomstige Jesse Dayton. Zoals de titel van het album al doet vermoeden bevat de plaat, in tegenstelling tot voorganger Tall Texas Tales, minder rockabilly/honkytonk maar meer funk en soul. Deze aanpak pakt beter uit, al blijft er voor de Telecaster- en honkytonk fanaat genoeg te genieten over. Zijn muziek doet me onwillekeurig terugdenken aan Doug Sahm, de pionier van dit soort Texaanse muziek. Voorwaar geen slechte vergelijking, al is Jesse Dayton in eigen land ook geen kleintje. Waylon Jennings' band en ook de Seattle rockers de Supersuckers (bij het opnemen van Must 've been high) maakten van zijn diensten gebruik. Dat hij daarbij ook niet vies is van popmuziek blijkt uit de cover Just What I Needed van The Cars, welke een innovatieve behandeling heeft gekregen. Net als bij de Blasters is Dayton's muziek vooral om live gehoord te worden, dus ook hier geldt: voetjes van de vloer. (HT)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Mark McKay

Album: Shimmer

Label: Independent

zondag 5 december 2004

Ik moet echt weer een tijdje terug in de als de naam Mark McKay leest. Begin jaren negentig maakte hij deel uit van de uit Washington afkomstige Alt Country formatie Sixty Acres. Het is nog niet zo lang geleden, volgens mij, dat zijn CD "Live From The Memory Hotel" het daglicht zag. Jared Bartlett produceerde de in de vergeten hoek belande CD. McKay's nieuwe CD "Shimmer" is geproduceerd door niemand minder dan Eric "Roscoe" Ambel. Voor wie nog niet weet waarover we het hebben, Ambel produceerde werken van ondermeer The Bottle Rockets, Nils Lofgren en Freedy Johnston. Maak een mix van de zojuist genoemde artiesten en u weet precies wat u in huis haalt als u de nieuwe Mark McKay aanschaft. Een keurige, niet al te lange, wat heet 48 minuten durende CD, zonder afknappers, en dat is in dit genre meer uitzondering dan regel. De CD opent met het beste radioliedje op dit album "Rain (Like A Hallelujah)". Kris Delmhorst duikt op in de rock ballads "Sweet Temptation" en "U-Eyes". Waarvan de laatste bijna zangtechnisch uit de bocht dreigt te vliegen. Jared Bartlett schuift aan als het wispelturige "Full Moon Eyes" je grijpt en als en Southern rock track "Mercedes" uitpakt. Ook slaagt hij erin de Lucinda Williams cover "Side Of The Road" uit 1988 er goed vanaf te brengen. Mark McKay zet zichzelf pas echt op de kaart door "Shimmer" af te sluiten met het donkere "No Way To Go". Ja, ja zelfs daar is over nagedacht. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: The Flatlanders

Album: The Flatlanders Live At The One Knite Austin, Texas

Label: New West Records

woensdag 1 december 2004

Het was 8 juni 1972 in Austin, Texas. The Flatlanders, Jimmie Dale Gilmore, Joe Ely en Butch Hancock, hadden tijdens de winter een album opgenomen en dankzij het enthousiasme van een plaatselijke DJ kwamen er nu meesal zo'n twintig mensen naar hun optredens. Goede opname-apparatuur was nog zeldzaam, maar Gary Oliver, de eigenaar van The One Knite, bleek een liefhebber te zijn. Hij was juist begonnen bandjes uit te nodigen in zijn bar, die voor "tips" (fooiën) wilden spelen, al was het publiek dan meestal platzak... Hij zette, zonder het te vragen, die optredens ook op de tape. Zo kan het gebeuren, dat er in 2004 een CD opduikt met al dit moois! Keurig gemasterd, zonodig met een fade, geen praatjes, wel stukjes applaus en gedempt geroezemoes van de barbevolking op de achtergrond. Dit album heeft sfeer en laat je niet zomaar los... Jimmie Dale Gilmore deed de meeste leadvocals, Joe Ely de rest en Butch Hancock beperkte zich tot meezingen maar hij was wel de enige die zijn eigen songs op de setlist had! Verder stond er ook niets verkeerd bij, werk van Hank Williams, Jesse Fuller en Tex Ritter. Al Strehli wist toen al hoe hij ze moest schrijven en Townes VanZandt werd gecoverd, een enthousiast "Walkin' Down The Line" kwam langs en afsluiters waren "Bring It On Home To Me" en het verrukkelijke "Jole Blon". Het geheel kreeg een lekker bedje van akoestische gitaren, aangevuld met harmonica, dobro, banjo, autoharp en basgitaar, want er deden ook nog drie maatjes mee. Let vooral op die waanzinnige zingende zaag! Hoe je een tijdsdocument vast kunt spijkeren... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Early Grace

Album: Early Grace The EP

Label: Big Bad Train Records

woensdag 1 december 2004

Ooit al eens de misdaad thriller Kalifornia (niet verkeert gespeld) gezien? Nee? Heel even in het kort, de film gaat over een journalistenduo die belangrijke Amerikaanse seriemoord locaties afgaat samen met een ander stel, niet wetende dat een van de twee een seriemoordenaar is. Prachtige rollen van ondermeer Michelle Forbes, David Duchovny, Juliette Lewis en Brad Pitt. De laatste speelt het schizofrene manneke genaamd Early Grayce. Welnu, zojuist in mijn CD lade schoven is de EP van de uit Brooklyn, New York afkomstige Americana Roots rock formatie Early Grace. Ik snap ook wel dat het een niet met ander te maken heeft maar toch was bovenstaande het eerste waaraan ik moet denken toen ik de naam Early Grace zag staan. Tja, en als ik de biografie erop nasla, lees ik ineens ook nog dat singer-songwriters en gitarist van de band, Christopher Bonet, nog niet zolang geleden in de bajes heeft gezeten vanwege het kweken van marihuana? Gelukkig is het tij gekeerd want het gaat heel goed met Bonet. Zelf zegt hij daar nu over "being away from the rest of the world saved me". Zo is het maar net. Zoals gezegd we hebben het over een EP waar maar vier nummers op staan die overigens best wel aardig klinken. Bonet's vrouw, Anna Elias, heeft een verdraaid soepele stem die zich prima aanpast in de twee up-tempo nummers "Heaven's Saloon" en "15 Years" en de country ballads "If I Could" en "My Dear". Vooral dit laatste voortreffelijk gearrangeerde nummer valt wel in de smaak trouwens. De stevige rhythm sectie bestaat uit drummer Pete "Moon" Truncate en broertje Sean Bonet op bas. Het is moeilijk te zeggen of ik een heel album uit gezeten zou hebben, dit Epeetje zat ik in ieder geval met groot gemak uit. Ben eigenlijk wel benieuwd wat de toekomst zal brengen van deze vroege zegening.

Did you ever see the crime-thriller Kalifornia (not misspelled!)? No? To cut a long story short the movie is about a duo of journalists, who visits the most important locations of serial murders together wit another couple, no knowing that one of the two is a serial killer. Wonderful filled in characters od among others Michelle Forbes, David Duchovny. Juliëtte Lewis and Brad Pitt. Last one playing the schizophrenic chap, by the name of Early Grayce. Well, just put in my CD-drawer is the EP of the Americana Roots formation Early Grace, coming from Brooklyn, New York. Of course I understand that the one things has nothing to do with the other, but yet the above mentioned item was the first thing that came into my mind when I saw the name Early Grace! Moreover in the consulted biography I suddenly also read that singer-songwriter and guitarist of the band , Christopher Bonet was in the slammer not long ago because of growing marihuana. Happily the tide has turned for him, he is alright now. Bonet himself declares about this: 'Being away from the rest of the world saved me' And so it is. As mentioned we are talking about an EP , containing only 4 tracks, which indeed sound rather well. Bonet's wife, Anna Elias, has a damned pliable voice, that is adjusting itself very well in the 2 up-tempo tracks 'Heaven's Saloon' and '15 Years' and the country-ballads 'If I could' and 'My Dream'. By the way especially this last excellently arranged song is greatly appreciated . The firm rhythm-section is formed by drummer Pete 'Moon' Truncate and brother Sean Bonet on bass. It is hard to say if I could have stand a complete album; this EP was very easy to sit out. As a matter of fact I am really curious about what the future will bring for Early Grace?

Translated by Yvonne Böhm.

[Jan Janssen](#)

Artist: Steve Mayone

Album: Bedroom Rockstar

Label: Independent

donderdag 25 november 2004

Hij lag al een tijdje klaar om besproken te worden, maar je moet het ijzer smeden al het heet is, zeg ik altijd. Tijd om toe te slaan dus. Hier is de nieuwe CD van Steve Mayone. De man maakte in het verleden talloze albums waarvan de laatste "The Lost Tapes" uit 1999 stamt. Vorig jaar kwam ik hem plotseling nog tegen in het liedje "Hummingbird" op Kris Delmhorst's album "Songs For A Hurricane". Met zijn nieuwe CD "Bedroom Rockstar" heeft hij zijn vierzies weer op scherp staan. De in Scarsdale, New York opgegroeide singer-songwriter die nu vanuit Boston opereert maakt gitaargedreven poprock met hier en daar wat uitstapjes naar Americana en Bluegrass. "Deeper In The Well", de geest van David Eugene Edwards zweeft daar rond, en "Going Down" zijn daar goede voorbeelden van. Het diepst raakt mij het folky duet dat hij doet met violiste Clare Burson. Burson heeft een prachtige stem en haar striemende vioolgeluid, in dat liedje, doen mij herinneren aan het beste van Ozark Mountain Daredevils. In "Stranded" gaan alle remmen lost nadat het nummer tot een climax is gebracht. Voor het slotstuk "Don't Deserve You" kruipt Mayone eerst zelf achter zijn piano om dan vervolgens zijn gitaar te pakken en een poep hete slide solo cadeau te doen. Mayone is allang geen Bedroom Rockstar meer, daarvoor klinken de songs op deze CD te volwassen. Steve Mayone komt in december 2004 samen met niemand minder dan Todd Thibaud naar Europa en is jammer genoeg alleen te zien in Duitsland. Is ie heet of niet. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Todd Thibaud

Album: Northern Skies

Label: Blue Rose Records

donderdag 25 november 2004

Een paar maanden geleden verscheen er een live DVD van Todd Thibaud. De DVD "Live At Toad" werd opgenomen in een Café in Cambridge, Massachusetts. Thibaud's studio opvolger van "Favorite Waste of Time", "Little Mystery" en "Squash" heet "Northern Skies" en is nu uit in Nederland. Het is tergend te moeten constateren dat Thibaud, afkomstig uit Boston, Massachusetts, in de rest van Europe inmiddels een gevestigde naam is maar in Nederland nagenoeg niemand hem nog kent. Een paar jaar geleden dacht ik nog dat hij via de gelegenheidsformatie Hardpan (Terry Lee Hale, Chris Burroughs en Joseph Parsons) in Nederland eindelijk een voet tussen de deur zou krijgen. Helaas pindakaas en erger nog, het enige wat men in Nederland kan verzinnen is hem een Tom Petty sticker op zijn gladde bol plakken. Deze weinig verdiepende vergelijking schiet bij mij altijd weer in het verkeerde keelgat. Zeker als ik luister naar "Northern Skies" durf ik zelf niet eens een vergelijking te maken met wie dan ook. Deze keer klinkt het weliswaar allemaal wat minder gladjes maar de lijnen zijn duidelijk des Thibaud's. Luister maar eens naar de geniaal verzorgde roots pop nummers als "Three Words", "Let It Slide", "Long Way Down" en "Ways To Leave", het Courage Brothers concept uit 1990 komt toch weer boven drijven. Thibaud krijgt, met zijn nieuwe CD, verdorie zelfs een doorgeleerde Rob de Nijs fan plat, leer ik nu. Een en ander afgewegende tegen de duidelijk minder geproduceerde prachtige songs als "Lost Again", "Louisiana" en het soulvolle "Only A Fool" schaart Todd Thibaud zich ongetwijfeld tussen mijn rijtje van beste CD's van dit jaar.

[Jan Janssen](#)

Artist: Sand Sheff

Album: Free On This Mountain

Label: Upheaval Dome Music

donderdag 18 november 2004

Dit is een CD, waarbij je gelijk opletten de oortjes rechtop zet. Sand Sheff, type stoere blonde cowboy, woont in Durango, Colorado en ook zonder zijn muziek zou ik hem bewonderen, want hij heeft als brandweerman geholpen bosbranden te bestrijden! "Free On This Mountain" is niet zijn debuut, hij heeft eerst cassettes uitgebracht en tijdens zijn vijf jaren in Nashville een tweetal CD's met de band Buck 50 plus een album onder de hoede van bekende producer Marshall Morgan. Dit is wel een indrukwekkend Americana-statement, de invloeden komen afwisselend uit country, folk, bluegrass, rock, old-time en zelfs jazz. Sand heeft ruim twintig muzikanten bereid gevonden mee te werken, onder wie Reeltime Travelers, bekend van de "Cold Mountain"-soundtrack. Het album begint met een soundscape waarin Jimmy Rodgers verwerkt is en dan horen we in de kristalheldere produktie Sand zelf, die mij doet denken aan Johnny Cash tijdens zijn beste jaren, Chip Taylor en John Prine. Veel stukken laten ook ruimte voor een mevrouw, in totaal zijn er vier zoetgevooisde zangeressen. Eigenlijk moet de eerste tekst direkt al iets speciaals hebben, "Last Song For The Days" voldoet ruimschoots, met het bezoek aan de begraafplaats van de Indianen! Dan volgen "Babylon Boogie": "We'll go dance into a dead-end street" en "Hard Luck Woman": "There's a dust devil blowing the garbage off the side of the road", terwijl het intrigerende "Bang On Me" ook een prettige hoeveelheid geesten bevat. Ik kan nog even doorgaan, maar alles is gewoon geweldig goed! Er stond een prachtige term in het promotiemateriaal: "New Rural Renaissance", onthouden we die? www.upheavaldome.com (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Beautiful Dreamer

Album: The Songs Of Stephen Foster

Label: American Roots Publishing

donderdag 18 november 2004

Volgens de in het CD boekje beschreven overlevering, was Stephen Foster (1826) de eerste liedjesschrijver, die de bonte muzikale mengeling van Europese kolonisten en Afrikaanse slaven in zijn liedjes optekende en vastlegde. Deze CD bevat van Fosters' oeuvre maar liefst 18 nummers die een prachtige afspiegeling vormen van de diversiteit aan stijlen: Afrikaanse ritmiek, Oost-Europese polka, Ierse en Schotse ballades, Italiaanse bel canto, klassieke- en minstreele muziek. Veel bekende en minder bekende artiesten vertolken op even integere als overtuigende wijze hier het werk van Foster. Van begin tot eind is het een genot om te luisteren naar bijvoorbeeld het diep melancholieke folk-bluesliedje door Alvin Youngblood Heart, het tot op het bot gaande folk-countrynummer door John Prine of de regelrecht in het hart rakende soulballade van Mavis Staples. Om nog maar te zwijgen van de bijdragen van onder andere Ron Sexsmith, Alison Krauss, Roger McGuinn en zoveel anderen. De hele CD neemt je, met terugwerkende kracht, mee naar het arme en harde leven van de 19de eeuw in de Verenigde Staten. Je voelt tot in elke vezel, de troostende werking die Fosters' liedjes op die ellendige tijd gehad moet hebben. Een niet te missen tijdsdocument. Prachtige muziek, zeer informatief en ook nog eens mooi vormgegeven. American Roots Publishing in Nashville toont zich met het uitbrengen van dit eerste project, een schatbewaarder van traditionele Amerikaanse muziek. Belangeloos hebben de artiesten eraan meegewerkt. De CD opbrengst gaat dan ook rechtstreeks naar deze organisatie. Een dergelijk project als dit verdient de volle steun. De muziek verdient het om gehoord te worden. Kopen dus, want dat laat het mes snijden aan beide kanten. (HT)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Bill Mallonee

Album: Dear Life

Label: Fundamental Records

donderdag 18 november 2004

Afgelopen zomer liepen we tegen de muziek van de Luke en Daniel Brindley aan toen we in Washington DC waren. We schreven toen dat de muziek van The Brindley Brothers min of meer in het verlengde lag van wat Bill Mallonee op zijn solo werk laat horen. Ik ben blij dat ik die vergelijking toen heb kunnen maken want als ik nu luister naar Mallonee's nieuwe solo album "Dear Life" bevestigt dit alleen maar weer eens dat hij nu al als soort van boegbeeld fungeert voor een nieuwe generatie songwriters. Veel mensen vinden Bill Mallonee een religieus getinte songwriter en hebben dan meteen zoiets van "wat moet je daar nou weer mee". Zelf heb ik helemaal niets met religie echter de liedjes op Mallonee's nieuwe album raken mij op een plaats waar ik dat niet verwacht had. Neem nu de tekst van "Who Will You Love?" "Under trance of circumstance always seems so hard. What falls from the hand of loving God. Your eyes were the ocean blue skies all around. We're lost beneath the waves without a sound", kijk dit bedoel ik dus geen poespas, dit raakt en is pure poëzie. Mallonee klinkt op "Dear Life" muzikaal gezien wat striped down maar de grassroots ingrediënten, zoals ik het maar zal noemen, zijn nadrukkelijk aanwezig in tracks als "Carol Merrill" en "I Will Never Be Normal (After This)". Verzin de beelden daarbij maar eens "yeah it could have been your eyes. But I suspect it was your kiss. Honey I'll never be normal after this". Had dit document niet gewoon een DVD moeten zijn, vraag ik mij nu ineens af? (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Dan Israel

Album: Time I Get Home

Label: Eclectone Records

donderdag 18 november 2004

Het is nog niet zolang geleden dat singer-songwriters graag liedjes schrijven aan de keuken tafel. Nu wil het toeval dat de uit Minneapolis afkomstige singer-songwriter Dan Israel een paar jaar geleden debuteerde met de CD "Mama's Kitchen". Let wel geen solo album maar een aardig staaltje Alt Country die hij samen maakte met zijn band The Cultivators. Ook Israel trekt zich graag terug in zijn eigen studio, als hij in wat rustiger vaarwateren terechtgekomen is. Dat leverde tot dusver twee leuke plaatjes op die ik, als ik het nu achteraf bekijk, eigenlijk helemaal al vergeten was. Nu heb ik zijn nieuwe CD "Time I Get Home" al een paar keer beluisterd. Wat direct opvalt is dat, in tegenstelling tot zijn voorgangers, het een melodieuze schijfje is geworden. Israel's stem heeft iets weg van als Elvis Costello en Dan Bern en dat komt verdraaid goed tot zijn recht in de openingstrack "Come To me", "Down The Line" en "Somebody Better". Als u geen idee heeft hoe The Cultivators klonken op hun debuut CD "Before We Met" in 1997 geeft het puntige "All The Phonies" u een aardige indruk. Het beste nummer op dit album tref ik aan helemaal aan het einde van de CD. "Windowsill" heet dit prima geproduceerde meesterwerkje. Israel mixed in dit nummer zijn eigen twee ingespeelde gitaar solo's nagenoeg parallel naast elkaar en dat verpakt hij geraffineerd in een zeer verzorgde melodie. Samen met David J. Russ, op drums, en Peter Sands, achter de Hammond, maakt Dan Israel zijn beste solo CD tot nu toe. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Dolorean

Album: Violence In The Snowy Fields

Label: Yep Roc Records

maandag 15 november 2004

Dolorean ontpopte eind jaren negentig als een primitief folk bandje. Op hun debuut CD "Sudden Oak" troffen we aardig wat ruwe naïeve liedjes aan van een stel muzikanten die eigenlijk niet echt wisten welke kant ze op wilden. Singer-songwriter Al James en Jay Clarke (The Standard) verruilde Silverton, Oregon al snel met Portland. De basis van de muziek die Dolorean nu maakt ligt in feite in deze poëtische en literaire stad. Met drummer Ben Nugent en bassist James Adair in de gelederen produceert het viertal een voortreffelijke mix van eigenzinnige, nooit simpel klinkende liedjes. Dat laatste etaleert zich vooral op hun nieuwe album "Violence In The Snowy Fields". Jammer dat deze tekstuele hoogstandjes niet mee te lezen zijn in het wat armetierig uitgevoerde CD boekje. Maar goed het gaat om de muziek en die is deze keer zeer gevarieerd. Men opent met het country getinte liedje "The Search". Daarna komen we weer helemaal tot bezinging in het met een Cello aangeklede "Put You To Sleep". Ik zie Nick Drake glimlachen in zijn graf als ik naar het heerlijk ontspannende "Dyning In Time" luister. In het midden van deze maar 37 minuten durende CD, veren we weer op met de radio melodietjes "To Destruction" en de titeltrack "Violence In The Snowy Fields". Daarna pakken de mannen de draad weer op met louter ingetogen werk. Dolorean's nieuwe album heeft iets bijzonders maar het is niet eenvoudig het te omschrijven. Muziek om bij te blijven of om tot inkeer te komen? Dat laatste is misschien wel heel actueel. (JJ)

Jan Janssen

Artist: Eugene Ruffolo

Album: The Hardest Easy

Label: Independent

maandag 15 november 2004

Zou je een CD bespreking kunnen schrijven over een singer-songwriter waarvan je zelf in feite aan de wieg hebt gestaan als je kijkt naar zijn naamsbekendheid in Europa? Ik denk zelf van wel, als u een ander mening bent toegedaan, na het lezen van dit stukje, laat het mij dan alstublieft even weten. In 1996 maakte ik voor het eerst kennis met de muziek van de New Yorker Eugene Ruffolo. Ik hoorde het liedje "No Common Future" op een radiostation, die in die tijd uitzond vanuit een Amerikaanse legerbasis in Weeze, Duitsland. Het liedje stond op zijn debuut CD "Fool For Every Reason" die een jaar later ook in Nederland uitkwam. In 2001 schoof, het nagenoeg voor u anoniem gebleven album, "When We Were Kings" in schappen van uw favoriete platenzaak. Nu heb ik zijn nieuwe CD "The Hardest Easy" een fiks aantal draaibeurten gegeven. Ik moet eerlijk bekennen, ondanks het feit dat ik nog steeds vind dat Ruffolo's stem van ongekennde klasse is, er niet veel schot zit in de muzikale ontwikkeling van deze zeer sympathieke gozer. Met uitzondering van nummers als "Poor Lonesome Me" en "Nobody's Baby" waar Ruffolo heel even een Roots uitstapje maakt vind ik het vooral een veel te geproduceerde CD geworden. De harmony vocals, met bijvoorbeeld Lucy Kaplansky, die we kennen van haar onlangs verschenen CD "The Red Thread", en de jongens van Venice, in titeltrack "The Hardest Easy", klinken als een klok maar muzikaal gezien is het allemaal vlak. Ben Wisch is verantwoordelijk voor de zeer gladde eind mix van deze CD, die "Fool For Every Reason" absoluut niet kan overstijgen. Aandachtig de CD beluisteren en beleven, in een luie stoel en een goed glas wijn, zijn de enige gedachten die mij bij gebleven zijn, en dat is eigenlijk heel jammer, of is dat juist wat Ruffolo bedoeld met "The Hardest Easy"? (JJ)

Jan Janssen

Artist: Rosavelt

Album: The Story Of Gasoline

Label: Gaff Music

maandag 8 november 2004

De nieuwe CD "The Story of Gasoline" van de uit Cleveland afkomstige Roots-rock formatie Rosavelt opent met een start probleem. Terwijl de band aftrapt met de titeltrack van "Gasoline" stop singer-songwriter Christopher Allen abrupt en zegt "I wanna do that different". Een indrukwekkende kick-off van een band die muzikaal sterk doet denken aan Cracker of The Silos. De opvolger van het uit 1997 daterende "Carp and Bones" en "Transistor Blues" uit 1999 is geproduceerd door Don Dixon. Nu moet u weten dat Dixon in het verleden ook al eens aan de kar trok van ondermeer R.E.M en The Smithereens, wat natuurlijk weer gerand staat voor een stevig gevulde rock CD. Duidelijk hoorbaar is het feit dat het schrijversduo Christopher Allen en Kevin Grasha uit elkaar gevallen is. Grasha vond dat toeren allemaal maar niks en heeft nu plaats gemaakt voor de piepjonge furieus klinkende gitarist en vocalist Jesse Bryson. Hierdoor klinkt ook het gitaarwerk op de CD wat vindingrijker en compacter dan op bijvoorbeeld "Carp and Bones". "Pionted Pistol" en de radio song "The Last Heartache" zijn naar mijn smaak echte prijsbeestjes. Bij het hunkerende garagerock liedje "A Little Bit Of Trouble" met de zinsnede "Give me your ear, lend me your tongue" gaat ik helemaal uit mijn dak. Zo te horen heeft Chris Allen, door het schrijven van dit soort liedjes, zich er helemaal doorheen weten te slaan. Een pure en eerlijke overwinning, wat mij betreft, naar vijf jaar stilte rondom een band die ik graag terug zou willen zien op bijvoorbeeld Take Root of het Blue Highways Festival. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Charlie Robison

Album: Good Times

Label: Dualtone

zaterdag 6 november 2004

Wat voor invloed een paar gebeurtenissen op een mens kunnen hebben. Neem nou deze stoere, feestende, aan alles lakhebbende cowboy die met de CD "Good Times" zich onverwachts van een zeer introspectieve kant laat zien. Sinds zijn uit 2001 stammende 'major' studioplaat 'Step Right Up' is er in het leven van deze ruwe bolster van alles veranderd. Getrouwd met Emily van de Dixie Chicks en vader geworden van zoontje Gus, het is bij Charlie niet zonder betekenis gebleven getuige de fijnbesnaarde invulling van de CD in kwestie. Buiten dat nam hij, met de terugkeer naar een onafhankelijk label, zijn artistieke vrijheid weer in eigen hand én de vrijheid zijn gewenste studiomuzikanten te kiezen. (David Grissom, Glenn Fukunaga, Lloyd Maines: zijn garantie voor kwaliteit). Luister naar het resultaat van deze met hoorbaar plezier gemaakte CD. De elf nummers- waarvan zeven zelf gemaakt- zijn stuk voor stuk van grote klasse. De liedjes bestrijken zo'n beetje het hele Americana-genre (vooral country, blues, cajun, texmex) en er wordt tot in de puntjes gemusiceerd. De glashelder geproduceerde CD kent zowel in structuur als in uitvoering, een fraaie afwisseling van temporeijke en fraai ingehouden liedjes. Hoogtepunten noemen is eigenlijk ondoenlijk, maar voorruit een greep dan maar: het meteen vrolijk stemmende titelnummer, het weemoedige Photograph, het bitterzoete Always en het donkerstemmende Big City Blues. Het is slechts een onderbelichte impressie van deze over de hele linie geslaagde CD. In Europa heeft Charlie Robison tot op heden geen potten kunnen breken. Geheide kans dat daar nu verandering in komt, sterker: in moet komen. Want voor wie het - laat ik zeggen- alternatieve countrygenre ook maar een beetje lief is, dient deze CD onverwijld aan te schaffen. 'Good Times is een CD voor goede - én voor slechte tijden. Oftewel: tijdloze CD!! (HT)

[Huub Thomassen](#)

Artist: The Rizdales

Album: Bar And Lounge

Label: Willyboy Recordings

woensdag 3 november 2004

Er ligt een stad London in het Canadese Ontario, daar maken ze uiteraard ook muziek en hoe! Luister maar eens naar The Rizdales... Achter die naam verschuilen zich zanger/gitarist Tom Dunphy en zijn vrouw Tara, die zingt, fiddle en fluit speelt, samen schreven ze alle liedjes voor dit tweede album. Will Haas (staande bas) en Tim Vail (drums, percussie) vormen de ritme-sectie, terwijl gastmuzikant Tony Nardi elektrische gitaar, pedalsteel en banjo toevoegt. De band zet een geluid neer dat het best te omschrijven valt als een alternatieve versie van klassieke honkytonk country uit de vijftiger en zestiger jaren. Bassist Will heeft goed geluisterd naar The Tennessee Three van Johnny Cash bijvoorbeeld, maar de invloed van Elvis Costello en Nick Lowe is ook merkbaar in de muziek. Er wordt vlot en professioneel gespeeld, typisch een groep die z'n sporen al verdiend heeft in talloze bars en lounges. Voor de stem van Tom Dunphy wil ik graag een uitdrukking lenen van mijn vroegere collega bij de krant: alderbarstends mooi!! In de gouden jaren van Nashville hadden zangers ook zulke stemmen, met warm timbre en snik. Tara zingt minder opvallend maar wel mooi en hun vocalen versmelten perfect, de vergelijking met George Jones & Tammy Wynette of Conway Twitty & Loretta Lynn ligt natuurlijk voor de hand. Het thema van al de tracks is "Love", een onuitputtelijk onderwerp maar hier wel heel verfrissend benaderd met allerlei ingenieuze vondsten. Toppertjes zijn: "You'd Almost Think I'm In Love", "Sadder Than You Know" en natuurlijk "A Little Voodoo"! Een opmerkelijke verrassing uit dat andere London. (Johanna Bodde)

There is a town, called London, in the Canadian Ontario; of course they make music there too, and how! Just listen to the Rizdales.. Behind that name singer/guitar player Tom Dunphy and his wife Tara, who also sings, plays fiddle and flute, are hiding. Together they wrote all the songs for this second album. Will Haas (upright bass) and Tim Vail (drums, percussions) form the rhythm-section, while guest-musician Tony Nardi adds electric guitar, pedalsteel and banjo. The band produces a sound which best can be described as an alternative version of classic honky- tonk country from the fifties and sixties. Bass player Will for instance listened very well to the Tennessee Three of Johnny Cash, but the influence of Elvis Costello and Nick Lowe in their music is also noticeable. They play fluently and professionally, typical of a band that has won its spurs by performing in countless bars and lounges. For the voice of Tom Dunphy I would like to borrow a word from my former colleague at the paper: alderbarstends mooi (extra extremely beautiful). In the golden years the Nashville singers had that kind of voice: with a warm timbre and a sob. Tara sings less striking but beautiful and their vocals melt perfectly together; the comparison with George Jones & Tammy Wynette or Conway Twitty & Loretta Lynn is obvious. The theme of all the tracks is 'Love' , an inexhaustible subject but yet approached here in a refreshed way with all kinds of ingenious phrases and ideas. Top performances are : 'You'd Almost Think I'm In Love', 'Sadder Than You Know' and unmistakable 'A Little Voodoo'! A striking surprise out of that other London.

Translated by Yvonne Böhm.

[Johanna Bodde](#)

Artist: Thomas Dybdahi

Album: ...That Great October Sound

Label: Glitterhouse Records

woensdag 3 november 2004

Wat doe je als een CD ziet staan, in dit jaargetijde, dat de titel draagt "That Great October Sound"? Ernaar luisteren of dat ook wel klopt, natuurlijk. De CD komt van de in Noorwegen razend populair zijnde singer-songwriter Thomas Dybdahl. De 24 jarige muzikant won diverse Grammy awards in eigen land en verkocht twee jaar geleden naar zegge maar liefst 50.000 exemplaren van "That Great October Sound". "Kalmeer uw geest met muziek", komt u ergens tegen in een van zijn liedjes. En dat laatste is nu precies wat er met je gebeurt als je naar Dybdahl's zelfreflecterende, ja zelfs naar naïviteit neigende muziek luistert. Aan zijn hoge lijzige stem moet u even wennen maar de super moderne composities op dit album zijn gespijkerd. De eerste singel van dit album is de niet eens zo sterke opener "From Grace". Luister eens aandachtig naar het langzaam doordringende "All's Not Lost" of het akoestische "Life Here Is Cold" weerzinwekkende muzikale omlijstingen die ik in lange tijd niet meer gehoord heb. Ook het soulvolle "Tomorrow Stays The Same" is erg goed te pruimen alleen het gebrabbel in "Postulate" komt strategisch gezien op een slecht moment. Of is dit juist het breekpunt van de meester? Want met de opvolgende tracks "Adelaine", "John Wayne", "Love's Lost" en "Dreamveaver" geeft Thomas Dybdahl mij een totaal oktober gevoel. U weet wel, goed glas wijn, open haardvuur en de wind die de natte bladeren om uw huis heen laat razen. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: The Flood

Album: The Flood

Label: Independent

woensdag 3 november 2004

I have a dream nee, het heeft niets te maken met Martin Luther King's uitspraak het is wat in mij opkomt als ik weer eens iets muzikaals beluister wat uit Australië afkomstig is. Ik droom ervan ooit nog eens te duiken in het Great Barrier Reef, maar dat schuif ik graag even terzijde bij het beluisteren van de nieuwe titelloze CD van The Flood. Kevin Bennett (zang en gitaar), James Gillard (zang en gitaar), Wayne "Killer" Kellett (bas), Steve Fearnley (drums) en Tim Wedde (zang, keyboards en accordeon), leveren een prachtige melodieuze CD af. De band heeft inmiddels in Down under een aardige reputatie opgebouwd, als ik de pers informatie erop nasla. The Flood komen uit Sydney en als de natuur geen rare streken uithaalt is het daar nu hoogzomer. Perfect timing dus, als u het mij vraagt, en dat ontdek ik ook in de muzikale zin van het woord. De country rocker "Sweet Killer" en de oer Australische ode aan Paul Kelly, in fragiele "Paul Kelly`s Blues", liggen erg prettig in het gehoor. In het funky en soulvolle "Queensland" laten The Flood mij alle hoeken van de kamer zien door een indirecte Hammond B3 Banjo combinatie. Ik moet even denken waar ik dat al vaker gehoord heb? De prachtige rustpuntjes op The Floods nieuwe album zijn "House On The Hill" en het uitgesponnen "No Highway" dat opgevolgd word door de hidden track The "Ballad of K.B. Ja, ja Kevin Welch weet wel waarmee hij door down under moet toeren. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Robert Burton Hubele

Album: Three Little Words

Label: Nevin Park Recordings

woensdag 3 november 2004

Hoe lang ken ik de muziek van Robert Burton Hubele al? Dat is volgend jaar 1 oktober 2005 op de kop af 10 jaar geleden. Hoe weet ik dat zo precies, zult u zich afvragen? Hubele stuurde, na precies een maand live te zijn geweest met JJ's Alternative Music Corner op het Internet, zijn CD "When The Sky Falls" op naar ons. Daarmee was hij de eerste artiest waarmee ik direct contact had in Canada. Ik was trouwens, volgens zijn eigen zegge, voor hem het eerste contact in Nederland. Tien jaar later en de twee albums "Halfway To Everywhere" en "The Human Heart" verder zit nu "Three Little Words" in mijn CD player. Hubele laat op deze CD horen hoe je traditionele Folk, Jazz, Blues en ja soms zelfs naar pop reikende muziek kun inkleuren met een Dobro. Daar zit dan ook meteen de valkuil want juist door zijn technisch zeer hoogwaardig gitaarspel drijft het gevaar dat de liedjes onder sneeuwen. Terwijl vakman Hubele balanceert op dat randje opent hij de CD met een Eric Clapton naar de kroon stekende "Life Is Good". De verleidende Southern blues bespiegeling in "She Brings Him Coffee" maken mij wel erg nieuwsgierig. Ik zou wel eens willen weten hoe het afliep met "Bobby" die opgroeide in een "one-horse town", toen Dottie "the queen of the diner" verscheen en aan hem vroeg: "Can I bring you anything at all. If you see something that you like. All you've got to do is call". Liedjes uit het leven gegrepen en dat allemaal in een soort van Tom Waits en Bob Dylan groove, zegt XZ Magazine in Belgrado. Klop als een bus, als u het mij vraagt, alleen kunnen die twee niet tippen aan het backslide Dobro spel van Robert Burton Hubele. Mijn dank is groot aan de uitvinder van de Dobro "John Dopyera (1893-1988)" (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Camper van Beethoven

Album: New Roman Times

Label: Cooking Vinyl

dinsdag 2 november 2004

Camper van Beethoven, met David Lowery en Victor Krummenacher als sleutelfiguren, was in de 2e helft van de jaren tachtig een lekker dwars en altijd onvoorspelbaar gitaarbandje uit Californië. Afgezien van het overdoen van Fleetwood Mac's 'Tusk' twee jaar terug, is New Times Romans weer het eerste studioalbum sinds 15 jaar van dit quasi serieuze gezelschap. Dit keer wordt de luisteraar verrast met een, naar eigen zeggen, politieke Rockopera met het leven van een militair als onderwerp. Het verhaal wordt door de ogen van Jan Soldaat gepresenteerd op Lowery's geheel eigenzinnige wijze: luchtig en een tikje maniakaal trekt hij politiek van leer tegen het (zinloos) blootstellen aan geweld van jonge mensen in deze nieuwe Romeinse tijd. Met de maar liefst twintig nummers komt zo'n beetje het hele populaire genre voorbij. Rock, disco, folk, reggae, countryrock - ook hun kruisbestuivingen - alles wordt in een handomdraai uit de kast gehaald. Het is een ware muzikale cocktail die de band voorschotelt en waarin Lowery onmiskenbaar de sterkste hand heeft gehad. De samenstelling van het muzikale goedje glijdt trouwens niet vanzelf naar binnen. Herhaaldelijk happen en doorkauwen is nodig om de recepten te doorgronden. Als dat lukt dan wacht de spreekwoordelijke af te likken vinger. Met het al opgebouwde oeuvre met zijn band Cracker (en allerlei tussen door projecten) heeft Lowery dit keer met zijn oude maten, weer een mooi muzikaal plaatje geschoten en bovendien een politiek altijd relevant statement toegevoegd. (HT)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Jennifer Getz

Album: Makin' Historie

Label: Independent

dinsdag 2 november 2004

Collaboratie binnen The Dutch Roots Radio Ring werpt steeds meer zijn vruchten af. Ook nu weer kreeg ik een tip uit het hoge noorden. Thomas Kaldijk, programmamaker van lokale radio programma "Blueprint", tipte ons onlangs over Jennifer Getz. De uit L.A. afkomstige singer-songwriter bracht onlangs, na vele jaren ploeteren de CD "Makin' History" op de markt. Opmerkelijk en emotioneel verhaal hangt aan deze release. Getz klopt op een dag aan de deur van toetsenist en producer John Herron (John Coinman, The Coal Porters en Rosie Flores) om een offerte uit te brengen om diens huis te schilderen. Herron ziet in haar uiterlijk meer een rockster als een schilder en vraagt of ze toevallig ook muziek maakt. Voor dat ze het in de gaten had zaten ze samen in de studio en werden de eerste stappen gezet richting dit debuut album. Het noodlot sloeg echter toe toen Herron, vlak voor de laatste opnamen, tijdens een verkeersongeluk om het leven kwam. Het project werd bijna twee jaar op hold gezet en het was Herron's vrouw, Brenda Berkley, en diens dochter Katy Rose, die Getz benaderde om alsnog de CD af te maken. Het resultaat mag er zijn. Kippenvel kreeg ik bij het luisteren naar de knallende opener "Me in your bag". Het gitaarspel, van deze linkshandige gitariste, is van een uitstekend niveau. Haar soulvolle "deep rootsy" stemgeluid, die soms sterk doet denken aan die van Mary Gauthier, maken de melodieuze track "Universe" en Roots-rock ballad "Keep On Comin'" in zekere zin uniek in zijn soort. Ook "Just Enough" en "45", met de zinsnede "Who needs a girl with a 45 to blow my mind away", laten het licht schijnen in de donkere tunnel die afgebeeld staat op de achterzijde van CD. Al weer eentje die in aanmerking komt voor de top 10 van 2004.

[Jan Janssen](#)

Artist: Chrissy Flatt

Album: Walk With Kings

Label: Independent

maandag 1 november 2004

Aan het eind van mijn enthousiaste recensie betreffende het debuut-album "Wings Of A Butterfly" schreef ik dat ik graag nog eens wat van Chrissy wilde horen. Die mogelijkheid bestaat nu, want "Walk With Kings", met prachtige coverfoto en lay-out, is uitgekomen! Een album dat de sterke punten van het eerste in zich verenigt en daar nog een paar aan toevoegt. De twaalf tracks leunen meer richting rock deze keer en ik hoor ook een flirt met 60's pop, er is zelfs een perfect gekozen cover van The Kinks bij: "I'm Not Like Everybody Else". Chrissy's partner Eric Hisaw (ze ontmoetten elkaar ooit in een punkclub) schreef weer een liedje, deed de productie en bespeelde akoestische en elektrische gitaren. De muzikanten van het eerste album doen ook hier mee: bassist/organist Ron Flynt, drummer Stephen Belans (Beaver Nelson) en cellist Brian Standefer (Alejandro Escovedo en Patti Griffin), garantie voor kwaliteit. Chrissy's bijzondere, breekbare stem is iets krachtiger geworden en ze heeft zich inmiddels volledig ontplooid als songwriter! Zelf kreeg ze niet veel cadeau in het leven, dus ze kan zich als geen ander verplaatsen in de gevoelens van mensen. De titeltrack behandelt het interessante onderwerp van de reïncarnatie. "Murder In The Garden" ontvouwt zich als mini-thriller over een dame die in haar paradijselijke tuin neergeschoten wordt terwijl ze katten vergiftigt! "Came Back Broken" gaat over een Vietnam veteraan en "Sign Up Here" is een ritmisch protest tegen het politieke systeem. "Reach Out Your Hand", een ingetogen song die troost probeert te brengen aan iemand die niet lang meer te leven heeft, is het allermooist... Waar Chrissy ook over zingt, het komt recht uit haar hart! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Michael Reno Harrell

Album: Closer Home

Label: Dancing Bear

maandag 1 november 2004

Michael Reno Harrell is een singer-songwriter uit de Southern Appalachian Mountains, die al zo'n veertig jaar optreedt. Hij heeft lang loshangend wit haar en ik hou altijd wel van mensen die ook in hun uiterlijk helemaal zichzelf durven zijn, dus dat is al een pluspunt. Verder is er de treffende gelijkenis van zijn muzikale werkstukjes met die van Chip Taylor, er zit tevens iets in van Tom Russell, Arlo Guthrie en van de storytelling Johnny Cash, terwijl ik soms ook een Carter Family melodietje hoor, in "Dixie Breezes" bijvoorbeeld. Phyllis Tannerfrye zingt af en toe een kristalheldere harmony, de ondersteunende instrumenten zijn behalve een enkele basgitaar, akoestisch: gitaren, dobro, fiddle, mandoline, staande bas, tamboerijn, cymbal. Het gaat hier om "hogeschool" verhalen vertellen, soms inderdaad meer gesproken dan gezongen, logisch dat er Awards voor uitgereikt worden en dat muzikanten als Sam Bush en Jerry Douglas hem als vriend beschouwen. In het CD boekje, opgesierd met kunstwerkjes van Michael Reno in zwart-wit, vertelt hij ook in een paar regels waar de inspiratie voor de liedjes vandaan kwam. Echt gebeurd, "East Kentucky Dream", met een mijnwerker die een zeilboot bouwde of gefantaseerd, "The Chocolate Kid", met een overvaller die niet zonder chocoladerepen kon. Ontroerend, "Let My Baby Be" en spannend, "Cotton Mill Dress" en dwaas, "Germany". Culminerend in het laatste filmscenario, "The Nickel", een oudere song die op veler verzoek erbij gevoegd is. Helemaal terecht, want het is een beauty: "She walked into the Greyhound station in Syracuse, New York..." Liedjes met Greyhoundbussen erin zijn eigenlijk altijd goed! (Johanna Bodde)

[Jan Janssen](#)

Artist: Nashville Bluegrass Band

Album: Twenty Years Blues

Label: Sugar Hill Records

zondag 17 oktober 2004

Goede wijn behoeft geen krans, dat denk je onwillekeurig bij het luisteren naar The Nashville Bluegrass Band. We hebben zes jaar moeten wachten op een nieuw album, maar nu komt dat net op tijd voor het twintigjarig jubileum van de band! Twintig jaren, wat kan er allemaal gebeuren in zo'n periode? Alan O'Bryant (banjo), Pat Enright (gitaar) en Mike Compton (mandoline) waren de oprichters, fiddelaar Stuart Duncan kwam er in 1985 bij, de band wisselde een paar keer van bassist tot Dennis Crouch eind 2000 op het toneel verscheen. Verschillende albums kregen een Grammy-nominatie, de onderscheiding werd tweemaal uitgereikt aan de band, samen met verschillende bluegrass awards. De heren deinsden nooit terug voor ongebruikelijke dingen, ze traden op met een klassiek kamerorkest, maakten muziekvideo's, werkten in de studio met allerlei artiesten van Johnny Cash tot Maura O'Connell en The Fairfield Four, traden op in Carnegie Hall en over de hele wereld, inclusief China, Bangladesh en Irak. Dan is er nog hun filmwerk: Pat, Stuart en Mike speelden als The Soggy Bottom Boys op de "O Brother Where Art Thou"-soundtrack, Pat was ook de jodelstem van acteur John Turturro. Daarna nam de band deel aan de "Down From The Mountain"- en "Great High Mountain"-tours. De titel van dit bij Alan thuis opgenomen album is hun enige verwijzing naar de mijlpaal, verder doen ze er niets aan... We horen muziek van grote klasse: instrumentals, mooi gezongen stukken van John Hartford & Bill Monroe ("Old Riverman") en Jimmie Rodgers ("Gambling Barroom Blues"), iets a-cappella zelfs en nieuw werk ("Luckiest Man Alive"). Gefeliciteerd met het jubileum, heren! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Gabriel Minnikin

Album: Hard Feelings

Label: Independent

zondag 17 oktober 2004

Deze voor mij volslagen onbekende 27 jarige singer-songwriter uit Halifax Canada, debuteert met een zowat pikdonkere CD. Met de herfst in aantocht is dat nooit zo verkeerd, al moet gezegd dat Hard Feelings na geregelde beluistering een ambivalente indruk achterlaat. Oorzaak: de diepe bariton van Minnikin, die weliswaar meteen imponeert maar ook gauw verveelt en het te veel aan mineur. Dat iemand zo langzaam en donkerbruin kan zingen is heel mooi, maar als dat een hele CD wordt volgehouden slaat de verveling onherroepelijk toe. Jammer, want zijn door the Band, Emmylou Harris en een snufje Dylan beïnvloede songs, verraden wel kwaliteit. Meer dynamiek in zang en structuur (overwegend ballades met af en toe een versnellinkje) had de CD wellicht tot een toppertje gemaakt. Hoewel in eigen beheer opgenomen, beschikt Minnikin over een collectief aan muzikanten dat, in weerwil van de eenvormige nummers, voor fraaie vocale en instrumentale ondersteuning zorgdraagt. Vooral zus Ruth zorgt met haar mooie tweede stem voor een lichtpuntje in de duisternis. Minnikins teksten gaan, hoe kan het anders, over de brute kant van het leven (dood door drugs en zo), onvervulbare verlangens en verstikkende eenzaamheid. Een vrolijke Frans zal Minnikin getuige zijn liedjes, nooit worden. Liever niet zelfs want melancholie, mits enigszins gedoseerd en gevarieerd, is geen onprettige gemoedtoestand. No hard feelings kortom, maar de eventuele volgende CD graag wat minder loodzwaar. (Huub Thomassen)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Susan Cowsill

Album: Just Believe It

Label: Blue Rose Records

zaterdag 16 oktober 2004

Veel mensen die ik sprak na het optreden van Susan Cowsill tijdens het Take Root Festival, dat op 2 oktober werd gehouden in Assen, vonden dat ze het er goed vanaf gebracht had. Een van de redenen waarom ik deze recensie nu pas schrijf, en niet al voor het festival, was vooral omdat ik wel eens met eigen ogen en oren wilde waarnemen of dat wat Cowsill op "Just Believe It" laat horen ze ook live kan brengen. Conclusie, ja dat kan ze helemaal. Niet dat ik enige wantrouwen koesterde tegen haar maar "Believe It" klinkt nu eenmaal erg geproduceerd. Ik maakte pas kennis met de muziek van Cowsill via The Continental Drifters mega seller "Vermilion" uit 1999. Dit bonte gezelschap waarvan ook Vicki Peterson (The Bangles), en Peter Holsapple deel uit maakte kon bij een potje breken. Nu wil ik "Just Believe It" niet op het zelfde platform tillen als "Vermilion" maar raakvlakken zijn er weldegelijk. De harmony vocals bijvoorbeeld, die ze doet met Peterson en niemand minder dan Adam Duritz (Counting Crows) in "The Palm Of My Hands", lonken daar toch sterk naar. Aan het hoekige "I know You Know" is duidelijk af te lezen dat, met de hippe inbreng van Jumpin' Johnny Sansone, Susan Cowsill de afgelopen jaren niet stil heeft gezeten. Zegt u het maar "Spring Day in Ohio" of "Nanncy Song" de laatste opgedragen aan de oma van haar man, drummer Russ Broussard? De inbreng van Lucinda Williams is wel aardig gevonden maar Cowsill zelf is een natuurlijk zelf allang een Roots Diva alleen heeft ze dat volgens mijn zelf nog niet in de gaten. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Karl Broadie

Album: Everybody's Gold

Label: Laughing Outlaw Records

zaterdag 16 oktober 2004

Karl Broadie is een 31-jarige singer-songwriter die in het Schotse Edinburgh geboren werd maar al zeven jaar een heel gelukkig thuis gevonden heeft in Sydney, Australia. Verleden jaar liet hij een debuutalbum los op de wereld, getiteld "Nowhere Now Here", dat door Engelse muziekbladen en websites aan het hart gedrukt werd. Hij heeft zijn tweede CD gepland voor volgend jaar, maar nu is de EP "Everybody's Gold" verschenen, met zes tracks tot een totaal van 22 minuten. De reden? "Because it made sense for songs reasons", verklaart Karl. Dit is mijn eerste kennismaking met hem, hij heeft een krakerige, gebarsten Joe Cocker achtige stem waar je nogal aan moet wennen en ik beken eerlijk dat het mij, ook na meerdere draaibeurten, niet helemaal lukt. Maar ik kan me voorstellen dat er luisteraars zijn die hier wild van worden! De muziek is terughoudende, rustige akoestische folk, Karl speelt zelf gitaar en bluesy mondharmonica, producer Michael Roberts neemt dobro, mandoline, banjo, accordeon en de overige gitaren voor zijn rekening, terwijl George Washingmachine (sterretje voor leukste achternaam!) zijn fiddle laat zingen. De eerste track is een overbodige Townes VanZandt-cover, "Like A Summer Thursday" van het mooiste Townes-album ooit, "Our Mother The Mountain", uit de tijd dat niemand hem zag staan... Het origineel is onovertreffbaar, liever afblijven dus, meneer Broadie. Hij mag zich uiteraard wel door Townes of Dylan of Wilco laten inspireren, maar zijn eigen licht-romantische songs zijn sterk genoeg. Luister eens naar het aanstekelijke titelstuk of het duet met Melanie Horsnell, "Oh How Softly". Wat is dat trouwens, met die grap over de kip? (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Mofro

Album: Lochloosa

Label: Glitterhouse Records

zaterdag 9 oktober 2004

Ondanks het feit dat de R&B en Blues Soul getinte muziek van Mofro duidelijk Southern American invloeden vertoont, liepen multi-instrumentalist JJ Grey en gitarist Daryl Hance elkaar in Londen tegen het lijf. Beide heren groeide op in de buurt van Jacksonville, Florida. In Londen kwamen ze ook nog eens de Australiër Nathan Shepherd (keyboard) en de Fransman Fabrice Quentin (bas) tegen. Al snel was hun veel belovende debuut album "Blackwater" uit 2001 een feit. Echter een desastreus auto-ongeval maakte nagenoeg een abrupt einde aan het bestaan van Mofro. Grey's vrouw raakte zwaar gewond en Shepherd moest voor revalidatie terug naar Down Under. Na drie jaar zochten Grey, Hance, en Quentin elkaar weer op en namen samen met drummer Craig Barnette en Mike Shapiro op keyboard de CD "Lochloosa" op. Een werkelijk fantastische CD kan ik u vertellen. Voor al diegene die zojuist de nieuwe van Chuck Prophet onder de armen hebben geslagen een goede raad, "Lochloosa" mag je niet missen. Vanaf de laid-back soul groove in titel track, naar het swampie funky "Dirtfloorcracker" tot de spookachtige elektrische klaagzang in "Ten Thousand Islands" dit ding blijft boeien. "Lochloosa" eindigt waardig met "Pray for Rain", een verborgen slepende akoestisch literair meesterwerkje. Ik zeg het nog eens Mofro een naam om te onthouden als is het maar omdat het zo'n ijzingwekkend aanstekend album is. Misschien zelfs wel het best in het genre alleen weten ze dat in Hilversum nog niet, houden zo dus. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: C.C. Adcock

Album: Lafayette Marquis

Label: Yep Roc Records

zaterdag 9 oktober 2004

De laatste tijd worden ik overspoeld met, voor mij, nog onbekende singer-songwriters die net even iets anders doen dan ik gewend ben. Wat moet ik met deze CD, was de eerste gedachte die in mij opkwam toen ik in aanraking kwam met de derde CD van C.C. Adcock genaamd "Lafayette Marquis". De macro opname van de afgebeelde slangen huid op de voorkant van de CD cover kon mij niet echt bekoren. Toch maar even goed beluisteren, dacht ik meteen. En dat laatste zou u nu ook moeten doen als u deze CD tegenkomt in het diversen C bakje bij uw favoriete platenboer. Charles Clinton Adcock, zoals hij dagelijks door het leven wandelt, overviel mij met zijn geniale boogie-folk rock, gedoopt in een stevige techno Zydeco groove met deep Southern Roots. Zo die zit. Ik dacht dat ik het zo wel aardig omschreven had. De track "All 4 The Betta" bevat een sterk pulserende ritme waar het mij moeite kost om stil te zitten. Even later zwaai de boel weer even vrolijk om naar een Latin, ja zelfs dance-achtige, beat in "Blaksnak Bite". De man komt uit Louisiana en dat hoor je in de zweterige Cajun productie "Runaway Life". Buiten deze voortreffelijke nummers stijgen ook nog eens liedjes als "Love N' Gold" en het daarop volgende "Slangshotz N' Boom-R-Angz" ver boven het geheel uit. Dit allemaal vanwege het perfecte georkestreerde percussie werk en omdat het zo lekker humeurig en smerig aanvoelt. De dauwdruppels rollen je werkelijk van het naakte lijf zonder dat u ook maar iets doet. Ziet het beeld voor u? Ik wel. (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Ian Moore

Album: Luminaria

Label: Yep Roc Records

dinsdag 5 oktober 2004

Wie naar de indrukwekkende website van Ian Moore surft, zal moeite hebben de muziek van hem te identificeren. Dus aan mij de schone taak u even kort bij te spijkeren over het wel en wee van deze grensverleggende singer-songwriter die afkomstig is uit Seattle. De in Texas geboren songwriter maakte al begin jaren negentig vooral indruk als Roots-rock gitaarvirtuoos. Tja en het is dan weer moeilijk te begrijpen dat hij al op zesjarige leeftijd een viool in de handen gestopt werd door zijn ouders. Gelukkig, voor hem denk ik, negen jaar later liet hij zich inspireren door de muziek van The Beatles, Curtis Mayfield, Stevie Wonder en Sly & the Family Stone. Soulvolle jongen, zou je zeggen en dat is ook voor een deel zo. Moore heeft een dijk van een stem die hij dan ook volop ten gehore brengt op zijn vijfde solo release genaamd "Luminaria". En geloof mij maar, hij kan er wat mee. Ook muzikaal gezien bewandeld hij paden die in het singer-songwriter genre meestal het liefst gemedend worden. De muziek van Moore laat zich ook niet in een kastje plaatsen. Het begint al bij de lome openingstrack "What I've Done", dat traag opgang komt, maar bloedstollend mooi is. Het maar liefst ruim zeven minuten uitgesponnen "Caroline" had van mijn nog wel langer uitgeweven mogen worden. Werkelijk subliem uitgevoerd. Je proeft de soul terwijl de Keltische invloeden de song tot ongekende hoogte stuwen. Ik zei het al, niet te vangen ook het dwepende "Ordinary People" en het zeer aan te bevel "Sir Robert Scott" niet. The Beatles meets Chuck Prophet? Of toch Richard Thompson does it with Marvin Gaye? Betekent "Luminaria" niet lichtgevend hemellichaam die afkomstig is van een stralende persoonlijkheid? Dacht het wel!

[Jan Janssen](#)

Artist: Audra Kubat
Album: Million Years Old Sand
Label: Time Beach Records

dinsdag 5 oktober 2004

Het zou de titel van een film kunnen zijn, "Million Year Old Sand". Wel iets wat ze in een filmhuis vertonen dan. De lay-out, met 'n beetje overdreven kunstzinnige foto's, zou makkelijk overgezet kunnen worden naar een bij verzamelaars geliefd rakende filmposter. De muziek tenslotte, zou het ook niet slecht doen op de soundtrack bij zo'n soort film. Ondertussen is dit gewoon het nieuwste album van Audra Kubat, een eigenzinnige folkzangeres uit Detroit. Ja, ik moest er even aan wennen, maar nu ik mijn lichte verbazing voorbij ben, ga ik het steeds mooier vinden. Audra's fluisterzang, zo dicht in de microfoon gezongen dat je haar ademhaling hoort, deed me even aan Beth Gibbons denken. 't Is net zo'n soort poëtische CD als Sarah Harmer's nieuwste, relaxt en intiem gebrachte late avond-muziek, een beetje hypnotiserend. Al is het etherische effect toch bedrieglijk, ik heb zo'n idee dat mevrouw Kubat precies weet wat ze wil! Ze schrijft al haar werkjes zelf en speelt akoestische en elektrische gitaren, fluit, viool en percussie. Matt Thibodeau voegt zijn elektrische gitaar op twee tracks toe en dan is er nog belangrijke man Eric Hoegemeyer (Gold Cash Gold) die de hand heeft in producing & engineering, verder bespeelt hij orgeltjes en drums. "Intro" is een instrumentaal stukje, "Golden Sea" heeft mooie overgangen met een drumroffeltje, "Tomorrow Never Comes" kreeg ook een fraai arrangement met de viool in een hoofdrol, terwijl "Role" op psychedelisch gaat met de elektrische gitaar. De albumtitel blijkt geplukt te zijn uit "Superior Sunsets", waarna het "Outro" van deze fascinerende CD een ruim zes minuten durende soundscape blijkt te zijn. (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Cyndi Boste
Album: Scrambled Eggs (The Rose St. Sessions)
Label: Sound Vault Records

dinsdag 5 oktober 2004

Praat met iedere muzikant en hij zal je vertellen dat de meest favoriete plaats waar hij graag speelt in de keuken of ergens in een achterkamertje is. Dat valt op te maken uit de tekst die staat vermeld in het CD boekje van de nieuwe CD "Scrambled Eggs" van de uit Melbourne, Australië afkomstige singer-songwriter Cyndi Boste. Boste dacht waarom ook eigenlijk niet en nam vervolgens tien intieme songs op van singer-songwriters waarvoor ze diep respect heeft. Onder die namen bevinden zich een paar goede bekenden van ons. Viki Simpson (The Waifs) schreef de sombere country ballad "Company". Barb Waters, onlangs nog met de release "Rose Duet", schief het sfeervolle en met een sluimerend accordeonspel (Dave Evens) verzorgde "My Brothers' First Girlfriend". De subtiele backing vocal, in dit nummer, word verzorgd door Tiffany Eckhart. Eckhart schreef het wonderschone country duet deuntje "Think About You", die Boste overigens weer samen doet met Tonchi Mc Intosh. Verder treffen we ook het intieme "No Way Out", van haar debuut album "Home Truths" vijf jaar geleden, aan. Voor wie er dan, na ruim vijftig minuten nog niet genoeg van kan krijgen, heeft Boste ook nog eens de twee erg rootsy klinkende live versies van "Holy Waters" en "Roller" op deze CD gezet. Beiden tracks staan op Boste's meest succesvolle album "Push Comes to Shove", dat twee jaar verscheen. De Australische geeft met release van "Scrambled Eggs" duidelijk aan dat er weer wat moois pruttelt, gaar is het echter pas begin volgend jaar. Eind oktober en november 2004 is ze op toer in Europa samen met Barb Waters, niet missen dus.

[Jan Janssen](#)

Artist: Concrete Blonde

Album: Mojave

Label: Eleven Thirty Records

dinsdag 5 oktober 2004

Van de sinds midden jaren tachtig actieve groep Concrete Blonde, herinner ik mij slechts dat hun funk- wave muziek niet mijn kopje thee was. Het onlangs verschenen album Mojave kon dus rekenen op de nodige scepsis. Die verdween al gauw, want Mojave is een verrassend muzikale woestijntrip, die zich afspeelt in de Amerikaanse staten Arizona en Californië. Wie daar ooit doorheen is getrokken, zal de door zangeres Napolitano beschreven atmosfeer wel herkennen: 'the desert is a bunch of nothing and it's teeming all the time'. Dat nou is ook precies het geval met de muziek op deze CD, die bovendien als een film aan je voorbij trekt. De trip begint met het repeterende 'The A Road', gevolgd door het bespiegelende 'Because I Can' en het voortjakkende 'True To This'. De cover 'Ghost Riders In The Sky' echoot heerlijk over de vlakke, daarmee ruimte makend voor de dreigende sfeer in 'Hey Coyote' en 'Himalayan Motorcycles'. Het prachtig desolate 'Mojave' en het gluiperige 'Snakes' zijn absolute hoogtepunten. 'Jim Needs An Animal' heeft een bedrieglijk hilarische sfeer, waarna met het hypnotiserende 'Someone's Calling Me' en het geruststellende 'My Tornado At Rest' deze trip ten einde komt. Concrete Blonde heeft met dit album aan het begrip woestijnrock, een geheel eigen muzikale invulling gegeven. Johnette Napolitano (zang, gitaar, bas en keyboards) Jim Mankey (gitaar en bas) en Gabriel Ramirez Quezada (drums) hebben de nummers omlijst met een soort funky countryrock. Waarmee zij, wat mij betreft, aan het genre 'americana' een nieuwe dimensie hebben toegevoegd. (Huub Thomassen)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Buddy Miller

Album: Universal United House Of Prayers

Label: New West Records

maandag 4 oktober 2004

De platenstal van Hightone Records loopt de laatste tijd aardig leeg. Dave Alvin vertrok en leverde onlangs een dijk van een CD "Ashgrove" bij Yep Roc Records af. Nu ook Buddy Miller Hightone verruild heeft voor New West Records lijkt het doek gevallen voor Hightone. De tijd zal het leren maar feit is nu dat beide heren nu één van de beste Alt Country CD's van dit jaar afleveren. Universal United House Of Prayer is de naam van Miller's enigszins religieuze getinte nieuwe album. Van Jullie wist ik wel dat ze lichtelijk in den heren was maar dat Buddy dat ook was nieuw voor mij. Let wel, het is beslist niet zo dat de thema's alleen maar daar overgaan, integendeel zelfs, wat Miller nu laat horen verrast mij enigszins. Hier en daar zit zelfs een politieke boodschap verscholen, luister maar eens naar de uitgesponnen, en naar nu blijkt, tijdloze Bob Dylan cover "With God On Our Side". Het klinkt allemaal minder Country. Miller's gitaar scheurt zoals ik gewent ben hem live te aanschouwen, met dit verschil dat hij het nu ook op CD gezet heeft. Donkere moody gospelsongs die spannend zijn en die bij iedere rotatie weer iets nieuws prijsgeven, dit is de boodschap die ik u meegeef. Fans mogen de CD niet missen nieuwkomers kunnen blindelings instappen want het is Miller's beste album sinds "Poison Love" en "Cruel Moon".

[Jan Janssen](#)

Artist: Rod Picott

Album: Girl From Arkansas

Label: Lucky Dice Music

zondag 3 oktober 2004

Rod Picott had zijn vorige album "Stray Dogs" zo goed op de kaart gezet bij zijn optredens in Nederland, dat zelfs toegewijde fans zeiden dat het tijd werd voor iets nieuws. De derde CD "Girl From Arkansas" is nu uitgekomen en het blijkt een "break-up" album te zijn, want Rod en zijn partner Alicia zijn uit elkaar. Dat geeft mij een dubbel gevoel, enerzijds zie ik mensen graag gelukkig, anderzijds levert liefdesverdriet wel vaak prachtig werk op. Zo ook bij Rod Picott. De titeltrack opent het album en zet gelijk de toon, kenmerkend voor een goede keuze. Het zal de manier van opnemen zijn, grotendeels live in de studio, maar het lijkt of Rod zijn vertrouwelijke verhalen speciaal aan jou als luisteraar vertelt. Bij dit ingetogen album, waar je even de tijd voor moet nemen, komt de nadruk meer op de teksten te liggen, al is Rod het niet verleerd om catchy melodietjes te componeren. "Lullaby" is een instrumentaal stukje, terwijl de cello ook de melancholieke sfeertekening in "That's Where My Baby Lives" ondersteunt. "Wrecking Ball" met onheilspellende elektrische gitaar, dateert uit 1989 en was het eerste lied dat Rod samen met zijn maatje Slaid Cleaves schreef, terwijl hij "No Love In This Town" in de studio maakte met co-producer en multi-instrumentalist David Henry, waarna het gelijk opgenomen werd. Het rauwe "Kerosene" doet even aan Tom Waits denken, terwijl het arrangement van prijsbeestje "Gone" lijkt op gitaarspel van Terry Lee Hale met zijn Blind Doctors. Afsluiter "Last Goodbye" is nog van Rod en Alicia's hand, hopelijk hebben ze als vrienden afscheid genomen! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Gold Cash Gold

Album: Paradise Pawned Vol 1

Label: Time Beach Records

zaterdag 2 oktober 2004

Ze hebben zich laten inspireren door een fenomeen dat in Amerika bekender is dan hier, de Pawnshop, oftewel de lommerd. Zowel de bandnaam Gold Cash Gold, als de albumtitel "Paradise Pawned" (gevolgd door een hoopvol "Volume 1"), als de CD lay-out vormen verwijzingen. Het is alsof je zo'n twijfelachtig zaakje binnenstapt... En wie vinden we daar? Een viertal muzikanten uit Detroit, gitarist Steve Zuccaro, bassist Dino Zoyes, drummer Michael Falzon en zanger/toetsenwonder Eric Hoegemeyer. Met de rustige kant van laatstgenoemde hebben we onlangs kennisgemaakt op het album van Audra Kubat. Nu horen we echter zeer stevige rock uit de Pawnshop klinken, oude LP's van Led Zeppelin en Aerosmith? Daar hebben de heren ongetwijfeld goed naar geluisterd, maar ze verwerkten hun invloeden wel tot een eigengeluid tijdens de twee weken dat ze zich zelfs 's nachts in de Rustbelt Studios lieten insluiten. De twaalf tracks ("Spaced Out" is alleen een mini-soundscape) worden met enigszins hees strot gezongen, strak gespeeld en zitten goed in elkaar. Het wordt gelukkig geen geluidsbrij, er is balans in de mix en een paar rustige introotjes, even gas terug voor die solo of een wat ingetogener stuk als "Run Brother Run" bijvoorbeeld, houden de aandacht steeds vast. Met de teksten is ook niks mis, die getuigen van realisme: "You better cover your head, here come the vultures" en pessimisme: "Hope will never cross my path" en zelfs van enig optimisme: "Sunshine will send the storm away". Betreden van de Pawnshop is op eigen risico, want je moet wel een liefhebber van luid zijn, let's rock&roll! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Jack Brennan & The Confidence Men

Album: Love And Bombs

Label: Yep Roc Records

zaterdag 2 oktober 2004

We hebben er weer een gevonden. Jack Brennan & The Confidence Men. Brennan komt uit Boston en stapte nog niet zo lang geleden uit de veelbelovende punk-rock formatie Cast Iron Hike. Als je, net al ik dat deed in juni van dit jaar, aan de oostkust van de Verenigde Staten hebt rond gezworven kom je die naam regelmatig tegen op de radiostations. Maar Brennan wilde iets ander en wat dat is laat hij nu horen op zijn debuut album Love & Bombs. Hoewel Brennan een enorme hekel heeft aan de term "Roots Music", omdat hij vindt dat het refereert naar oude mannen die nog nooit echte punk-rock voor de kiezen gehad hebben, komt hij er toch niet onderuit gerecenseerd te worden in het Real Roots Café. Als ooit groot fan van Tom Petty en The Hooters kom je ook niet om deze CD heen. De stem van Brennan lijkt dan ook als twee druppels water op die van Eric Bazilian. Wat mij betreft kan Brennan de pot op met die uitspraak, want juist Brennan grijpt terug op oude klassieke Rock 'n' Roll, Blues en Country ingrediënten. De uniek verpakte eigentijdse deuntjes liggen mij dus wel. Vooral Frank Black's cover "If It Takes All Night" toetert nog steeds in mijn oren. Maar Jack Brennan & The Confidence Men lonken ook naar mainstream. Nummers als "Believe Me", "Sarah's Got A New Favorite" en het ijzer sterke "Stepdad's Truck" kunnen wat mij betreft zonder enige moeite de hitlijsten in. Paul Kolderie (Joe Jackson) produceerde het geheel en diens vakmanschap mogen we op Love & Bombs ook niet onderschatten. Sublieme American Roots Rock die vooral midden veertigers aan zal spreken. Muziek voor echte mannen dus, met of zonder buikje.

[Jan Janssen](#)

Artist: Chuck Prophet

Album: Age Of Miracles

Label: New West Records

zaterdag 2 oktober 2004

Volgens mij timmert Chuck Prophet al meer dan twintig jaar aan zijn eigen muzikale weg. Het begon allemaal met de legendarische formatie Green On Red tot dat hij begin negentigerjaren besloot zelfstandig zijn weg te plaveien. Vanaf zijn succesvolle solo debuut Brother Aldo tot zijn nu, inmiddels alweer, zevende solo release Age Of Miracles kan ik alleen maar praten over een langzaam reizende ster. Nooit heb begrepen dat Prophet in de media beschreven werd als singer-songwriter uit de Alt Country en Americana hoek. Toen ik hem vorig jaar sprak, in de Q-Bus in Leiden, had hij daar zelf ook al veel moeite mee. De opvolger van No Other Love bewijst wederom dat Prophet veelzijdig is en dat hij is uitgegroeid tot een megaster. Werkelijk meesterlijk verheft hij Blues, R&B, Trip Hop en Rock elementen tot een kunst. Maar hoe kan het toch dat nummers als "Age Of Miracles", het mystieke "Smallest Man In The World" en het naar Phil Spector lonkende "Just To See You Smile" nog niet zijn opgepikt door onze nationale radio stations. Ik heb het zelfs niet eens gehad over de echte radio krakers als "West Memphis Moon" en het ongelofelijk goed gearrangeerde "Heavy Duty". Kortom Prophet levert weer een meesterwerk af die adembenemend tijdloos is. Hij heeft daarvoor weliswaar meer dan twintig muzikanten van stal gehaald maar de sfeerpret spat werkelijk de CD af. "Age Of Miracle" is een top 10 hit en een erg goed geproduceerd kunstwerk van een singer-songwriter uniek als mens en in zijn soort. De man moet alleen nog maar ontdekt worden en ik ben benieuwd wanneer Carol Santana daar lucht van krijgt. Ik rond af met een Livin Blues/Chuck Prophet literair hoogstandje "Who Put The Wang In The Wang Dang Doodle? You should Shakalaka." Is ie mooi of niet?

[Jan Janssen](#)

Artist: The Silos

Album: When The Telephone Rings

Label: Dualtone

zaterdag 2 oktober 2004

Cracker vrienden opgelet het nieuwe album van The Silos genaamd "When The Telephone Rings" ligt nu in de winkels. Ik bind er meteen maar geen koekjes omheen, want toen ik voor het eerst kennis maakte met de muziek van The Silos, vijftien jaar geleden geloof ik met het nostalgische album Cuba, en vorig jaar pas de klanken van Cracker ontdekte wist ik direct de linken te leggen. The Silos komen uit New York en Walter Salas-Humara is min of meer de drijvende kracht achter deze stevige afstomende Roots rock formatie. Ik grijp even niet terug op het turbulente levensverhaal van de band. In plaats daarvan focussen we ons puur op de inhoud. When The Telephone Rings opent met "The Only Love" als u dit dampende stukje hoort weet u meteen waarom ik de link naar Cracker maakte. Het schijfje walst ongegeneerd door mijn DC player en zo kom ik de fabelachtige tracks "Ready For Anything", dat nagenoeg naadloos overloopt in "Holding On To Life", tegen. Even later valt me weer zo'n naadloos smeedwerkje op. "Don't Wanna Know" en de potentiële hit "25 Days" vragen terechte aandacht. Knap productie werk waar loops, samples en perfecte muzikale vindingen zich afwisselen. We komen ook nog een paar leuke namen tegen. Amy Allison, Mary Lee Kortez en Tom Freund? Ja, ja en dan even door Dave McNair laten mixen, ik weet het zeker de nieuwe van The Silos is een klasse apart. Zorg ervoor dat u opneemt When The Telephone Rings.

[Jan Janssen](#)

Artist: Los Lonely Boys

Album: Los Lonely Boys

Label: Sony

vrijdag 1 oktober 2004

Afgelopen zomer was ik te gast op het Appel Farm Folk Festival, dat gehouden werd in Elmer, Salem County, New Jersey. Op het programma stonden The Los Lonely Boys. Het Texaanse trio bestaande uit de gebroeders Henry, JoJo en Ringo Garza kwam zag en overwon. Tijdens onze rondreis, langs de oostkust van Amerika, had ik al enkele tracks van het debuut album gehoord. Te gladjes geproduceerd was mijn conclusie. De drie Latino's sloegen in een klap al mijn vooroordelen in de wind door een ongelofelijk live spektakelstukje op te voeren. De mannen hebben goed geluisterd naar ZZ Top, twintig jaar terug, en Stevie Ray Vaughan. De stevige blues groove's die de rhythm sectie Ringo en JoJo neerleggen zijn werkelijk verbluffend. Maar er is meer, gitarist Henry Garza steekt zowaar Carlos Santana naar de kroon. In het ontketende en voor een groot deel instrumentale "Onda" gaan zowel op de CD als live alle remmen los. De ingestudeerde Peter Gabriel/ZZ Top pasjes, met s'en tweeën op één of zelfs met een hand gitaar spelen en die vernieuwende Keith Moon drumsnelheid van, juist ja, Ringo komen weer helemaal in mij op als ik opnieuw naar de CD luister. Ik had ze vorig jaar al op mijn lijstje "Houd ze in het snotje 2004" staan. Kennelijk loop ik op de muziek vooruit, nu weet ik het helemaal zeker, houd ze in het snotje voor volgende jaar alleen teken ik daarbij aan dat PinkPop 2005 binnen handbereik ligt.

[Jan Janssen](#)

Artist: Driveway

Album: Driveway

Label: Blue Rose Records

vrijdag 1 oktober 2004

Ik schreef onlangs in een recensie over de nieuwe Loomer CD "Love Is A Dull Instrument" dat het een typisch Blue Rose Records release was. Welnu, hier hebben we het ongetitelde debuut album van Driveway. Let even op, songwriter Jason Taylor en kornuiten komen uit Toronto, Canada en hebben dus een Europese deal bij... juist ja bij Blue Rose Records. De doorgaans catchy liedjes die ik aantrof op deze CD zitten goed in elkaar en liggen prettig in het gehoor. Vocaal gezien zit het ook allemaal wel snor. Vooral de samenzang met de zangeressen Stella Panacci en ene Melissa kietelden mijn oren. Je zou toch zo zeggen dat Emmylou Harris meezingt in het liedjes "Kiss" en Lucinda Willams op de track "Sufferring"? Nee arrangement en productie technisch heeft het allemaal wel goed tussen de oren gezeten bij producer Keith Cleversley. Een beetje geïrriteerd raakte ik toen ik de recensie over deze las op Alt Country nl. Met name de opmerking dat Jason Taylor romantische kletsboek schrijft schoot bij mij in het verkeerde keelgat. Niet gelezen? Ik wel, letterlijk komt het hierop neer "There ´s a rain drop on my window. It reminds me of you. As it slides down to my pillow. What should I do without you. Where will I hide when I am blue". Zo lust ik nog wel een paar. Weet je wat, zo ken ik er nog wel een "You can be the rain against my window". Over dit fluwelen Randall Bramblett brouwseltje hopt de schrijver dan weer vrolijk overheen. Of zou Jason Taylor het al verknalt hebben, bij de schrijver, door in het CD profiel te schrijven dat het woord Alt Country in feite uit de mode is en gebruikt word door mensen die lui zijn? Driveway maakt prima rockmuziek die voornamelijk liefhebbers uit die hoek ook aan zal aanspreken. Maar goed dat schrijf de band zelf ook al.

[Jan Janssen](#)

Artist: A Tribute To Johnny Paycheck

Album: Touch My Heart

Label: Sugar Hill Records

donderdag 30 september 2004

Ik dacht laatst al, lang niets meer van Robbie Fulks gehoord? Nu zien we hem weer terug als producer en bedenker van de muzikale ode aan Johnny Paycheck. Paycheck overleed vorig jaar op 65 jarige leeftijd aan de gevolgen c.q. bijverschijnselen van suikerziekte. Paycheck stond bekend als één van oude garde outlaw country zangers, in de orde van grote zoals Johnny Cash, George Jones en Merle Haggard, dat waren of zelfs nu nog zijn. Maar dat niet alleen, Paycheck was ook één van die mannen die de unieke Bakerfield Sound gestalte gaf. Touch My Heart heet het tribute album en het zal u niet verbazen dat dit album er propvol van staat. Fulks heeft een indrukwekkende huisband samengesteld bestaande uit Redd Volkaert op gitaar, Dennis Crouch op bas, Joe Terry op toetsen Gerald Dowd op de drumkit, Lloyd Green op pedal steel en Hank Singer op mandoline en viool. Aan de muziek mag het niet liggen moet Fulks gedacht hebben. De originele muziek van Johnny Paycheck ken ik helemaal niet dus ga ik af op wat ik voel en hoor. Laten we eens kijken naar wie er zoal mee doen. Neko Case opent met het donkere "If I ´m Gonna Sink (I Might As Well Go To The Bottom)". Case doet dat waar ze goed in is, namelijk lekker stevig ongecompliceerd country rocken. Ik blijf een zwak hebben voor de donkerbruine stem van Dallas Wayne in de country ballade "I Did The Right Thing". Ook Dave Alvin is van de partij in het ronkende "11 Months And 29 Days". Bobby Bare Jr. en Carey Kotsionis doen hun best in het kroegenlied "Motel Time Again". Maar wie mis op dit album eigenlijk? Heather Myles? Ja natuurlijk die mis ik, die had niet misstaan op deze mannen met ballen CD.

[Jan Janssen](#)

Artist: Jim White

Album: Drill A Hole...

Label: V2 Records

donderdag 30 september 2004

Wat hebben de in Pensacola, Florida geboren en getogen singer-songwriter Jim White en David Byrne (voormalig Talking Heads-zanger) gemeen? Eigenlijk helemaal niets, waren het niet dat op zekere dag Byrne beslag wist te leggen op White's debuut album "Wrong-Eyes Jesus". Het enigszins obscure werk kreeg in 2001 een vervolg in "No Such Place", waar ook mensen als Morcheeba en Beck een niet onbelangrijke rol vervulde. Enige maanden geleden glipte bij ons "Drill A Hole In That Substrate" door de vingers. Nu ik de CD een tiental malen door mijn CD player heb laten roteren heeft White mij overtuigd mijn "poëtische" gedachte en gevoel op te schrijven. Spanning, intens en opstandig zijn woorden waarmee ik blijf zitten. Had White zich al niet geschaard in het rijtje uitzonderlijke singer-songwriters dan doet hij dat nu zeer zeker op "Drill A Hole". Prachtige vertellende herkenbare teksten waaraan maar geen eind lijkt te komen. Ook op deze CD laat White horen dat zijn stem niet de beste is die je in dit genre zou verwachten. Daar staat echter tegenover dat hij dat op geniale wijze verbloemd door onder andere Aimee Mann in te zetten in de opener "Static On The Radio". Andere bekende zijn Mary Gauthier en Terri Binion op een ander topper "Phone booth To Heaven", alleen de titel al is een vondst zelf. Ongelofelijk mooie hightech CD die het best beluisterd op een eenzame avond met kaarslicht en een goed glas wijn.

[Jan Janssen](#)

Artist: Tom Mank And Sera Jane Smolen

Album: Souls Of Birds

Label: I Town Records

woensdag 29 september 2004

Het vorige album werd nog in eigenbeheer uitgebracht maar voor het spiksplinternieuwe "Souls Of Birds" hebben singer-songwriter Tom Mank en celliste Sera Jane Smolen een gastvrij onderdak gevonden bij I-Town Records in hun woonplaats Ithaca, New York. Dit label kan zich met recht "independent" noemen, want het is een collectief, dat gerund wordt door de muzikanten zelf als gelijkwaardige partners. Een idee dat navolging verdient? Het garandeert artiesten in ieder geval genoeg rust en creatieve vrijheid om tot hoogstandjes te komen, want zo mogen we het werk van Tom en Sera Jane wel kwalificeren. Vergelijkingen kunnen er nauwelijks getrokken worden, het enige wat een beetje in de buurt komt zijn The Walkabouts in een akoestische bui. Tom heeft een heel rustige voordracht en een wat hees geluid, waarbij de mooie harmoniestemmetjes van verschillende gastzangeressen prachtig tot hun recht komen. "Heart Of My Dreaming" is bijvoorbeeld een volmaakt duet met violiste Dee Specker. Elders vinden we Patti Witten, die twee stukken samen met Tom schreef. Laura Branca zingt mee in de titelsong, met intrigerende regeltjes: "Like a motionpicture she knows nothing about". Natuurlijk is er weer een prominente rol weggelegd voor Sera Jane en haar trouwe 1992 Spear cello! Ze speelt op elke track even virtuoos, "Where Do You Bury A Gypsy" is een zelfgeschreven solostuk, terwijl het lange "Big Red Moon" bijna tot de zevende minuut instrumentaal samenspel tussen cello en sarod bevat. Boeiend album, dat ook nog mooie, origineel verwerkte illustraties meekreeg. Tom en Sera Jane willen graag volgende zomer naar Nederland komen, dat vinden we een fantastisch plan! (Johanna Bodde)

The former album was self-released, but for the brand -new album 'Souls of Birds' singer-songwriter Tom Mank and cellist Sera Jane Smolen have found hospitable shelter with I-Town Records in their hometown Ithaca, New York. This label can call itself independent indeed, because it is a collective, run by the musicians themselves as equal partners. Maybe a good idea, deserving to be copied? In any case it guarantees the artists enough rest and creative freedom to come to tour de forces, because that is how we may qualify the work of Tom and Sera Jane. It is hardly possible to compare with other music, the only ones coming close are the Walkabouts in an acoustical mood. Tom has a very calm recital and a somewhat hoarse voice, which in a wonderful way does justice to the beautiful harmony-singing of the various female guest-singers. For example 'Heart of My Dreaming' is a perfect duet with violist Dee Specker. Elsewhere we hear Patty Witten, who wrote two songs together with Tom. Laura Branca sings along in the title-song, with intriguing lines : 'Like a motionpicture she knows nothing about'. Of course a prominent role is for Sera Jane with her dedicated 1992-Spear cello! She plays virtuoso on every track; 'Where Do You Bury A Gypsy' is a solo, composed by herself, while the long 'Big Red Moon' exists of almost 7 minutes instrumental teamwork of cello and sarod. It's a fascinating album, that also presents beautiful ,originally composed illustrations on the cover. Tom and Sera Jane should like to come to the Netherlands next summer and and we can only welcome that idea!

Translated by Yvonne Böhm.

[Johanna Bodde](#)

Artist: Jon Dee Graham

Album: The Great Battle

Label: New West Records

zondag 26 september 2004

Wie een liefhebber is van stemmige Amerikaanse roots rock kan bij dit vierde album van Jon Dee Graham uit Austin, Texas zijn "heartland" hartje ophalen. De titel van het album doet een strijd op het scherpst van de snede vermoeden, maar dat valt mee (of tegen). Op het hoesje staan foto's met Graham's prachtig treurige kop die alleszeggend is: overwinnen, van wat ook, is een illusie. Erg is dat niet, want het levert doorgaans mooie liedjes op die bijna allemaal een verstilde, dromerige of (mee) slepende atmosfeer weten op te roepen. Zijn raspende, haast aandoenlijk gepassioneerde, aan Barry McGuire refererende, stem vormt een aangenaam contrast met de heldere productie van Charlie Sexton. Of het nou een rocker of een ballade is, Graham legt steeds veel gevoel voor melodie aan de dag. Tekst, zang en compositie zorgen ervoor dat dit album in verschillende sferen tot zijn recht komt. Het maakt niet uit of dat de sfeer is van een klusje of een kusje, want de elf eigen nummers en een rockende uitvoering van Neil Young' s Harvest, dringen overal doorheen. Behalve door merg en been dan. (Huub Thomassen)

[Huub Thomassen](#)

Artist: Nels Andrews

Album: Sunday Shoes

Label: Little Kiss Records

zaterdag 25 september 2004

Wie de website van de uit Albuquerque, New Mexico afkomstige singer-songwriter Nels Andrews bezoekt, zal de lay-out daarvan bekend voorkomen. Enerzijds dit even links liggend laten liggen wil ik u anderzijds even op de hoogte brengen van diens debuut album "Sunday Shoes". Andrews komt zomaar uit het niets Europa binnenvallen. Echter tijdens onze toch langs de oostkust van Amerika, in juni 2004, hoorde ik hem al diverse malen op gerenommeerde radiostations met het uitstekende radioliedje "Meadowlake". Ik weet het nog goed ik moest toen meteen denken aan Rod Picott. Het stemgeluid leek er in elk geval verdacht veel op. Nu ik de CD rustig heb kunnen analyseren moet ik dat eerlijkheidshalve een klein beetje bijstellen. Andrews klinkt meer naar een band. Niet verwonderlijk natuurlijk want hij heeft een paar kanjers om zich heen verzameld. Wat dacht u van Jeffery Richards (Vic Chestnutt, Hazeldine) op gitaar en banjo en Michelle Collins (ShineCherries) met subtiel backingvocals in de ingenieuze country-rock ballade "Padel To Bee". Werkelijk wonderschoon zijn ook de tracks "Jesse's Mom" en "Big Oaks Sway". De sfeer druipt van de plaat af en het is dan ook niet voor niets dat deze storyteller als winnaar uit de bus kwam bij de beste NewFolk songwriter verkiezing tijdens de Kerrville Folk Festival in 2002. Klasse plaat voor mensen die houden van muziek die er toe doet. Tja, en dan die site kijk zelf maar even?

[Jan Janssen](#)

Artist: Brian Webb

Album: Brian Webb Live

Label: Lucky Dice Music

maandag 20 september 2004

Het fenomeen Live CD's heeft zijn intreden gemaakt in Nederland. Hoe zou dat toch komen, slappe tijden bij de platenmaatschappijen of verschijnen er, juist daardoor, nieuwe sterren aan het firmament. Wie het echt weet mag het zeggen? Een ding is zeker was ik al hilarisch over het live album "Live in Aught-Three" van James McMurtry nu kan ik weer niet om het nieuwe live album van Brian Webb heen. Tijdens ons bezoek aan The Living Room in New York, afgelopen maand, hebben we het al meegemaakt hoe zeer de intensiteit van een troubadour je kan raken. Hoewel ik zelf Brian Webb nog nooit eerder heb kunnen zien uitblinken op stage, schetst deze live registratie, volgens mij, een prima beeld van wat ik gemist moet hebben toen deze uit Boston afkomstige singer-songwriter door Nederland toerde. Op de een of andere manier kriebelt het weer maar dan zonder de artiest in het vizier te hebben. Veel songs van het, vorig jaar, zeer goed ontvangen album Broken Folk. Daarnaast treffen we ook een aantal fraai uitgevoerde covers aan van onder andere Leonard Cohen "Hallelujah" en Patty Griffin's "Top Of The World". De indrukwekkende intense liedjes "Joshua" en "Tobias", die ik overigens niet kende, spannen de kroon op wederom een juweel van een live plaat. Ik zal het niet afdoen door te schrijven dat het een kennismaking tussendoortje is van Brian Webb, maar ik sta al te popelen op de werkelijke opvolger van Broken Folk.

[Jan Janssen](#)

Artist: James McMurtry And The Heartless Bastards

Album: Live In Aught-Three

Label: Compadre Records

maandag 20 september 2004

Als er iemand op deze aardbol rondloopt die karakteristieke figuren, uit onze samenleving, kan neerzetten in messcherpe omliggende teksten, dan is het wel de uit Texas afkomstige singer-songwriter James McMurtry. Veel van die figuren moet hij zijn tegengekomen toen hij na zijn studie, aan de University of Arizona, als Barkeeper aan de slag ging. McMurtry debuteerde al in 1989 met het door John Mellencamp subliem geproduceerde "Too Long in the Wasteland". Daarna nam de carrière van McMurtry een vogelvlucht. Hij maakte na zijn debuut nog vijf zeer gewaardeerde albums waarvan "Where'd You Hide the Body" zelfs opgepikt werd door een major label. Voor wie de muziek van James McMurtry nog niet kende is er nu het live album "Live in Aught-Three". Opvallend genoeg is dit het eerste live album van hem en hij doet het met een ongelofelijk strakke rhythm sectie genaamd The Heartless Bastards. Het trio, verder bestaande uit Daren Hess op drums en Ronnie Johnson, harmony, vocals en bas, produceren een volwassen vol geluid die je tegenwoordig niet vaak meer hoort. De nummers op het album zijn prima gerangschikt en scheppen een prima beeld van het werk dat James McMurtry de afgelopen vijftien jaar maakte. Ik overdrijf echt niet door te schrijven dat ik vind dat dit album, vooralsnog, één van de beste live albums is die ik dit jaar gehoord heb.

[Jan Janssen](#)

Artist: Loomer

Album: Love In A Dull Intrument

Label: Independent

vrijdag 17 september 2004

Gelukkig het is wat afgekoeld in Hollanda, tijd om weer eens bij normale omstandigheden naar verstandige muziek te luistern. Op de vraag of ik daaraan goed gedaan heb, kan ik nu al positief reageren. Loomer is de naam van uit Toronto afkomstige roots-rock formatie die u nu zou moeten onthouden. In 1999 liepen Andrew Linsay (Ex Saddletramps) en drummer Ian Thomson (ex Heimlich Maneouver) Scott Loomer tegen het lijf, tijdens de CMJ muziekconferentie in New York. Kort daarna werden daaraan John Dehaas op bas, Brain Duguay op gitaar en Mike Taylor op toetsen aan toegevoegd. Loomer was een feit en de wereld zag er, muzikaal gezien, plotseling een stuk vrolijker uit voor de heren. De met een stevige Twang doordrenkte pop-rock muziek die Loomer maakt is erg toegankelijk. De lijjige stem van Scott Loomer lijkt soms veel op die van een andere Canadese band, namelijk die van The Cash Brothers. Maar ik wil ook een link leggen naar de stem van James McMurtry, luister maar eens naar "Victory Day". Een typische Blue Rose Records release zou je bijna zeggen. Niets is echter minder dan waar, het debuut album van dit sextet genaamd "Love Is A Dull Instrument" is in eigenbeheer uitgebracht. Klasse boys ik hou wel van goed geproduceerde songs zoals "Do What You Do", "My Best Advice", "Buddy" en "Bathroom Lullaby". Geloof het of niet, zelfs de hier en daar ingegoten pedal steel komt bij mij niet de strot uit. Opvallend CD boekje trouwens. Sla hem maar eens open en je krijgt "love is a dull instrument, love is like a crutch en Love is swift and violent". Countryrock is kapot, en volgens Loomer zijn ze er om dat te repareren.

[Jan Janssen](#)

Artist: Tim Lee

Album: No Discretion

Label: Paisley Pop

vrijdag 17 september 2004

The Windbreakers, Tim Lee en Bobby Sutliff, they could-have-been great... In de periode 1982 tot 1991 werden ze door muziekers en fans op handen gedragen, maar het lukte niet om R.E.M. achterna te gaan. Tussendoor maakte Tim een aantal solo-albums, verdween voor een tiental jaren van de scene en kwam in 2002 overtuigend terug met het rootsy album "Under The House" (nog steeds van harte aanbevolen!). Eveneens op Jim Huie's onvolprezen Paisley Pop Label verscheen zojuist "No Discretion". Een stevig rockende CD voor de liefhebbers van het betere werk op de elektrische gitaar, er staat niet voor niets een truc-foto van Tim met brandende gitaar in het boekje! Southern rock, powerpop, wat garage en psychedelisch maar ook roots, het zit er allemaal in. Voor "Sure Bet" werden zelfs drie (!) 12-strings tevoorschijn getrokken! Tim's stemgeluid komt achter uit de keel, met een rafelig randje, gladgestreken door de koortjes. Denk voor een indruk verder aan Tom Petty, de jongere Springsteen en Earle circa "The Hard Way". De dertien melodisch sterke tracks werden op verschillende plekken opgenomen met zes verschillende producers, onder wie de legendarische Mitch Easter die zich ook nog voor een enkel liedje achter de pedal steel waagt. "New Hope" kreeg een ingenieus arrangement mee, de dwingende roep van de sologitaar wordt afwisselend beantwoord door viool, accordeon en mandoline. De teksten zijn ook het beluisteren waard, van filmverhaaltjes "Across The Tracks" en "Keep Me Down" via de titeltrack: "You don't have much to say when you show up for confession" tot het vrouwvriendelijke "Speak Up Girl": "There are those among us who will listen". (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: David Munyon

Album: Seven Leaves In A Blue Bowl Of Water

Label: Stockfisch Records

woensdag 15 september 2004

Wat moet je nog schrijven over een legende, op singer-songwriter gebied, die je al jaren met enige geestdrift vereerd, dacht ik toen dit stuk begon in te kloppen. David "Jumper" Munyon is nu eenmaal uniek in zijn soort en inmiddels een echte vriend voor mij geworden. Hoewel zijn religieuze bekerende songteksten, van het moment, mij niet echt meer kunnen bekoren trek ik mij het lot van deze Vietnam veteraan erg aan. Amerika heeft hem, en vele met hem, uitgekotst waardoor vele van hen in psychische moeilijkheden geraakten. Munyon echter knokt nog steeds, met succes, tegen het waad, maar voor buitenstaanders is het allemaal maar moeilijk te begrijpen. Luister maar eens naar de CD's "Songs From The Mobile Home" en "From The Shade Of The Big Mamosa", die hij via zijn website verkoopt, u weet dan meteen welke gave deze religieuze poëtische boodschapper bezit. Niet echt iets voor mij persoonlijk dus, maar ik kan mij voorstellen dat veel fans, over de hele wereld, kracht putten uit de woorden van deze Messenger. Hoe anders was het acht jaar geleden? Het is voor mij een eer dat hij juist op een gedenkwaardige, voor mij, twee nieuwe albums op de markt brengt. De titels zijn uitgebracht door het excentrieke singer-songwriter label Stockfisch Records in Duitsland. De liedjes op "Seven Leaves In A Blue Bowl Of Water" en "More Songs for Planet Earth" zijn opgenomen tijdens de befaamde David Munyon sessions in 1996 en 1997, waarbij ik destijds zelf bij aanwezig mocht zijn. Munyon zat in de studio van Günther Pauler en nam daar meer dan 60 naakte liedjes op. Een deel daarvan zijn trouwens ook terug te vinden op de CD's "Slim Possibilities" en "Poet Wind". Na de afzegging van Munyon's live tournee in 2003 nam Pauler, na een flinke lobby, het initiatief en haalde nog eens 25 fenomenale oer Munyon songs van de plank. Hij stofte ze af en installeerde de Stockfisch huisband, bestaande uit onder Chris Jones, Mike Silver, Hans-Jörg Maucksch, en Beo Brockhausen, en produceerde deze twee werkelijk uitmuntende CD's die absoluut weer een nieuw hoofdstuk inluiden in het leven van David " Jumper" Munyon als singer-songwriter. Wie Munyon nog steeds een warm hart toedraagt kan de CD's blindelings aanschaffen. Wie de muziek van Munyon nog moet ontdekken wil echter waarschuwen, wie deze twee CD's eenmaal heeft aanschaf is verkocht. Het zal dan niet lang meer duren of u bent in het bezit van het hele oeuvre van het fenomeen dat David Munyon heet.

[Jan Janssen](#)

Artist: David Munyon

Album: More Songs For Planet Earth

Label: Stockfisch Records

woensdag 15 september 2004

Wat moet je nog schrijven over een legende, op singer-songwriter gebied, die je al jaren met enige geestdrift vereerd, dacht ik toen dit stuk begon in te kloppen. David "Jumper" Munyon is nu eenmaal uniek in zijn soort en inmiddels een echte vriend voor mij geworden. Hoewel zijn religieuze bekerende songteksten, van het moment, mij niet echt meer kunnen bekoren trek ik mij het lot van deze Vietnam veteraan erg aan. Amerika heeft hem, en vele met hem, uitgekotst waardoor vele van hen in psychische moeilijkheden geraakten. Munyon echter knokt nog steeds, met succes, tegen het waad, maar voor buitenstaanders is het allemaal maar moeilijk te begrijpen. Luister maar eens naar de CD's "Songs From The Mobile Home" en "From The Shade Of The Big Mamosa", die hij via zijn website verkoopt, u weet dan meteen welke gave deze religieuze poëtische boodschapper bezit. Niet echt iets voor mij persoonlijk dus, maar ik kan mij voorstellen dat veel fans, over de hele wereld, kracht putten uit de woorden van deze Messenger. Hoe anders was het acht jaar geleden? Het is voor mij een eer dat hij juist op een gedenkwaardige, voor mij, twee nieuwe albums op de markt brengt. De titels zijn uitgebracht door het excentrieke singer-songwriter label Stockfisch Records in Duitsland. De liedjes op "Seven Leaves In A Blue Bowl Of Water" en "More Songs for Planet Earth" zijn opgenomen tijdens de befaamde David Munyon sessions in 1996 en 1997, waarbij ik destijds zelf bij aanwezig mocht zijn. Munyon zat in de studio van Günther Pauler en nam daar meer dan 60 naakte liedjes op. Een deel daarvan zijn trouwens ook terug te vinden op de CD's "Slim Possibilities" en "Poet Wind". Na de afzegging van Munyon's live tournee in 2003 nam Pauler, na een flinke lobby, het initiatief en haalde nog eens 25 fenomenale oer Munyon songs van de plank. Hij stofte ze af en installeerde de Stockfisch huisband, bestaande uit onder Chris Jones, Mike Silver, Hans-Jörg Maucksch, en Beo Brockhausen, en produceerde deze twee werkelijk uitmuntende CD's die absoluut weer een nieuw hoofdstuk inluiden in het leven van David " Jumper" Munyon als singer-songwriter. Wie Munyon nog steeds een warm hart toedraagt kan de CD's blindelings aanschaffen. Wie de muziek van Munyon nog moet ontdekken wil echter waarschuwen, wie deze twee CD's eenmaal heeft aanschaf is verkocht. Het zal dan niet lang meer duren of u bent in het bezit van het hele oeuvre van het fenomeen dat David Munyon heet.

[Jan Janssen](#)

Artist: Patty Witten
Album: Sycamore Tryst
Label: I Town Records

zondag 12 september 2004

Patti Witten leverde bijdragen aan de albums van labelgenoten Tom Mank & Sera Jane Smolen, die goed genoeg klonken om mij nu gretig naar haar eigen CD "Sycamore Tryst" te doen grijpen. Niemand minder dan Rosanne Cash schreef een aanbeveling, vervat in het mooie milieuvriendelijke digipack, waarbij ze verklaart een grote fan van Patti te zijn... In 1997 veranderde een songwriting workshop met Rosanne, het leven van Patti compleet. Daarvoor speelde ze wel in bands, maar ze had ook een probleempje met drank en haar man overleed, net als een aantal familieleden en vrienden. Ze debuteerde in 1999 en "Sycamore Tryst" is het tweede volledige album, gevuld met poppy folkrock. Patti klinkt 'n beetje als Joni Mitchell, Shawn Colvin en Aimee Mann, die ze zelf ook als invloed noemt. De manier waarop ze de songs brengt doet dan weer aan Rosanne Cash denken. Er zijn liedjes over relaties bij, uiteraard, daar is: "Black Butterfly" bijzonder. "Goin' Back To Moline" is een countryfolkliedje oude stijl met banjo en pedal steel, terwijl "Nine Days In Texas" gevoel voor humor verradert. Het kippenvolnummer is "Sunny Day In Terre Haute" dat commentaar levert op de rechtszaak en executie van Timothy McVeigh. Patti's vader lag op zijn sterfbed toen McVeigh de bestelbus voorbereedde voor de bomaanslag in Oklahoma City. De volgende track, "Another Minute More", met onrustzaaiende elektrische gitaar en loops vol vervormde stemmen, sluit hierop aan als klaagzang voor beiden. Dan is er nog "Sweet Home" ("I used to call the DJ at WPKN") en "You Can't"... Patti moeten we zeker in de gaten houden! (Johanna Bodde)

Patti Witten contributed to the albums of label-mates Tom Mank and Sera Jane Smolen, which sounded well enough to make me grab greedily her own CD Sycamore Tryst. No one less than Rosanne Cash wrote a recommendation, put down in an beautiful ecological digi-pack, in which she declares to be a big fan of Patty. In 1997 a song writing workshop with Rosanne changed Patty's life completely. Before that , she played in bands already, but she had a drinking problem and her husband died, as well as several family members and friends. Her debut was in 1999 and Sycamore Tryst is her second complete album, filled with poppy folk-rock. Patty sounds a bit like Joni Mitchell, Shawn Calvin and Aimee Mann, whose influence she mentions herself. . However the way she performs her songs makes you think of Rosanne Cash again. There are songs about relations , of course , of which 'Black Butterfly' is special . 'Going Back to Moline' is an old style country folksong with banjo and pedal steel, whereas 'Nine Boys in Texas' reveals her sense of humour. The goose-bums track is 'Sunny Day in Terre Haute', that comments on the lawsuit and execution of Timothy McVeigh. Patty's father laid on his deathbed, while McVeigh prepared the van for the bomb-attack in Oklahoma City. The next track 'Another Minute More', with trouble-provoking electric guitar and loops full of distorted voices is linking up to the former track as a lamentation for both. And I have to mention 'Sweet Home' ('I used to call the DJ at WPKN) and 'You Can't' as well. In the future we sure have to keep an eye on Patty.

Translated by Yvonne Böhm.

[Johanna Bodde](#)

Artist: The Sadies

Album: Favourite Colours

Label: Yep Roc Records

donderdag 9 september 2004

Waar en wat betekent de naam Sadies eigenlijk? Dat vraag ik mij telkens weer af als ik nieuw album van deze uit Toronto, Canada afkomstige psychedelische country-rock formatie langs zie komen. Het komt ook nooit voor dat ik bij de eerste draaibeurt al val voor de muziek die voor een deel toch gedragen word door de gebroeders Dallas en Travis Good. Als begeleidingsband van Neko Case maakte de band internationaal furore. Na de overstap van Bloodshot naar Yep Roc, twee jaar geleden met het debuut album Stories Often Told, is men een duidelijk een ander koers gaan varen. En dat laatste word nog eens bevestigd op hun in augustus verschenen album "Favourite Colours". Op de een of andere manier bevat mij dat wel. Die diepe moody woestijn sound zijn naar de achtergrond geschoven terwijl surf rock steeds meer terrein aan het winnen is. Het klinkt allemaal wat ritmischer en beter geproduceerd. Dat levert een onnavolgbare Byrds LP/CD kloon op. Ik zit te denken aan dat ongetitelde dubbel album dat Clyde "Skip" Battin, Roger McGuinn, Gene Parsons en Clarence White in 1970 uitbrachten. Dat sfeervolle hoogstaand stukje nostalgie, dat mijn eerste kennismaking was met de muziek van The Byrds, smaakte mij toen ook al zo goed en dat doet "Favourite Colours" nu dunnetjes over. Net als toen moest ik er even doorheen "Why Would Anybody Live Here?" en "Translucent Sparrow" zijn songs die bloedstollend en broeierig mooi zijn. Luister ook eens paar keer naar "Only You And Your Eyes" en ontdek de rode draad die door het album loopt, namelijk pure eerlijke reflecterende rock muziek die prima past in de deze tijd.

[Jan Janssen](#)

Artist: Mutual Admiration Society

Album: Mutual Admiration Society

Label: Sugar Hill Records

donderdag 9 september 2004

Kent u de hitsingle van Toad The Wet Sprocket "Walk On The Ocean" uit 1991 nog? Ik wel, jammer eigenlijk dat de band uit elkaar is. Zanger van die band, Glen Phillips, dook samen met Sean en Sara Watkins en Chris Thile, allen afkomstig van de met een Grammy onderscheiden bluegrass formatie Nickel Creek, al musicerend in diens garage. Richard Causon op keyboards en Jen Condos op bas schoven aan en producer Ethan Johns (Ryan Adams en Counting Crows) voegde in de studio wat percussie en gitaarwerk toe en het onthutsende resultaat is nu terug te horen op de CD Mutual Admiration Society. "That's about it. It was very natural and spontaneous", zegt Phillips daar nu over. Phillips nam het merendeel van de muziek en teksten voor zijn rekening op deze ingetogen CD. Twee daarvan, "Windmills" en "Comes a Time", vind u ook terug op respectievelijk het Toad The Wet Sprocket album "Dulcinea" en Phillips solo album "Live St Largo" dat vorig jaar plots in de schappen lag. Verwacht geen pop georiënteerde bluegrass of een nieuw soort bluegrass rock wat dit gezelschap op tafel legt, nee het is pure naakte country folk. In zekere zin mooi maar als je goed luistert, bekruipt je het gevoel van had hier niet meer van gemaakt kunnen worden. Zeker als ik hoor hoe het door Jon Brion (Wallflowers) gepende "Trouble" wordt uitgemusiceerd vraag ik mij af, mis ik daar iets? Maar overall heeft deze wederzijds, bewonderenswaardige samenzwering er een warm en knus plaatje van gemaakt, die heerlijk past bij een houdmand vuurtje op een kille zomeravond.

[Jan Janssen](#)

Artist: Tom Freund

Album: Copper Moon

Label: Surf Road Records

maandag 6 september 2004

Op 2 oktober 2004 staat de in New York geboren maar nu uit Austin, Texas afkomstige singer-songwriter Tom Freund op het Take Root Festival in Assen. De organisatoren van het meest prestigieuze Roots festival in Nederland deed dat naar aanleiding van het verschijnen van de CD Copper Moon, een stuk of wat maanden geleden. Ik moet, geloof ik, tien jaar terug toen ik voor het eerst kennis maakte met de muziek van deze eigenzinnige songwriter. Was dat niet zijn debuut album "North American Long Weekend"? Whatever, in januari van dit jaar kwamen we hem ook al tegen met de song "Rebecca" op de sampler "Seka ("Sister") Vol. 3, a songwriters benefit", dat verscheen op het Twah! Records label. De muziek van Freund is vooruitstrevend en gaat tot de rand. De muziek, die de bedenker van vernieuwende Jazz, Blues, R&B en Rock patronen, maakt past precies is deze tijd. Het is een beetje van alles. Van het sympathy for the devil getinte "Mercury" tot de stand-up jazzy bass in "Comfortable In Your Arms" laten een breed spectrum zien van kunstige varianten. Let eens op de tekst in "October Girl", stille wateren hebben diepe gronden. Tegen het eind van Copper Moon duikt in eens Rebecca weer op. Al heet het liedje nu "Married To Laughter" en heeft het liedje helemaal niets muzikaals te maken met eerder genoemde track, de connectie is er "Rebecca is now Leaving on a train". Een absolute aanrader voor mensen die een soort van Sting en Tom Petty cocktail in huis willen halen. En voor wie er helemaal zeker van wil zijn komt gewoon, in oktober dus, naar Assen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Boris McCutcheon

Album: Mother Ditch

Label: Lucky Dice Music

maandag 6 september 2004

Een van mijn favoriete singer-songwriters van het vorige jaar was Boris McCutcheon. Zijn CD "When We Were Big" was zo divers muzikaal dat ik daarvan helemaal in hogere sferen geraakte. Boris McCutcheon kon bij mij niet meer stuk. Nu ligt plots zijn debuut album "Mother Ditch" uit 2001 voor me. De tien voornamelijk semi-akoestische klinkende muziekstukken worden voorzien met teksten die gaan over McCutcheon's persoonlijke ervaringen toen hij nog in een oude graanmolen woonde in New Mexico. Een van die intrigerende verhalen daarover vind u in volornaat aan de binnenkant van het CD boekje. Houd de tekst bij de hand en lees eens mee terwijl het up-tempo country-folk deuntje "Acequia" zich voltrekt. Persoonlijker kan het niet, als u het mij vraagt. In tegenstelling tot McCutcheon's voorganger of moet ik toch opvolger zeggen straalt: "Mother Ditch" niet de atmosfeer uit die ik verwacht had. Duidelijk is te horen dat dit album snel is opgenomen waardoor het dynamiek mist. De zingende tuinman uit Massachusetts geeft echter wel een visitekaartje qua live performance. Want het lijkt verdorie wel of je naar een live album zit te luisteren. De kleine mandoline missers, in het temperamentvolle "Surfbal", zijn bijvoorbeeld hoorbaar aanwezig. Terwijl je in en het daarop volgende lome "Heart Of The Grove" de indruk krijg dat ze tegen Mark Lever, op Tuba, gezegd hebben "ga jij maar op de gang staan spelen". Geen regenboog aan klankleren, zoals ik die ken van "When We Were Big", maar wel weer een verbluffend goede CV van een man die live waarschijnlijk nog beter klinkt.

[Jan Janssen](#)

Artist: Jeff Talmadge

Album: Blissville

Label: Corazong Records

zondag 5 september 2004

Vorig jaar maakte Nederland voor het eerst kennis met de uit Texas afkomstige singer-songwriter Jeff Talmadge. Zijn Corazong Records debuut "Gravity, Grace And The Moon" kreeg wervelende kritieken. De roep om meer was er weldegelijk en zie daar, de roep is gehoord. "Blissville" het nieuwe album van deze in rechten afgestudeerde student aan de Duke University is een feit. Na een drukke extravert dagje kwam de CD van Talmadge als geroepen. Ik heb me overgegeven en in mezelf gekeerd, scherp zitten luisteren naar de vertellende teksten die deze singer-songwriter kennelijk zomaar uit zijn pen heeft laten vloeien. Werkelijk van ongekende klasse is dat. "40 Days Of Rain", de opener, is direct het meeste up-tempo nummer op de CD. Het zwoel aandoende "Crazy Little Town", een nachtelijke zoektocht naar een verloren geliefde, zou zo op de nieuw van Mark Knopfler hebben kunnen staan. Het opnieuw ingezongen: "Secret Anniversaries" word kleurrijk en warm ingekleed door fluitiste Beth Galiger. De tekst is ontroerend en is voor tweërlei uitlegbaar. Het hoogtepunt op de CD kom ik tegen op track nummer vijf. "Driving To Blissville" is werkelijk wonderschoon en puur. De instrumentkeuze Dobro (Tim Thompson), accordeon (Chip Dolan) en backing vocal verzorgt door Rand McCullough tilt Talmadge's vijfde album tot een ongekende climax. Tja, en dan is daar het helaas nog steeds actuele "A Soldier's Christmas". Nog nooit eerder is een land zo verdeeld als Amerika, dat nu is. Jeff Talmadge maakt van zijn nood een deugt en steekt een hart onder de riem van dienders in het verre Irak. Heavy stuff maar bloed mooi.

[Jan Janssen](#)

Artist: Jim Hoehn

Album: Deadline Penitentiary

Label: Boatfolk Records

woensdag 1 september 2004

Jim Hoehn is in het dagelijkse leven journalist, geen wonder dus dat hij prachtige songteksten schrijft. Je tien favoriete stukken uit de krant, verpakt met de CD, zeg maar. Ze gaan over misdaad, de overvallen toerist en de jonge crimineel ("he hopped the counter like Dillinger") die slecht aan z'n eind komt, terwijl familieleden de levensverzekering opstrijken. Ze gaan ook, uiterst herkenbaar, over het werk bij de krant ("life in the deadline penitentiary"), met veel gevoel en respect vertelt Jim over oudere werklozen en veteranen in "Yesterday's News" of over de hoogbejaarde danseres in "Maggie And The Singin" Cowboy Show". Toppertje vind ik "Kings Of Black Velvet", conversatie tussen de portretten van Jezus en Elvis, die elke dag naast elkaar tegen het busje van een straatkoopman leunen. "They talked of Col. Parker and Judas and friends who'd failed them", ongelooflijk knap verwoord. Tweede pluspunt is de band, want Jim is speciaal van Wisconsin naar Texas gegaan om het album op te nemen met Larry Joe Taylor, die hij jaren eerder op een festival ontmoet had. Er werd grondig werk gedaan, Jim eindigde met "half of my Texas record collection live in the studio"... Bijvoorbeeld gitarist John Inmon plus bassist Bob Livingston uit Jerry Jeff Walker's Lost Gonzo Band en pianist Floyd Domino (Asleep At The Wheel, George Strait). Zij zetten Jim's "basic three-chord approach" om in een zeer professioneel, veelal aangenaam rockend muzikaal geheel. Daarbij zingt Jim ook nog best aardig, soms roept hij zelfs een vage gelijkenis op met Tom Russell. Spekkie voor het bekkie van iedereen die een topklasse tekst weet te waarderen! (Johanna Bodde)

[Jan Janssen](#)

Artist: Patterson Hood

Album: Killers and Stars

Label: New West Records

woensdag 1 september 2004

Je hebt net een scheiding achter de rug, je ligt met je bandje Drive-By Truckers en met jezelf overhoop. De duivel is in je gevaren. Wat dan? Dan neem je in je uppie in twee nachten een album op. Om met jezelf weer in het reine te komen. 'Killers and Stars' is primair de weerslag van een zelfreinigingproces. Het is een catharsis van Hoods opgekropte emoties, die in elf zelfgemaakte liedjes en één geleend liedje van Tom T. Hall, een plek hebben gevonden. Hood beschikt over een aan (de vroege) Neil Young verwante stem: hoog, hees, geknepen, niet te zuiver en altijd intens. Met bezieling brengt Hood de eenvoudig vormgegeven folk liedjes over het voetlicht, zichzelf begeleidend op akoestische gitaar of mandoline. Na de eerste luisterbeurten dacht ik te maken te hebben met een album, vol met onaffe liedjes, mager geproduceerd, eenvormig en simpel. Dat vind ik na herhaalde draaibeurten nog steeds, zij het dat de beklemmende teksten het geheel toch tot een intensieve luisterervaring maken. De lezer heeft het al begrepen: niet geschikt voor bij de open haard of voor bij leuk gezelschap. Wél geschikt voor in je eentje in het donker en zeker voor hen die zelfonderzoek tot een tweede natuur hebben gemaakt. (Huub Thomassen)

Huub Thomassen

Artist: Por Vida

Album: Tribute To The Songs Of Alejandro Escovedo

Label: Cooking Vinyl

woensdag 1 september 2004

Behalve dat Alejandro Escovedo's broer, Pete Escovedo, percussionist was bij Santana, dat diens dochter, Sheila E, ooit bij Prince achter de drumkit zat en dat hij samen met zijn ander broer, Javier, The True Believers oprichtte weet ik eigenlijk niet zoveel over de muziek van deze singer-songwriter. Door intensief te luisteren naar "Por Vida, A Tribute To The Songs Of Alejandro Escovedo" heb ik de kans gekregen meer te weten te komen over het, in de media veel besproken, breed georiënteerde genre van deze Texaan. Vorig jaar werd bij hem het Hepatitis C virus vastgesteld en ging, mede door het fijn ingerichte Amerikaanse gezondheids stelsel, nagenoeg financieel ten onder. Vrienden en bewonderaars van Escovedo's werk inspireerden elkaar en namen dit dubbelalbum op. We nemen enkele songs eens onder de loep. In de opener, het moody klinkende "Pyramid of Tears" van Lucinda Williams, horen we Williams zoals ik dat graag mag horen van haar. Steve Earle en Reckless Kelly zetten er een super strakke uitvoering van "Paradise" neer. Ik ken de originele versie niet van "Don't Need You" maar ik mag aannemen dat de Cowboy Junkies versie eigentijds klinkt. Maar wie is eigenlijk Charlie Sexton die het zeer appetijtelijke "Dear Head On the Wall" ten gehore brengt? Kennen we die niet van Doyle Bramhall? Ook de nieuwe Latin rock hype uit America, Los Lonely Boys met "Castanets" zijn van de partij. Ik kan nog wel even doorgaan maar het zegt mij allemaal zo weinig. Ik vind het gewoon een buitengewoon goed en niet te missen American Roots muziek album waarvan de opbrengst ook nog eens gaat naar Alejandro Escovedo Medical & Living Expense Fund.

Jan Janssen

Artist: Ian Siegal Band

Album: Stabding In The Morning

Label: Taxim Records

woensdag 25 augustus 2004

Er zijn een dit jaar al een paar blues soul albums besproken in het Real Roots Café. Richard Ferreira, James Harmon, Nathan James, Ellis Hooks, Eddie Hinton en Otis Taylor staken daarbij, naar mijn mening, hun kop boven het maaiveld uit. Aan dit bescheiden rijtje voeg ik nu Ian Siegal toe. Volgens zeer ingewijde kringen stal de zanger vorig jaar al the show tijdens de optredens van de Lee Sankey Group. Na een paar flinke luisterbeurten heeft de doorleefde stem van de Engelsman mij ook overtuigd. In tegenstelling tot veel Amerikaanse blueslegendes, die in the deep south ontkiemden, groeide de drieëndertigjarige Ian Siegal op in het diepe zuiden van Engeland. Toen hij zestien was en zich als roadie door het leven sloeg, in een bandje waar ook zijn neef in speelde, beklom hij voor het eerst het podium. Seigel's stem lied een diepe indruk achter en na wat omzwervingen op het vaste land van Europa wist hij het zeker een muziek carrière was het enige wat voor hem haalbaar was. Siegal's debuut album "Picture Postcards" bleef onopgemerkt op het Europese vasteland. Het door Taxim Records opgepikte opvolger daarvan "Standing In The Morning" zal echter een heel ander leven beschoren zijn. Siegal heeft visie en doet dingen die ik niet voor mogelijk zou houden. De rode draad door dit album zijn de verleidingen en gelukkig ook de redding op het einde in de bijna bijbelse vertolkingen van de tracks "Beulah Land". Wat ook niet onopgemerkt aan u voorbij zal gaan is dat de CD in feite klinkt alsof het een live album is. Siegal's beklemmende versie van "Friday on My Mind" heet "Monday Saw", de countdown begint met "I saw the death of God over Voltairé shoulder" op maandag en eindigt met "I saw Mary Magdalene, walking in trance wearing a little black dress" op zondag. Waar het allemaal vandaan komt weet ik ook niet maar "Standing In The Morning" blijft boeien van begin tot eind. Op het eind verzucht ik en zeg "man wat een magical mystery tour op het puntje van je stoel"

[Jan Janssen](#)

Artist: Miracle Mile

Album: Stories We Could Tell

Label: MeMe Records

woensdag 25 augustus 2004

Het was komkommertijd in de maanden juni, juli en augustus, als ik terug kijk op de CD releases gedaan in die maanden. Johan Cruijff zegt altijd dat ieder nadeel zijn voordeel heeft. Of het nu anders om was of niet weet ik niet maar hij krijgt gelijk van mij. Ik heb die tijd aangegrepen eens naar andere dingen te luisteren. En dat leverde een prettige kennismaking op met de muziek van de uit Engeland afkomstige poprock formatie Miracle Mile. Hun nieuwe release heet "Stories We Could Tell". Muzikaal brein achter het duo Miracle Mile is singer-songwriter Trevor Jones. Samen met zijn maatje Marcus Cliff maken ze solide popmuziek met een lichte country touch. Op "Stories We Could Tell" wordt die prima verzorgd door BJ Cole en Melvin Duffy op Pedal Steel. Als u het mij vraagt een beetje te veel Twang van het goede maar het zorgt wel voor een sfeervolle afwikkeling van de doorgaans sentimentele en melancholische liedjes. Verder treffen we, bijvoorbeeld in de tracks "As We Speak" en "Making Repairs To Lisa", verrassende blaas arrangementen aan, die weer prachtig omlijst worden met een messcherpe kabbelende banjo. De stem van Trevor Jones ligt prettig in het gehoor en ligt in het verlengde van Jacob Dylan (Wallflowers) en James Maddock (Wood). Maar bovenal kan ik het niet laten ook te verwijzen naar een ander, meer recente, ontwikkeling die zich in Engeland voltrekt. Namelijk die van het Jazz fenomeen Jamie Cullum. Denk de Pedal Steel maar weg en luister eens naar "Lost And Found" en u weet meteen waarom ik dit zo opschrijf. Concluderend een CD die direct pakt en lekker aanvoelt.

[Jan Janssen](#)

Artist: Chris Cacavas

Album: Self Taut

Label: Blue Rose Records

zondag 22 augustus 2004

Hoe zou het toch gaan met Chris Cacavas vroegen Johanna en ik ons af toen wij het over Paisley Underground Scene hadden. Cacavas word vaak in een adem genoemd met Green On Red, The Dream Syndicate en Giant Sand, waar zijn ze gebleven? Niet gek eigenlijk want Cacavas maakte ooit zeer verdienstelijk deel uit van deze legendarische rockformaties. Toch draagt hij de zware last met zich mee door dat hij, onlangs nog, afgeschilderd word als een middelmatige Neil Young. Gelukkig corrigeert de schrijver zichzelf door meteen op te schrijven dat het hem aan kennis ontbreekt. We nemen het hem dan ook niet kwalijk. Want wat Chris Cacavas laat horen op zijn nieuwe album "Self Taut" bewijst weer eens dat pure Rock 'n' Roll niet gecompliceerd hoeft te zijn. Als ik aan Cacavas denk, denk ik "Dwarf Star" en die fantastische track "Someone To Pull The Trigger". Precies dat is wat ik weer terug hoor op tracks als "Breakdown" en "Sleepwalk". En ja critici, je moet de Cacavas plaatjes meerdere malen besnuffelen. Niet omdat ze ingewikkeld zijn maar omdat ze altijd weer iets toevoegen aan het rock genre. Luister maar eens naar die nieuwe rock elementen en het kloppende "Heaven Is Hell" en die overgangen van "Split A Man In Two" naar het spannende "Better Days". Dit plaatst Chris Cacavas op ultieme eenzame hoogte. Vindingrijke en progressieve muziek waarvan we vandaag de dag veel te weinig meer van horen. Gelukkig leeft de man in Duitsland, een land waar de kust van dit soort meesterwerken nog echt gewaardeerd word. Nederland zit cultureel op slot en het lijkt erop dat artiesten die bij de Duitse labels zoals Gitterhouse en Blue Rose Records zitten live Nederland geen enkele voet aan de grond zullen krijgen. Jammer want ik als ik iemand wel eens live in de buurt aan werk zou willen zien is het Chris Cacavas wel.

[Jan Janssen](#)

Artist: Michael Veitch

Album: Heartlander

Label: Independent

zondag 22 augustus 2004

Een foto van zo'n eindeloze highway maakt mij altijd nieuwsgierig, in dit geval naar de bijbehorende CD, die al de vierde van singer-songwriter Michael Veitch blijkt te zijn, in Woodstock, NY opgenomen! We luisteren naar voornamelijk akoestische folk, Michael speelt zelf verdienstelijk gitaar en accordeon. Mark Dann is specialist op de bas (elektrisch, fretless, akoestisch), dan zijn daar nog Jim Pittman (pedal steel, dobro) en Brian Melick (percussie, drums). Bij twee tracks horen we ook zangeres Julie Last. En hoe zingt Michael zelf? Hij heeft een expressieve tenorstem, niet scherp maar een klein beetje hees. Als ik probeer vergelijkingen te maken, kom ik bij net zulke onbekende zangers terecht, dus laat maar. Michael valt op door zijn intense voordracht van de liedjes en de nadrukkelijke dictie. Hij heeft de klassiekers beluisterd en knipoogt naar The Beatles ("Bitter Old Man") en Bob Dylan ("Letter To Corrina"). "Trouble Too Big (Heartlander)" en "A Good Wind" hebben armoede, teleurstelling en hardnekkige dromen als onderwerp. Okies tijdens de Dust Bowl of hedendaagse landbouwers? "And if tomorrow comes in a long black coat..." Het indrukwekkende "In The Sanctuary" gaat over een man die door drie blunderende politieagenten doodgeschoten wordt bij het altaar en "A Walk In The Woods" snijdt een ongemakkelijk onderwerp aan, de pedofiele priester. "It's blood and bullits now on our minds", zingt Michael in anti oorlogsliedje "Veteran's Day", hij brengt "Never Been To China" uiterst fraai en begint "For My Dear Life" met "I've waited for trains, that have never arrived". Hij kijkt goed om zich heen, heeft aandacht voor actuele gebeurtenissen en houdt van mensen, dat blijkt zonneklaar uit zijn teksten! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Wrinkle Neck Mules

Album: Minor Enough

Label: Roundhill Records

vrijdag 20 augustus 2004

Toen ik afgelopen zomer van Williamsburg naar Charlottesville reed hoorde ik ineens een voortreffelijk countryliedje op een lokaal radiostation. De DJ had het over "No Consolation", direct daarna heb ik mijn partner opdracht gegeven dit even op te schrijven. Niet wetende of het de naam van een band of liedje betrof bleek bij aankomst in de Blue Ridge Mountains dat het de titel was van de openingstrack van het debuut album van The Wrinkle Neck Mules genaamd "Minor Enough" te zijn. De band is in de Washington, Charlottesville en Richmond razend populair en volgens muzikaal peetvader uit diezelfde regio "Dave Matthews" gaat deze band het helemaal maken. Eerlijkheid gebied te zeggen dat hij dat al vorig jaar gezegd zou hebben? De CD maakte dus onderdeel uit van het enorme pakket CD's die ik langs de Nederlandse douane heb weten te manoeuvreren. Een klap op de kont van de Muilezel, op de indrukwekkende website van The Mules, leert dat band ook Engeland al heeft bereikt. Het liedjesschrijvers duo Chase Heard en Andy Stepanian zijn niet alleen vindingrijk in hun composities en teksten maar staan vocaal gezien ook hun mannetje. Die vindingrijkheid zit hem voornamelijk in het liedje "Discarded". Aan het eind daarvan horen we eerst een blaffende hond waarna Clint Eastwood (Dirty Harry) zijn jaloezie de vrije loop laat en excuses eist van zijn vriendin. Verder valt op dat het typische Shenandoah liedje "Here But Missing" naadloos aan zou moeten kunnen aansluiten op het techno hoogstandje "Gold Dust Twin" aan het einde van deze CD, waren het niet dat we het hebben over respectievelijk track 7 en 13. Wie wel eens in de streek rond gezworven heeft weet dat de thema's dicht bij huis liggen. De bevolking is overwegend conservatief gestemd maar werk hard om het hoofd boven water te houden. "I saw the ghost of Tomas Jefferson" wees gerust geen citaat uit een van de teksten, maar je voelt het gewoon.

Jan Janssen

Artist: Chris Stamey

Album: Travels In The South

Label: Yep Roc Records

vrijdag 20 augustus 2004

Chris Stamey wordt omschreven als een sleutelfiguur in de ontwikkeling van de alternatieve rock. Al tijdens zijn jonge jaren in Winston-Salem speelde hij in bandjes met later bekend geworden muzikanten als Peter Holsapple, Will Rigby en Mitch Easter. Begin jaren tachtig in New York, maakte hij een tweetal goed ontvangen albums met de dB's, voor hij solo ging. Hij speelde met Alex Chilton en de Golden Palominos, tenslotte werd hij producer in zijn geboorteplaats Chapel Hill, North Carolina, werkend met o.a. Whiskeytown, Alejandro Escovedo, Yo La Tengo, Ben Folds en Thad Cockrell. Aangemoedigd door een enthousiaste Ryan Adams, besloot hij weer een solo-album te maken, "Travels In The South". Het CD boekje is uitgevoerd met een aantal sfeervolle, op een klein vliegveld geschoten foto's, het album begint ook met het geluid van zo'n overscherend vliegtuigje. Reizen vormen de rode draad door de songs, reizen in de tijd met reflecties over de late jaren zestig toen de muzikale creativiteit eindeloos leek en er zelfs vraagtekens bij het bestaan van God gezet werden. De muziek grijpt ook terug naar die tijd, ik hoor weinig alternatiefs hier, dit is allemaal gebaseerd op vrij traditionele countryrock, met een dikke geluidsmuur komend uit "the orchestra pit" en daar is ieder denkbaar instrument te vinden, tot en met een triangel! Verder doet het me een beetje denken aan Paul McCartney en R.E.M. De twaalf tracks (twee instrumentaal) zijn uiteraard zelfgeschreven en er doen heel veel vriendjes van Chris mee... Op "Alive" klinkt een mooie Byrds-gitaartje, "The Sound You Hear" (met Ryan Adams) spreekt aan, "In Spanish Harlem" (harmony van Tift Merritt) steekt echter met kop en schouders overal bovenuit. Hoe muziek levensdromen kan inspireren... (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: David Roth

Album: Pearl Diver

Label: Stockfisch Records

vrijdag 13 augustus 2004

Er is weer een nieuwe CD uit in producer Gunter Pauler's serie vol interessante singer-songwriters! De gelukkige, die deze keer door hem in de watten van optimale opnamemogelijkheden gelegd werd, heet David Roth. Afkomstig uit Chicago, nu wonend in Cape Cod, Massachusetts, bracht hij in Amerika al zes CD's op de markt, voor de opnamen reisde hij met twee akoestische gitaren naar Northeim, Duitsland. Daar wachtte Gunter met meester-gitarist Chris Jones en de rest van zijn team, zoals multi-instrumentalist Beo Brockhausen die zich specialiseert in de ongebruikelijke klanken van o.a. gu-zheng, sarod, santur en uilleann pipe chanter. De achtergrondstemmetjes zijn van Christina, Christiane en Christine, nee, geen drieling. De virtueuze begeleiding blijft zo uitgebalanceerd dat de meeste aandacht toch gaat naar David's stem. Hij is een zoetgevooisde folksinger, die doet denken aan Michael Friedman, Eugene Ruffolo en Michael Weston King. David weet ook een hoop gevoel in zijn liedjes te leggen, hij is een echte storyteller die zich laat inspireren door het leven zelf. "That Kind Of Grace", geankerd in het beroemde "Amazing Grace", verwijst naar de bomaanslag op een kerk, de schietpartij op een school en de moord op een homoseksuele jongeman, ontroerend. Net als "Bake Sale", over een oude bakker die zijn zaak moet sluiten of "Mother's Day Card", over David's moeder die bij een big band zong of "Flag Of Hope" over de soldaat die een Japanse vlag van het slagveld meeneemt. Ook het instrumentale "St. Blasien Breath" is bijzonder, David speelt dat op de triple ocarina. De... wat? Zie de foto's in het prachtig verzorgde CD-boekje: een van klei gebakken blaasinstrument. (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Nancy Falkow

Album: Clear View

Label: Independent

vrijdag 13 augustus 2004

De laatste tijd treft u veel CD besprekingen aan over artiesten die ik, tijdens ons bezoek aan de States, tegen het lijf ben gelopen. Zo miste ik jammer genoeg het live optreden van Mike "Slo-Mo" Brenner tijdens ons bezoek aan het Appel Farm Folk Festival in Philadelphia. Maar toen we daar eenmaal aankwamen stapte, als een duveltje uit een doosje, ene Nancy Falkow op ons af. Voor ik het in de gaten had drukte ze mij haar nieuwe release "Clear View" in de hand. Nancy maakte deel uit van het zojuist afgelopen optreden van Slo-Mo (Marah, John Train). De naam van deze Dobro wetenschapper kom ik overigens ook tegen op Nancy's derde CD "Clear View". Het mag duidelijk zijn, Philadelphia herbergt een ongelofelijke vooruitstrevende singer-songwriter scene. Ook op "Clear View" levert Falkow het bewijs daarvan. Het gaat allemaal net even iets verder, luister maar eens naar "Sometimes You Jump" met prima harmony vocals samen met Jennifer Lynn en de prachtige trompet inbreng. Het moet gezegd worden de titeltrack is tevens de nieuwe singel in de States maar is niet het sterkste nummer op de CD. De special gemixte radio-edit tilt dat nummer net weer even naar een hoger niveau. Hoogte punt van de CD is het verhaal van het matras en de daarbij behorende actrice in "Sleepwalk", de waarheid kan hard zijn maar het liedje spreekt voor zich. Ja, deze dame heeft inderdaad een helder beeld van wat ze wil en kan. En daar komt nog bij dat ze, op het moment als ik dit opschrijf, verhuist is naar Dublin, Ierland. Dit nieuwe avontuur in een ander muzikaal landschap zal deze prestigieuze jonge dame goed doen.

Last months you will have noticed many CD reviews of artists, which I did run across on my journey in the United States. Unfortunately I did miss the live-performance of Mike 'Slo-Mo' Brenner during our visit to the Apple Farm Folk Festival in Philadelphia. But when we arrived there, all of a sudden a girl, Nancy Falkow, approached us. Before I knew what happened, she handed over her new released album 'Clear View' to me. She appeared in the just ended concert of 'Slo-Mo' (Marah, John Train); the name of this dobro-scientist I spotted on Nancy's third album 'Clear View'. It will be clear to you: in Philadelphia exists a very progressive singer-songwriter-scene. Also on 'Clear View' Falkow proves this! It all excels the middle bracket, e.g. listen to 'Sometimes You Jump' with lovely harmony vocals together with Jennifer Lynn and a beautifully played trumpet. It has to be admitted: the title track is the new single in the USA, but yet it isn't the best song on the CD. The specially mixed radio-edit just lifts that track to a higher level. The height of the album is the story of the mattress and the actress to go with it in 'Sleepwalk'; the truth can be hard, but the song speaks for itself. Yes, this lady knows exactly what she wants and is able to. Besides this, on the very moment I am writing this, she has moved to Dublin, Ireland. This new adventure in another musical landscape will do a world of good to this prestigious young lady!

Translated by Yvonne Böhm

[Jan Janssen](#)

Artist: David Poe

Album: Love Is Red

Label: Ulf-tone Records

maandag 9 augustus 2004

In 1996 maakte David Poe zijn debuut in Amerika. Vier jaar later greep het in Duitsland gevestigde Ulf-tone Records de kans om datzelfde titelloze album ook in Europa uit te brengen. En met succes, lovende kritieken vielen de New Yorker ten deel. Twee jaar geleden lag in een keer zijn tweede release "The Late Album" in de winkels. De meningen daarover waren verdeeld maar Poe liet zich niet uit het veld slaan een toerde intensief door Europa om zijn gram te halen. Tijdens die omzwervingen raakte de songwriter steeds meer verslingerd aan het Europese leventje. Dat moet volgens mij ook één van de redenen zijn geweest waarom hij zijn nieuwe album "Love Is Red" opgenomen heeft in de befaamde Monongo Studio's in Berlijn. Samen met John Abbey en Sim Cain nam het drietal vier nieuwe nummers op, vijf nummers van zijn reeds verschenen CD's en een cover van Tim Hardin. Zelfs voor mij was het een openbaring om David Poe's artistieke kunsten opnieuw te ontdekken. Muzikaal en qua stemgeluid heeft het namelijk veel weg van Sting flirt met Kurt Cobain. Love Is Red opent met het zwoel jazzy klinkende "You're The Bomb". Ergens in het midden neemt het album echter een wending die mij doen herinneren aan de beroemde MTV Unplugged New York live sessies die Nirvana ooit maakte. En dat laatste is nu precies wat labelbaas Ulf Zick, van Ulf-tone Records, voor ogen stond toen hij zei dat het een hoogste tijd werd dat Poe's live reputatie maar eens op CD gezet moest worden. Hoed af voor deze voorziende blik.

Jan Janssen

Artist: Suzzana Owiyo

Album: Mama Africa

Label: ARC Music

maandag 9 augustus 2004

Suzzana Owiyo is een singer-songwriter uit het westen van Kenya, haar bevolkingsgroep - de Luo - woont rond het Victoriameer en bestaat voornamelijk uit vissers en boeren. Als klein meisje werd ze gegrepen door de muziek van haar opa en begon ook de nyatiti (een soort lier) te bespelen. Later schakelde ze over op de akoestische gitaar, ging bij een band zingen en haar eigen liedjes schrijven. Aangezien Miriam Makeba de enige Afrikaanse zangeres is naar wie ik wel eens luister, begin ik totaal onbevooroordeeld en best wel nieuwsgierig aan deze CD. Suzzana's stem doet inderdaad aan Tracy Chapman denken, dat stond al in de liner-notes. Er zijn prachtige koortjes, waaruit af en toe een stem naar voren komt. De muziek is uiteraard puur akoestisch, met twee gitaren, een heleboel intrigerende inheemse instrumenten en vooral een grote rol voor percussie, veel percussie! Het geheel klinkt geheimzinnig en bezwerend, hypnotiserend bijna maar tegelijk ook opgewekt. Echte rootsmuziek, die toegankelijk gemaakt wordt door de poppy benadering. Haar hitsong "Kisumu 100" waarmee het album opent, vormt geremixed ook de afsluiter. Zo worden de teksten toegankelijker door een paar Engelse regeltjes, twee liedjes zijn grotendeels in het Engels gebracht en in de liner-notes krijgen we een korte uitleg over de onderwerpen. Suzzana is duidelijk een sociaal bewogen jongedame, die ook benefietconcerten geeft om straatkinderen te helpen. Ze heeft voor het CD-boekje een serie sfeervolle foto's in aardetinten van zichzelf laten maken, compleet met gitaar en die ingenieuze vlechtjes! Zonder meer zestig minuten lang een fascinerend album... (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: Jay Farrar

Album: Stone, Steel & Bright Lights

Label: Artemis Records

vrijdag 6 augustus 2004

Ik heb altijd al een soort van haat liefde verhouding gehad met de muziek die bands als Uncle Tupelo, Son Volt en Wilco maakte. Het heeft, volgens mij, veel te maken met een artikel die ik ooit ergens gelezen heb over de grappen en grollen van de personen achter deze Alt Country formaties. Het geniale gezelschap achter deze stoeierij dragen de namen Jeff Tweedy en Jay Farrar. Vooral het asociale gedrag van laats genoemde persoon kwam in dat artikel ruim aanbod. Okay, dacht ik, dat is schrift maar enige maanden geleden ondervond ik het aan den lijve toen Farrar optrad in Jeugdcentrum KARO in Wesel, Duitsland. Man wat een ongelofelijke arrogante bal is dat zeg. Maar goed, hij strafte mij onmiddellijk af door een werkelijk wervelende muzikaal optreden weg te geven. Ik geef toe, Farrar was niet de meest spraakzame artiest die ik ooit gezien heb maar mijn voorkennis vertelde me dat hij ook maar beter zijn kop kon houden. Onbevooroordeeld, zoals ik ben, verrast Farrar mij opnieuw door het uitbrengen van zijn live album Stone, Steel & Bright Lights. Met het meer dan zeventig minuten durende schijfje snoert Jay Farrar mij wederom de mond. Met zijn zemelige stem en de songkeuze op deze CD lijkt het wel een kopie van het concert van een paar maanden geleden. Met uitzondering van de opener "Doesn't Have To Be This Way" en "6 String Belief", die ik nog niet eerder gehoord heb, vind u nagenoeg alle songs terug op Farrar's solo CD's. "Feed Kill Chain", bijvoorbeeld, was en is één van mijn favorieten Farrar nummers en daar komt nu het moody en doortastende "Heart On The Ground" bij. Zou het ooit toch nog goed komen tussen Farrar en mij? O ja voor ik het vergeet, voor snelle beslissers heeft de platenmaatschappij een registratie van een concert dat hij in San Francisco gaf op DVD gezet en bijgevoegd? God mag weten waarom, u bent gewaarschuwd.

[Jan Janssen](#)

Artist: Tanya Dennis

Album: Apartment #9

Label: Paloma Records

vrijdag 6 augustus 2004

Voor ze in Nashville allemaal dollartekentjes in de ogen kregen, werd deze perfecte countrymuziek daar veel gemaakt, nu hoor je nog maar zelden iemand als Tanya Dennis. Ze heeft als multi-instrumentalist (fiddle, gitaar en mandoline) de kunst af kunnen kijken in de tourbands van artiesten als Janie Fricke, Faith Hill, Eddy Raven en Whispering Bill Anderson. Haar stem heeft alles wat nodig is en meer: bereik, warm timbre, gevoel, zelfs het begin van een snik. De muzikanten horen waarschijnlijk bij Nashville's sub-top maar daar spelen ze nog goed genoeg om vele vakbroeders tot amateurs te doen verbleken. Dit is Tanya's tweede CD en ze houdt het puur traditioneel, terwijl haar eersteling meer bluesgetint was. Alleen de openingstrack, shuffle "I Can't Feel A Thing" is van haarzelf, maar ze heeft een gelukkige hand in de keuze van elf covers. Gewoonlijk denk ik: "Moet dat nou?" als "Apartment # 9" of "Luxury Liner" weer eens uit de kast getrokken worden, want wat valt er te verbeteren aan de versies van respectievelijk Tammy Wynette en Emmylou Harris? Af en toe komt iemand er mee weg, zoals Tanya hier. De titeltrack behoort zelfs tot de hoogtepunten, terwijl de "Luxury Liner" prachtig opgepoetst wordt met steelguitar, lekker pittige drums en fiddle-accentjes. Verder vinden we werkjes van Vern Gosdin, "odd couple" Connie Smith en Marty Stuart, Verlon Thompson en Matraca Berg met Harlan Howard. Het sterkst zijn toch de ballads, "Breaking' It" van Mark Germino is adembenemend en "Ring Around The Moon" met mandoline-intro mag er ook zijn... Na welverdiende successen te hebben geboekt in de Scandinavische landen komt Tanya ook naar Nederland. Op 14 augustus 2004 speelt ze op het Floralia Festival in Oosterhout. (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Lisa O'Kane

Album: Peace Of Mind

Label: Raisin' Kane Records

dinsdag 3 augustus 2004

Avondturiste Lisa O'Kane groeide op in de Yosemite vallei in het rustieke plaatsje Fish Camp, California. Hoewel O'Kane altijd wel deel uitmaakte van een of ander achtergrondkoortje is ze na haar studietijd toch gestopt met optredens. Ze bracht in die tijd twee dochter (Kelly en Kathy) groot en het was uiteindelijk een goede vriend die haar bewoog om het weer podium te beklimmen. Twee jaar geleden hoorde ik voor het eerst iets van Lisa O'Kane. Am I Too Blue hete haar debuut album nu kunnen we niet om de opvolger daarvan "Peace Of Mind" heen. Wederom maak ik de opmerking dat u zich niet moet laten misleiden door de wat knullige cover, de CD bevat namelijk veertien echte country folk briljantjes die ik het best kan vergelijken met Alison Krauss en Lynn Miles. Op de voorganger kwamen we songs tegen van Hank Williams, Bill Monroe, Lucinda Williams en Sandy Denny nu nam Mark Fosson een groot deel van de nummers voor zijn rekening. Maar het mooiste vind ik de nummers die O'Kane hult is een mystieke rootsy sfeer. "Foggy River" (Fred Rose) en "Coercion Street" (Ernie Payne) steken met kop en schouders boven de rest uit. "Peace Of Mind" sluit af met een Iers folk hoostandje genaamd "Highland Ground" waarin ene Kathleen Keane de Irish Whistle subliem hanteert. Het slotakkoord staat in feite op zichzelf en naar mijn mening is de song een erg mooie vreemde eend in de bijt. Lisa O'Kane geeft wederom haar muzikale visitekaartje af, nu nog de lay-out die is en blijft amateuristisch knutselwerk.

[Jan Janssen](#)

Artist: Satya Graha

Album: Under The Skin Volume 1

Label: Aardvark Records

dinsdag 3 augustus 2004

Een stuk of wat maandjes geleden kreeg ik een tip van een Nederlandse muzikant die mij verwees naar een band die luistert naar de naam "Satya Graha" wat netjes in het Nederlands betekent zielskracht. De band is afkomstig uit Chicaco en bestaat uit het singer-songwriter team B.B. Mayes and David Vella (lead vocalist) en vocaliste Anna Bensch. De muziek die Satya Graha maakt is Americana georiënteerde muziek maar dan net even iets meer met poprock accenten. Intimiteit en open zijn de gedachte die bij mij opkomen nadat ik nu al keer op keer heb zitten luisteren naar de 31 minuten durende demo "Under The Skin". Als ik de toeters en bellen van Marillion weg denk moet ik zelfs denken aan diens debuut album "Script For A Jester's Tear". Gek vergelijk! Dacht ik ook in het begin maar zoals gezegd ik heb mijn tijd genomen en nu kom ik er niet meer onderuit man en paard te noemen als ik de opener "Birds" en "Lunar Dreams" voorbij hoor komen. "Pony Up", met schitterende backing vocal Anna Bensch, kantelt midden in het nummer en dat schept even verwarming maar gelukkig komt alles weer op zijn pootjes terecht. Ook de duo zang in het hectische "Kali's Tongue" overtuigt. Het zal niet lang meer duren of we gaan meer horen van deze unieke gepassioneerde muzikanten. Om alvast aan de gedachte te wennen heeft BBC Radio 6 Satya's demo track "Roanoke" nu alvast genomineerd als "Song of the Year 2004". Toch gek dat een Amerikaanse band via een underground scene via Engeland, Japan en Australië nu het vaste land van Europa zal bereiken. Nogmaals "Satya Graha" is de naam en het doet zielskracht in ieder geval deugt.

[Jan Janssen](#)

Artist: Railroad Earth

Album: The Good Life

Label: Sugar Hill Records

maandag 2 augustus 2004

Het verhaal van de uit New Jersey afkomstige Railroad Earth begint in ongeveer zes jaar geleden. Tim Carbone (Blue Sparks From Hell, Kings in Disguise) ontmoet oud boekingsagent Brian Ross. Ross op zijn beurt betreft ook multi-instrumentalist Andy Goessling om een soundtrack voor de film The Big Eden op te nemen. Toen eenmaal ook ex frontman van Roots rock formatie "From Good Homes" Todd Sheaffer opdook op de live sessies van de Pocono Bluegrass Society was de basis van wat nu Railroad Earth gelegd. De band ging daarna als een speer in Amerika. Voordat ze het zelf in de gaten hadden sloten ze een deal met het genormeerde indie label Sugar Hill Records. Nu ligt voor ons de opvolger van "The Black Bear Sessions" en "Bird In A House", The Good Life. Ik zou daar kort over kunnen zijn, Crowded House doet oude Ozark Mountain Daredevils songs. Maar daarmee gaan we wat te snel door de bocht, Railroad Earth doet dat echter op een zeer eigentijdse manier. De vergelijking is gewaagd maar Todd Sheaffer's stem, die overigens het merendeel van de liedjes voor zijn rekening nam, heeft veel weg van die van Tim Finn. En de hook met The Ozark Mountain Daredevils komt onomstotelijk doordat de groep de Bluegrass en Alt Country lat net even naar een hoger niveau tilt. "Morning Flies", "In The Basement", "Water Fountain" Quicksand (Homemade Wine), en het prachtige "Said What You Mean" zijn daar goede voorbeelden van. Kortom Railroad Earth is het nieuw Bluegrass extract, waar we nog veel plezier aan zullen beleven.

Jan Janssen

Artist: Dave Alvin

Album: Ashgrove

Label: Yep Roc Records

maandag 2 augustus 2004

Als ik de naam Dave Alvin valt komt altijd maar één song in mijn gedachte op "Abilene". Deze hit stond op de Glitterhouse verzamelaar genaamd Luxury Liner Volume 3. Ook een manier dus om een idool te ontdekken. Want laat ik maar eerlijk zijn Alvin heeft altijd al iets aparts in mij losgemaakt en ik vind het toch gek dat die ene song is die mij attendeert op de kunsten van de van origine roots-rocker. Met zijn nieuwe CD "Ashgrove" zijn we nu al tien, waarvan zeven bij Hightone Records, releases verder. Wat opvalt, is het feit dat Alvin overgetapt is naar het stevig aan de weg timmerende Yep Roc Records label. De in Downey, California geboren, en inmiddels al negenenveertig jarige, songwriter richtte samen met zijn broer Phil begin jaren tachtig de Roots rock formatie The Blasters op. En juist die laatste muzikale link moet u even vasthouden als u nu naar "Ashgrove" gaat luisteren. De plaat rocket, swingt en is dommelt daar waar nodig glansrijk voort. Wie goed luistert, zal ontdekken dat de teksten super autobiografisch zijn waardoor je het gevoel krijgt dat hij je meeneemt terug in zijn tijd. "I've been there and I want to show you now", ja dat is wat in mij opkomt. Jammer dat hij die teksten niet in het digipack meeleviert. Vanaf de bluesclub in Los Angeles (The Ashgrove) tot en met het ingetogen slotstuk "Somewhere In Time" is het volop genieten van muziek die tijdloos is. Ik hoop echter dat nu wel in staat zal zijn meerdere songtitels te onthouden van deze nu al legendarische alleskunner.

Jan Janssen

Artist: Deadstring Brothers

Album: Deadstring Brothers

Label: Time Beach Records

donderdag 22 juli 2004

Als ik de naam van de Amerikaanse stad Detroit hoor moet ik altijd meteen denken aan de Motown formatie The Detroit Spinners en daarvoor moet je echt ruim dertig jaar terug in de tijd. We dateren echter 2004 en ik zou op het moment niet weten welke bands nog meer uit die hoek vandaan zou moeten komen. Enkele maanden geleden kwam echter daar plots verandering in. De naam die u nu moet onthouden is die van The Deadstring Brothers. Het debuut album van vijfkoppige formatie bestaande uit Pete Ballard (pedal steel/dobro), Aric Karpinski (piano/organ/rhodes), William King (drums/percussion), Kurt Marschke (vocals/guitars) en Philip Skarich (bass/backing vocals/percussion) klinkt oud maar tegelijkertijd ook weer vernieuwend. Hoe leg je dat nu uit? Ik zou het af kunnen doen door gewoon te schrijven "ga maar eens luisteren", maar voor u dat gaat doen wil ik u eerst over een aantal interessante muzikale zaken informeren. Zo staan er bijvoorbeeld drie bijzonder mooie tranentrekkers op. "It Takes Love", "Jones Street" en "Unbroken" hebben veel weg oude Bad Company ballads, weliswaar bestaat er maar één Paul Rogers maar Marschke's stem komt aardig in de buurt. Let ook eens op de gitaarpartijen in de opener "I'm Not A Stealer" en "Monkey Man", hebben die niet die typische Steve Van Zandt trekjes? En het vernieuwende dan? Dat is wat mij betreft Danny Dill's cover "Long Black Veil", helemaal aan het eind van CD, hoeveel mensen hebben dit nummer wel niet gecoverd? Van Barry White tot The Band, The Deadstring Brothers doen het echter op een geheel eigentijdse manier. The Deadstring Brothers plaatst Detroit weer op de muzikale kaart dacht ik zo.

[Jan Janssen](#)

Artist: Jim Lauderdale

Album: Headed For The Hills

Label: Dualtone

donderdag 22 juli 2004

In de negentigerjaren was Jim Lauderdale vooral een muzikanten-muzikant, wiens liedjes opgenomen werden door George Strait, The Dixie Chicks en Patty Loveless. Zelf maakte hij ondertussen ook platen en trad op met gelijkgestemde goede vriend Buddy Miller. De critici waren razend enthousiast en er vormde zich een loyale schare volgelingen, terwijl hij op zijn onafwendbare doorbraak wachtte. Een van mijn vriendinnen was een grote fan en dat verzekerde mij van een nooit opdrogende stroom cassettes vol Lauderdale-liedjes... Zo maakte ik kennis met pareltjes als "Where The Sidewalk Ends" en "Always On The Outside". In mei 1998 zag ik hem zelfs openen voor Nick Lowe in De Melkweg, een uiterst vriendelijke man die professioneel worstelde met het bedroevend slechte geluid, zijn verhaaltjes tussendoor waren haast helemaal niet te horen. Toen hij begon aan bluegrass albums met Ralph Stanley and The Clinch Mountain Boys, kwamen de welverdiende onderscheidingen in rap tempo op hem af... "Headed For The Hills", zijn nieuwste, heeft de leukst geïllustreerde lay-out van het jaar! Jim schreef alle songs samen met een van zijn helden: Robert Hunter die met Jerry Garcia creatief was voor The Grateful Dead. Voorbeeldje? "Time is just a shadow on the surface of the sun", prachtig toch? Gasten op het akoestische album zijn voor de harmonieën: Emmylou Harris, Gillian Welch, Allison Moorer en natuurlijk Buddy Miller. Voor het muzikale deel werden Darrell Scott, Tim o'Brien en David Rawlings aan de band toegevoegd. Terwijl de laatste (grappige) song "Upside Down" wordt begeleid door Donna The Buffalo, op drums. Gewoon griezelig goed allemaal! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: The Avett Brothers

Album: Mignonette

Label: Ramseur Records

donderdag 22 juli 2004

Had a good show last night, we played with The Avett Brothers and liked them a lot. Dat meldde George Riser, de frontman van The Pones en ik werd nieuwsgierig. Laat er nu net een CD in het te recenseren stapeltje liggen! "Mignonette", vernoemd naar een Engels jacht dat in 1884 voor de Afrikaanse kust zonk. Een viertal bemanningsleden wist te ontkomen in een dinghy, na negentien dagen zonder voedsel of drinkwater werd volgens de "Custom of the Sea" de zwakste vermoord en opgegeten, nog vijf dagen later werden de anderen gered. Griezellig verhaal, als het een verwijzing is naar dit trio, wie hebben zij dan opgesmuld?? Behalve in de illustraties van het digipack komt de Mignonette niet terug op het album, want de heren brengen zelfgeschreven liedjes die meestal over meisjes gaan en er aanstekelijk uitkomen, de teksten staan in zo'n vier verschillende handschriften opgetekend. Twee echte broertjes, Scott en Seth Avett plus Bob Crawford, uit North Carolina, spelen een soort uitgeklede bluegrass op de gitaar, banjo en staande bas. Ze zingen ook driestemmige harmonietjes, maar dan op z'n Hackensaws, energiek en een beetje rauw. Kleine gastrollen zijn weggelegd voor viool en keyboard. Het album bevat 18 plus 2 hidden tracks en duurt ruim 73 minuten, er zitten wel een paar soundscapes, grapjes en een spontane lachbui tussen! "Swept Away" kreeg ook een "sentimental version" met extra zang van Bonnie Avett Rini, terwijl van "Signs" het origineel uit 1974 door Jim Avett (vader?) als hidden track verwerkt is. The Avett Brothers, ik kan me inderdaad voorstellen dat er op een podium vonken vanaf spatten! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Norman & Nancy Blake

Album: The Morning Glory Ramblers

Label: Dualtone

donderdag 22 juli 2004

Veel van de zeventien liedjes op dit album zijn zo oud, dat ze weer nieuw en onbekend lijken. In de liner-notes legt Norman Blake helder en beknopt uit waar de traditionals allemaal vandaan gehaald zijn, teruggaand tot 1877 en 1893! Relatief modern is dan "Men With Broken Hearts" van Luke the Drifter, alias Hank Williams. Vijf songs werden al door The Carter Family opgenomen, in de tijd van de 78 toerenplaten, het is dus heel leuk dat deze moderne disk eruit ziet als zo'n oud schijfje! De lay-out met bloemen is trouwens ook heel mooi, terwijl het vriendelijke pensioengerechtigde echtpaar Blake poseert in schommelstoelen en bijzondere gitaren vasthoudt. Ze hebben inmiddels allebei een naar henzelf vernoemd exemplaar, terwijl op dit album vintage instrumenten gebruikt worden. Norman's Dobro stamt uit de dertigerjaren en de mandoline maar liefst uit 1915! Als je Old Time country speelt moet je het gelijk goed doen, lijkt het motto en de Blakes doen het perfect, verder zijn ze ondanks hun gevorderde leeftijd prima bij stem. Alles met elkaar opgeteld is dit hun 31e album en ze missen ook de aansluiting met wat nu "in" is niet, want de soundtrack van "Cold Mountain" bevat werk van hun hand, net als de "O Brother Where Art Thou"-CD. Fans van Johnny Cash, zoals ikzelf, kennen Norman van zijn werk met hem. Op "Wildwood Flower", het laatste album van June Carter Cash, waren Norman en Nancy ook te gast, beide paren konden terugkijken op een vriendschap en samenwerking van meer dan veertig jaar! Zulke muziekveteranen verdienen respect... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Jeff Plankenhorn

Album: Plank

Label: Blue Corn Music

dinsdag 20 juli 2004

Plank, dat moet zijn bijnaam zijn. Jeff Plankenhorn, volgens mijn infosheet de man met een glimlach die ijsbergen doet smelten... Maar binnenin het booklet gaf hij zijn gitaar in handen van een vogelverschrikker en zijn bedankjes vermelden kortweg "any woman who's put up with me for more than a month"! Hij heeft dus een goed gevoel voor humor plus een heleboel talent, want hij bespeelde als "sideman" de snaren met o.a. Slaid Cleaves en Ray Wylie Hubbard. Net zo'n type als onze favoriet Duane Jarvis dus, voor zulke heren is het eigenlijk best moeilijk om een eigen geluid te vinden, omdat ze zoveel kunnen en gewend zijn zich bij allerlei artiesten aan te passen. Een album mag een variatie in stijlen hebben maar moet niet vervallen tot een "kijk eens wat ik allemaal kan"-demonstratie. Wees gerust, muzikliefhebbers, het gaat goed hier! Jeff zingt uiterst fraai, bespeelt elektrische en akoestische gitaren, dobro en pedal steel, hij haalt invloeden uit jazz en blues, country en zuidelijke soul, een beetje zoals Lyle Lovett dat kan doen. Een grote rol is weggelegd voor co-producer Gurf Morlix, die allerlei instrumenten hanteert, zelfs de "beer bottle slide" staat erbij. Eliza Gilkyson zingt mee op "Picture Cards", een song van Blaze Foley. De andere cover werd geschreven door Sean Hayes en is het minst geslaagde stuk van de CD. Laat "Plank" het maar zelf doen, mijn favoriete track is "Go Now". Dit is leuk: "I'm so low, I got to look up to see my shoes". "Hurting You" gaat dan weer richting Freddy Fender met The Texas Tornados, mooi. More power to the sideman! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Louis

Album: A Close Watch

Label: Corazong Records

zaterdag 17 juli 2004

We hebben hier langzamerhand een echte Nederlandse Americana-scene gekregen, met een eigen sound. CoraZong Records springt er in met diverse releases van deze "nationale artiesten" en dat is een goede zaak. Louis! blijkt niet alleen de Brabantse singer-songwriter Louis van Empel, hij heeft nog zes ervaren muzikanten om zich heen verzameld voor de opnamen van het album "A Close Watch". We zien hen geconcentreerd aan het werk op de sfeervolle foto's die voor de lay-out gebruikt zijn. Louis is niet gewoon een gitarist maar een soort snarenwonder, want ook sitar, banjo en mandoline komen er bijvoorbeeld aan te pas, terwijl Roel Spanjers zich mag uitleven op vleugel, accordeon, Wurlitzer en Hammond orgel. De twee tenorsaxofoons van Rinus Groeneveld en Arend Bouwmeester zijn de grote plus hier! Louis heeft wat gruis op de stembanden, hij doet soms even denken aan Randy Newman, Leon Redbone of Lyle Lovett. De arrangementen zijn boeiend en pakken invloeden uit jazz, blues en alt.country op. Het openingsnummer is minder gelukkig gekozen, vanwege de wat onprettig aandoende beeldspraak, maar "Leave With A Smile" maakt dat direct weer goed. "The Black Widow" (de single) lijkt regelrecht uit een bar in New Orleans te komen, net als "Lay Me Low". Prijs voor het mooiste melodietje gaat naar "Restless Mind". De teksten zijn nogal wisselend van kwaliteit, ik hoor de letterlijke vertaling van een paar Nederlandse uitdrukkingen, daar tegenover staan werkelijk briljante vondsten, bijvoorbeeld regels in "Compass & Chart", "Rain Falls Down" en vooral "Modern Life Drag"! Deze vijftien tracks vormen een uiterst gevarieerde mix, inderdaad net als de muziek die je in New Orleans hoort... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Ben Arnold

Album: Calico

Label: SCI Fidelity Records

vrijdag 16 juli 2004

De uit Philadelphia afkomstige singer-songwriter Ben Arnold is bepaald geen onbekende in het genre. Dertien jaar geleden debuteerde hij al met "Signal My Arrival". Twee jaar later kwam hij met het pop grillige album "Spar". Weer twee jaar later lanceerde hij zijn eerste major release Almost Speechless bij Columbia Records. Arnold is altijd al een vooruitstrevende muzikant geweest. Dat laatste bewees hij door in 1999 dood leuk met het verzamel album te komen genaamd "In Case I'm Gone Tomorrow", met maar liefst 15 bonus MP3's erop. Nu, vijf jaar later doet Arnold opnieuw van zich spreken. De dertien zeer bijzonder liedjes, die op Calico staan, nam hij een paar jaar geleden al op. Arnold nam de tijd, tot hij een goed onderdak had gevonden bij het in Boulder, CO gevestigde SCI Fidelity Records, waar ondermeer ook Steve Winwood huist. In de tussen tijd deelde hij het podium met de gelegenheid formatie 4 Way Street en nam met Jim Boggia, Joseph Parsons, en Scott Bricklin het niet onverdienstelijke album Pretzel Park op. Het bijzonder aan de liedjes op Calico is het feit dat je meteen hoort dat hier iemand musiceert, die duidelijk afwijkt van de normaal bewandelde paden in het genre. Veel instrumenten, maar niet allemaal tegelijk in een liedje stoppen, maar ze mooi gearrangeerd daar inbrengen waar ze thuis horen en waar je ze als kritische luister verwacht dat ze komen gaan. De eerste singel in Amerika, de opener "Zig Zag", doet het bijzonder goed daar maar de beauty's "Pickin'The Lock", "Deeper Truth", "Bluegrass" en het ontspannen "John" zouden in Europa daarvoor meer in aanmerking komen. Ja, het klopt allemaal op Calico, wat letterlijk zelfs betekent: "Veelkleurig".

The Philadelphia native singer-songwriter Ben Arnold is not newcomer in his genre. Thirteen years ago his debut CD "Signal My Arrival" came out. Two years later he came with his capricious album called "Spar" and again two years later he launched his first major release with Columbia Records called "Almost Speechless". Arnold's music and moves always have been pointed out as progressive. In 1999 he released "In Case I'm Gone Tomorrow" on this album he was maybe one of the first artists, walking around this planet, who must have thought lets give my fans something extra. On this album he did giveaway 15 extra fabulous bones tracks in Mp3 format. Now five years later Arnold is in the picture again. He recorded the songs, which are now on his new album "Calico" a few years ago. Arnold took the time to find a good home to release his album. He did find it with the in Boulder, CO based SCI Fidelity Records. Between his recordings and the shopping of "Calico" he share the stage with Jim Boggia, Joseph Parsons and Scott Bricklin, in the successful rock band 4 Way Street. Their debut album Pretzel Park was released with Sanctuary Records. From the first second on, when you listen to Arnold's new album "Calico", you hear that you are listening to someone whose musical gifts are way beyond the normal paths in the genre. I hear a lot of instruments, but too many at the same time in one song. Only there where I expected them to come and that's very cool to experience. The musical arrangements are simply one of the best I did hear in years. The bluesy soulful voice is a Arnold patent. The first single in the states is the opener of the album called "Zig Zag" but I think beauty's like "Pickin'The Lock", "Deeper Truth", "Bluegrass" and the comfortable and relaxing "John" will be doing much better in Europe. Colourful new phase, from Manayunk soul man number one, I have been there and believe me when I say that I did hear some unbelievable thinks out there and one of them was singer-songwriter Ben Arnold.

[Jan Janssen](#)

Artist: Maura O'Connell

Album: Don't I Know

Label: Sugar Hill Records

woensdag 14 juli 2004

Sommige singer-songwriters gedragen zich als een muzikale kameleon. Zo ook de in County Clare, Ierland geboren zangeres Maura O'Connell. De met Keltische muziek grootgebrachte O'Connell maakte ruim zestien jaar geleden haar debuut met "Just In Time". Op dat album leverden o.a. Nanci Griffith, Jerry Douglas en Bela Fleck een bijdrage. Veel popcritici vinden het vreemd waarom O'Connell op haar nieuwe release "Don't I Know" covers doet van o.a. Steve Bruton, Patty Griffin, Mindy Smith, Jim Lauderdale, Kim Richey en Tim O'Brien? Bovendien deed O'Connell dit in het verleden ook met de releases van Stories (1995) en Wandering Home (1997) waar je de namen van John Gorka en Richard Thompson overigens zult tegenkomen. Pas toen ze drie jaar geleden haar debuut CD Walls & Windows afleverde, voor het Sugar Hill Records label, schreef ze een paar eigen songs. Dus vreemd is het allemaal niet. Als u goed kijkt naar het rijtje van genoemde singer-songwriters moet opvallen hoe divers ze zijn. En dat is nu precies wat ik bedoel met de uitspraak in de eerste regel van deze recensie. Kameleon O'Connell woont nu in Nashville en het kost haar geen enkele moeite om haar geschoolde mooie warme stem een country snik mee te geven om daarna vervolgens weer doodleuk over te schakelen in het met Ierse traditie overgoten: "There's a Good Day For Dying", wat ze overigens zelf schreef. Let vooral eens op de opmerkelijke en schitterende gitaarpartijen van producer Jerry Douglas die blijkbaar niet van haar zijde wijkt. Ik mag dat wel, die klankkleur veranderingen, en voor de bloednodige variatie in het genre kan ik deze ook gerust aan u aanbevelen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Tres Chicas

Album: Sweetwater

Label: Yep Roc Records

woensdag 14 juli 2004

Even kijken hadden we twee jaar geleden niet de collaboratie tussen vier singer-songwriters in de vorm van Hardpan? The Tres Chicas, bestaande uit Tonya Lamm (Hazeldine), Lynn Blakey (Glory Fountain) en Caitlin Cary (Whiskeytown), moeten gedacht hebben dat wat die kerels kunnen, kunnen wij veel beter. Hoewel, lees ik nu ineens in het CD profiel, het idee om samen te werken zou zelfs wel eens gejat kunnen zijn door Hardpan? Deze North Carolina swinging ladies kwamen namelijk vijf jaar geleden al op het idee om eens iets samen te doen. Maar goed het verhaal is bekend, waar haal je in hemelsnaam die tijd vandaan om van het woord een daad te maken? Om een langverhaal kort te maken ligt nu voor me het Tres Chicas project genaamd Sweetwater. Het eerste wat mij opvalt, is het feit dat je van meet af aan niet echt merkt dat je met drie individuen te maken hebt. In Harpan deed ieder zijn ding maar de Tres Chicas maken er samen een echte happening van. Over de zangkwaliteiten zullen de meningen wel verschillen maar ik pik die stem van Tonya Lamm er altijd zo uit. En als ik zelfs goed luister hoor ik Lamm's vriendin Anna Tkach in "When You Sleep". Ze mogen mij trouwens allebei wel wakker maken voor een beschuitje. Het Hazeldine gehalte is toch hoorbaar hoog op Sweetwater luister maar eens goed naar "Foot Of The Bed" waar ineens Shawn Barton opduikt. Op Sweetwater staat ook een erg hippe versie van Loretta Lynn's "Deep As Your Pocket" met Chris Stamey op gitaar. Verder hebben de charmante dames ook Skillet Gillmore (Whiskeytown) weten te strikken om de drumkwast te hanteren. Erg leuke CD die eigenlijk niets te wensen overlaat.

[Jan Janssen](#)

Artist: Buddy & Julie Miller

Album: Love Snuck Up

Label: Hightone Records

maandag 12 juli 2004

De ene zijn dood is de ander zijn brood. Dat geldt in het bedrijfsleven al jaren en volgens onze eigen Jan Peter zit onze samenleving zo ook in elkaar. Maar goed dat het niet goed gaat in de platenindustrie weten we allemaal al jaren, maar dat de verkoopcijfers van American Roots muziek artiesten nagenoeg stationair blijft zal voor velen vreemd in de oren klinken. Soms moet het roer om, om vervolgens weer met blanke pit een doorstart te maken. Zo kon het gebeuren dat Dave Alvin onlangs overstapte van Hightone Records naar het Yep Roc label. Tja, en nu ook nog Buddy Miller zijn nieuwe CD "Wide River To Cross" op het New West Records label binnenkort zal uitbrengen proeven de druiven voor Hightone toch wel erg zuur. Na jaren goede verstandhouding ligt nu de afscheidsverzamelaar "Love Snuck Up"? van de familie Miller (Buddy en Jullie) in de winkels. "Love Snuck Up" staat boordevol met hoogtepunten uit het werk van dit tweetal. Met uitzondering van de fraai nieuw uitgevoerde versie van "You Make My Heart Beat Too Fast" zijn de veertien duetten allen terug te vinden op hun eerdere Hightone releases. Voor de fans zal het een hebbedingetje zijn. Toch denk ik dat voor wie nog niet eerder kennis gemaakt heeft met deze familie het een prima kick-off CD zal zijn. Alle American Roots music ingrediënten zijn aanwezig. U wordt, in deze compilatie, als het ware door het tweetal aan de hand meegenomen door genres als Bluegrass, Alt Country en stevige Roots rock kicks. Na deze expeditie weet u precies wat deze adering voor Hightone zal gaan betekenen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Phil Roy

Album: Issues + Options

Label: Independent

zaterdag 10 juli 2004

Tijdens ons bezoek aan het Appel Farm Folk Festival liepen we ene Phil Roy tegen het lijf. Nog nooit van gehoord maar nader onderzoek leverde het volgende op. Phil Roy groeide op in Philadelphia maar verkaste naar Los Angeles toen hij ontdekte dat hij als Jazz gitarist niet echt een toekomst had. In LA richt hij de band Carrera op, waarmee hij één album opnam. Nadat hij en zijn band diverse malen gedropt werden door zowel Warner als EMI stopte hij met live optredens en ging aan de slag als staff writer. Daar vielen hem een paar succesje ten deel. Zo namen ondermeer Joe Cocker "The Simple Things" en Ray Charles het onberispelijke "My World" van zijn hand op. De lijst groeide daarna gestaag maar toch voelde Roy zich ondergewaardeerd en diep ongelukkig. Het in eigenbeheer uitgebrachte "Grouchyfriendly" uit 2000 was het gevolg. Het leverde hem maar liefst 8000 verkochte exemplaren op. Dit alles zonder distributie kwam Roy vorig jaar met de opvolger Issues + Options. Op dit prima door hem geproduceerd album komen we een paar bekende namen tegen. Wat dacht u van Ben Arnold op piano en backingvocals op "This Is My Home" en Ray Bonneville in het ongelofelijke mooi slotstuk "Everybody's Somebody" Twee tracks, prijsbeestje "Melt" en het ondoordringelijke "Why Do We Make It So Hard", vinden we ook op Grouchyfriendly. Een troste CD van een man die misschien ongelukkige keuze heeft gemaakt in het verleden maar nu onttembaar lijkt te zijn.

[Jan Janssen](#)

Artist: BR549

Album: Tangled In The Pines

Label: Dualtone

zaterdag 10 juli 2004

BR549 is vernoemd naar een grap over een telefoonnummer in de Amerikaanse TV-show "Hee Haw". De vijf muzikanten begonnen hun eigen explosieve opvatting van traditionele country te spelen in een bar aan Lower Broadway, niet de best denkbare buurt. Hun doorbraak kwam al in 1996, zelfs Playboy had aandacht voor "Nashville's hippest band". Ik heb BR549 nog nooit live bezig gezien maar... vreemd genoeg heb ik de heren, net voor hun grote succes kwam, weleens ontmoet! Dat was in de catacomben van Paradiso. Dale Watson opende voor The Texas Tornados en had Steve Hill uitgenodigd om een stukje fiddle te spelen in zijn band. Op een gegeven moment raakten Steve en ik in geanimeerd gesprek over Nashville met een paar alleraardigste muzikanten die ook beneden rondhingen. Inderdaad, BR549, al werd mij dat pas later duidelijk. Inmiddels is de line-up veranderd, bassist Geoff Firebaugh (met veel stoere tattoos) en zanger/gitarist Chris Scruggs (kleinzoon van Earl Scruggs, zoon van Gail Davies) zijn toegetreden. Iedereen voelt zich-terecht- goed over deze CD, opgenomen toen er niet eens een platendeal was. 't Is onbedoeld een soort concept-album geworden, over muzikanten die het proberen te maken en zichzelf, hun wereld en hun demonen tegenkomen. Er worden twaalf enthousiast gespeelde tracks in 35 minuten gepropt, variërend van het rustig-ritmische titelnummer met fiddle-solo's tot de fors rockende songs "Movin' The Country" en "No Friend Of Mine". De interessantste teksten vind ik bij "No Train To Memphis", over een spookachtig ritje en bij "Run A Mile", over de valse beschuldiging van een doortrapte Lolita. De volgende keer dat ik BR549 zie, is dat hopelijk spelend! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Seán Tyrrell

Album: The Best Of Seán Tyrrell (Man For Galway)

Label: ARC Music

maandag 5 juli 2004

Nu ga ik niet zitten beweren dat ik een expert in Ierse muziek ben. Ik luister er soms naar, geheel onbevooroordeeld en blijkbaar heb ik dan net de juiste CD te pakken... Zo ook deze keer, want ik vind Sean Tyrrell erg goed! Hij klinkt niet zo gladjes, zijn stem heeft een hees randje en hij bespeelt interessante prachtige instrumenten als de mandocello, mandola en mandobass, plus gitaar en banjo. Zijn medemuzikanten blijken al even virtuoos bezig, de bekendste daarvan is Davy Spillane (tinwhistle, Uilleann pipes). Of het lied in mineur of majeur gebracht wordt, de arrangementen en koortjes zijn altijd sfeervol en bijzonder melodieus. Hoewel er soms ouderwetse Engelse woorden gebruikt worden, is alles goed verstaanbaar en je kunt altijd nog in het booklet duiken, boekwerkje is een beter woord, de achtergrond informatie kreeg zelfs een vertaling in Duits, Frans en Spaans mee. Sean doet grote moeite om aan bijzondere teksten te komen, hij zoekt in oude bundels en struint universiteitsbibliotheken af, het Internet is een goede hulp, soms krijgt hij iets toegestuurd en indien nodig voorziet hij de mooiste exemplaren van passende muziek. "Wild Mountain Thyme" is het bekendst, Sean zingt "John O'Dreams" bij begrafenissen, "Cap & Bells" komt bij dichter W.B. Yeats vandaan, mijn favoriet is "Isle Of Inisfree", een liedje vol heimwee. Er staan een aantal niet eerder uitgebrachte tracks op deze CD, zo maak je een "Best Of" extra aantrekkelijk! Niet alleen voor liefhebbers van de Ierse traditie, ook voor degenen die interesse hebben voor folk in het algemeen of het betere akoestische singer-songwriter werk, misschien raken fans van bijvoorbeeld Richard Thompson hier ook wel enthousiast over! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Rayna Kay

Album: Moondust In My Hand

Label: Independent

maandag 5 juli 2004

Rayna Kay had nooit de jeugdroom om een "echte" zangeres en muzikante te worden opgegeven en kocht van een belastingteruggave haar eerste eigen gitaar. Terwijl haar huwelijk onprettig op de klippen liep, ging ze optreden in een kroegje ergens in Soular, St. Louis. Daar werd ze "ontdekt" door een zwerver, die tevens getalenteerd muzikant bleek te zijn en de kwaliteiten van haar unieke, pure stem waardeerde. Vervolgens gaat Rayna's bio nog een halve pagina door. Optredens in het theater van Willie Nelson en Merle Haggard in Branson, Missouri, na de sluiting daarvan verbleef ze in een blokhut, eigendom van Willie, in Tennessee en ontmoette daar Kostas, beroemde naam uit Nashville, die haar ook al aanmoedigde. In 1993 vertrok ze zelf naar Nashville om een demo op te nemen en te spelen waar ze maar kon, desnoods op straat. Inmiddels is ze veertig geworden en zegt: "I'll never lose my dream." Waarom het Rayna niet lukt door te breken is mij volslagen onduidelijk als ik naar het in eigenbeheer uitgebrachte album "Moondust In My Hand" luister... Ze heeft inderdaad een bijzondere stem, moeilijk te omschrijven, denk richting Melissa Etheridge/Lucinda Williams. Haar band The Vagrant Saints speelt vakbekwaam een kruising tussen rock en americana. Het titelnummer komt er sterk uit: "But like moondust in the air, his presence stays" en was inspiratie voor het knap getekende hoesje. Sfeervol "When I Roam October" doet aan Rosanne Cash denken en heeft een glansrol voor de saxofoon, net als sluitstuk "Wax And Ashes", waarin vastgesteld wordt: "The only thing that lasts, is love." En muziek, Rayna! (Johanna Bodde)

Listen now to tracks of Moondust in My Hand via CD Baby Rayna Kay never had given up her initial dream to become a 'real' singer and musician and bought her first own guitar of a tax refund. While her marriage failed in an unpleasant way, she started to perform in a pub, somewhere in Soular, St.Louis. There she was discovered by a vagabond, who appeared to be a talented musician as well and appreciated the qualities of her unique, pure voice. Rayna's bio continues likewise half a page. Gigs in the theatre of Willie Nelson and Merle Haggard in Branson, Missouri; after this place was closed she lived in a log cabin in Tennessee, owned by Willie, and did meet Kostas, famous name from Nashville, who also encouraged her. In 1993 she left for Nashville herself to record a demo and play wherever she could, even, if need be, in the streets. In the meantime she turned forty, but is still convinced: 'I'll never lose my dream'. Whe Rayna does not succeed in breaking through is a complete mystery to me, when I listen to the self-released album 'Moondust in My Hand'. She indeed has a special voice, hard to describe, think Melissa Etheridge/Lucinda Williams. Her band 'The Vagrant Saints' plays very skilled a mixture of rock and americana. The title song is a strong one: 'But like the moondust in the air, his presence stays' and served as the inspiration for the beautiful drawing on the cover. The stylish song 'When I Roam October' reminds of Roseanne Cash and contains a star part for the saxophone, just like the final track ' Wax and Ashes', in which is concluded: 'The only thing that lasts is love'. And music, Rayna!

Translated by Yvonne Böhm.

[Johanna Bodde](#)

Artist: Bill Deasy

Album: Good Day No Rain

Label: Bound To Be Records

donderdag 1 juli 2004

Veel gezien en gehoord toen we afgelopen maand in de States waren. Een van die gasten was de in Pittsburgh geboren en getogen singer-songwriter Bill Deasy. Deasy maakte naam toen hij als frontman nog deel uitmaakte van de Roots rock formatie Gathering Field. De hit "Lost America", ergens in 1995, zal bij de kenners nog wel een belletje doen rinkelen. Daarna maakte Deasy nog een solo akoestisch album genaamd "Spring Lies Waiting" bomvol met liedjes die nooit een echt een plaats kregen, zegt hij daar nu over. Maar dat was het verleden, nu het heden. Good Day No Rain heet zijn eerste echte solo plaat. Bill Daesy's stem heeft veel weg van Symon Bye van de schotse formatie This Picture. God mag weten wat er met die man gebeurd is maar ik was in die tijd weg van de hit "Heart of Another Man". Daesy kan wat zijn stem betreft niet stuk bij mij en muzikaal is er ook al helemaal niets mis. Met niemand minder dan Dave McNair (Jon Dee Graham en Sonny Landreth) achter de knoppen vraag ik me af wat er dan nog mis kan gaan. Ik vraag me zelfs af waarom Good Day No Rain nog niet eerder is opgepikt in Europa? De opener "I Want To Know" en het spannende "Blue Sky Grey" kunnen zo de nationale hitlijsten in. En het stevig dampende "Prisoner" en het ontluikende "It's All Right There" brengen Deasy's solo debuut tot grote hoogte die we lang niet meer gehoord hebben. Eindelijk weer eens teksten die je berijpt en je pakken. Kortom een wereldplaat die wat mij betreft in de top tien van dit jaar komt.

Jan Janssen

Artist: Brindley Brothers

Album: Playing With The Light

Label: Paste Records

donderdag 1 juli 2004

Luke en Daniel Brindley beheren op het moment een van meest populaire muziekclubs in het noorden van Virginia, genaamd The Jammin' Java. Het bijzondere daaraan is dat beide heren onlangs hun debuut album "Playing With The Light" lanceerde. Songwriter brein, Luke Brindley, maakte in het verleden twee niet onverdienstelijke solo albums "Spring Song" (2000) en "How Faint the Whisper" (2001). Op Playing With the Light worden de heren bijgestaan door Harry Evans op drums, Chris Watling op sax en Alan McEwan op trompet. Het prima georkestreerde album werd gezamenlijk met Jared Bartlett (Last Train Home) geproduceerd. Toen ik The Washington Post las toen ik in Amerika was bleek pas hoe populaire dit gezelschap was. Lovende kritieken vielen hen ten deel. Nu ik thuis ben en rustig in de gelegenheid ben geweest om naar dit debuut album te luisteren ben ik het volkomen eens met de uitspraak "an early contender for one of the best albums of 2004" Muzikaal en vocaal liggen de liedjes min of meer in het verlengde van wat Bill Mallonee op zijn solo werk laat horen. Zelf ben ik erg onder de indruk van de track "Supernova" waarin Luke zichzelf spiegelt en weet dat er nog veel te leren valt in het vak. De meer hitgevoelige songs, zoals "Hudson River" en "The Crazy One" trekken aandacht maar kunnen helaas niet tippen aan het mysterieuze "Harder, Easier, Better" en het zoekende "Roman Candle". The Brindley Brothers bevestigen dat na deze indie release wel eens een major release zou kunnen volgen.

Jan Janssen

Artist: Lori McKenna

Album: Bittertown

Label: Continental Record Services

dinsdag 22 juni 2004

Je hoort het wel vaker, een moderne huisvrouw probeert alle eindjes aan elkaar te knopen om haar kroost een bestaansrecht geven. Als jonge moeder van negentien verkocht de uit Stoughton, Massachusetts afkomstige singer-songwriter Lori McKenna Tupperware en acht jaar later stond ze voor het eerst op een muziekpodium om haar poëtisch schrift uit te dragen. In datzelfde jaar bracht ze onder eigenbeheer haar debuut album "Paper Wings & Halo" uit waarvan maar liefst 10.000 exemplaren over de toonbank vlogen. Drie jaar geleden tekende ze voor Signature Sounds Records en bracht daar een juweel van een CD uit onder de naam "Pieces Of Me". Vorig jaar verscheen: "The Kitchen Tapes". Net zoals onlangs nog bij Barb Waters en J.W. Roy, ontstonden de liedjes van deze CD aan de keukentafel nadat ze haar kinderen naar school gebracht had. De laatste CD was overigens uitsluitend via haar website en tijdens live optredens verkrijgbaar. Ik heb nu, met mijn mond wagenwijd open, kennisgenomen van haar vierde release Bittertown. De teksten zijn werkelijk fabelachtig waarbij een beetje geïnteresseerde luisteraar de thema's meteen zal herkennen. Soms worden songs voorzien met een pittige roots-rock groove waarbij ik een vergelijking met Casey Chambers niet onder stoelen of banken hoeft te steken. De opener "Bible Song", vocaal en muzikaal bijgestaan door niemand minder dan Buddy Miller, belooft precies wat u daarna kunt verwachten. Zo wordt daar gehunkerd naar vergane tijden in het bijzonder mooi gemusiceerde "One Man" dat direct weer opgevolgd wordt door het jazzy voorgeprogrammeerde "Poor". Vergeet vooral niet te luisteren naar het zelfbespiegelende "Monday Afternoon" ik krijg er rillingen van en dat overkomt mij niet vaak, kan ik u vertellen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Allison Moorer

Album: The Duel

Label: Sugar Hill Records

vrijdag 18 juni 2004

Half april verscheen het vijfde album van Allison Moorer The Duel. Eind april zag ik haar live hopeloos ten ondergaan in een muur van gitaargeluid op het Blue Highways Festival podium in Utrecht. Ik Moorer is met de overgang van Universal records naar Sugar Hill Records duidelijk een ander muzikale weg ingeslagen. De in Frankville, Alabama geboren en door haar zus, Shelby Lynne, grootgebrachte, Moorer levert met deze release een stevige country-rock CD af. Het zoet zoals in 1998 met de Original Soundtrack "Soft Place to Fall" uit de speelfilm The Horse Whisperer, met Robert Redford in de hoofdrol, is er vanaf. Verder legt Moorer in haar teksten duidelijk haar jeugdtrauma open en bloot op tafel. Pa schoot eerst haar moeder dood en richtte daarna de Cold op zichzelf. Kortom luister en huiver naar de song "The Duel" waar ze afrekent met het verleden. Maar laten ophouden over die diepgang. Moorer maakt op deze CD duidelijk dat muziek maken een passie is en dat ze verder wil. Het zou best wel eens zo kunnen zijn dat een track als "All Aboard" zomaar opgepikt zou kunnen worden door poppie georiënteerde radio stations. Helemaal aan het einde van dit album staat "Once Upon A Time She Said". Dat is waar ik nu op zat te wachten. Een nummer dat van diep komt, opbouwt tot ongekende hoogte en dan weer afdaalt tot een bijna ondragelijke ademloze stilte. Typerender kan ik het de nieuwe Allison Moorer niet verwoorden. Bravo meid! Kop op en laat je nog een keer van het podium af pasten, daar ben je veel te goed voor.

[Jan Janssen](#)

Artist: The Yearlings

Album: Utrecht

Label: Sonic Rendezvous

donderdag 17 juni 2004

Twee jaar geleden debuteerden de uit Utrecht afkomstige Alt.Country formatie The Yearlings met een niet onverdienstelijk album. Dat niet onverdienstelijk slaat voornamelijk op de manier waarop domstadtenaren musicerde op die CD. Ik schreef toen dat de broeiende hitte van Louisiana swamps van die CD afspetterde. Naar aanleiding daarvan had het Real Roots Café een interview met zanger en gitarist van de band Olaf Koeneman. Op de vraag hoe lang moeten we nu wachten op een nieuwe Yearlings CD antwoorde hij vrij laconiek "in ieder geval niet zo lang als we er nu overgedaan hebben." Maar dat nu is dus ruim twee jaar geworden en ik moet zeggen Koeneman heeft woord gehouden. De nieuwe CD "Utrecht" is, muzikaal gezien, inderdaad niet echt te vergelijken met het debuut van twee jaar geleden. Het wordt meer pop-rock, zij hij toen daarover. En daar pikte we een paar fragmenten van op toen The Yearlings in het voorprogramma stonden van Heather Myles in Doornroosje in Nijmegen. Het lijkt erop dat The Yearlings ook meer aandacht besteed hebben aan het productie werk van de deze CD. Niet te goww tevreden zijn, liever negen keer fout en de tiende keer goed dan in een keer bijna goed, lijkt het devies geweest te zijn. De klanken liggen dicht op elkaar en ik ontkom er niet aan R.E.M. te noemen, al moet u daarvoor wel zestien (Green) en dertien (Out Of Time) jaar terug in de tijd. Ja, u leest het goed en ik begrijp dat het gedurfd is, maar wat moet ik anders? Dit Nederlands bandje verwijten dat ik Amerika niet proef? Ga nou gauw weg, nee The Yearlings laten op Utrecht horen dat we ons op pop-rock gebied niet hoeven te schamen. De knappe samenzang met het duo Koeneman en Goudswaard staat als een huis. En de opener "Here Nowadays", die zelfs een beetje doet denken aan de beste Jerry Rafferty en Joe Egan tijden, switched heel soepel over naar zo'n pakkende R.E.M. song "Cure For The Antidote". Klasse boys.

[Jan Janssen](#)

Artist: Barb Waters

Album: Rosa Duet

Label: Laughing Outlaw Records

zaterdag 12 juni 2004

Kijk, in Nederland hebben we tulpen en dat weten ze ook in Australië. Wie de website bezoekt van de Australische singer-songwriter Barb Waters zal opvallen hoezeer deze oogstrelende lang gekrulde brunette roze adoreert. De opvolger van "Til The Morning Comes" uit 1999 heet "Rosa Duet". En ja, de thema's op dit album hebben iets weg van de korte stories die we aantreffen in de populaire TV serie "Rozengeur & Wodka Lime". Kortom, vrouwen denken de touwtjes in handen te hebben maar weten niet echt wat ze willen. En o ja, en er word wat afgestookt en vreemd gegaan in die serie. Barb Waters geeft echter zelf aan dat de liedjes, die op dit album staan, ontstaan zijn aan de keuken tafel en zittend op een veranda. Waters heeft voor de duetten een aantal bekende en wat minder bekende coryfeeën opgetrommeld. Ik begin meteen maar met het duet dat ze aangaat met niemand minder dan Cyndi Boste in "Thinking A Lot About You". De doorleefde stem van Boste kennen we van haar briljante release "Push Comes to Shove" twee jaar geleden. Ik vind het nogal wat om op die manier een duet neer te zetten. De stem van Waters is niet slecht maar naast die van Boste steek ze wel wat flets af. Waters heeft lef en dat vind u ook terug in de teksten die soms weemoedig bijtend zijn. Let vooral eens op de zeer mooi harmonieën in "Wipe Away My Tears" met Lisa Miller en Rebecca Barnard of op het zanderige maar bloed mooie uitvoering van "When Will You Come My Way" dat ze doet met ene Rob Snarski. Rosa Duet krijgt ook een waardige afsluiter mee met het zelfbespiegelende "Make Some Decisions". Ze doet het met Ashley Davies. Nog nooit eerder gehoord van deze dame maar ook daar zal verandering inkomen. Hopelijk horen we Barb Waters zelf ook meer want laten we eerlijk zijn wie van u had wel eens eerder gehoord van deze uit Melbourne afkomstige super Diva?

[Jan Janssen](#)

Artist: Cowboy Junkies

Album: One Soul Now

Label: Cooking Vinyl

zondag 6 juni 2004

Veel mensen hadden het gevoel, als ze het over een nieuwe release van de Canadese folk-rock formatie The Cowboy Junkies spraken, dat Michael en Margo Timmins en consorten vastgeroest zaten in een muzikaal zoetsappig harnas. Zelf ben ik altijd een trouwe volger gebleven en heb dat altijd als neerbuigend en respectloos ervaren. Nu ik de nieuwe CD "One Soul Now" al een paar keer heb beluisterd moet ik eerlijk bekennen dat The Junkies duidelijke een ander koers zijn gaan varen. Men is, naar mijn bescheiden mening, duidelijk een wat Rockende richting ingeslagen. Het voelt in ieder geval heel anders aan, om maar eens een Ilse DeLange statement te gebruiken. Het lekker zoet nippen aan zeer doordachte composities is er voor een deel vanaf. Of dat nu komt doordat men nu voor het eerst het hele album in een studio heeft opgenomen is mij niet duidelijk. Technisch en productioneel gezien werp de aankoop van tweedehands opnameapparatuur, om hun oefenruimte om te toveren in een heuse studio, weldegelijk zijn vruchten af. Nummers als "Why This One", "From Hunting Ground To City" en "The Stars Of Our Stars" leveren bijvoorbeeld daarin een onherkenbare Junkies sound op en dat is echt positief bedoeld moet u ween. Wie er snel bij krijgt waar voor zijn geld. In beperkte oplage verstrekken The Cowboy Junkies de EP "Neath Your Covers Part 1" De EP bevat cover van liedjes die deel uitmaken van hun historie. Fraaie, ja bijna onherkenbare arrangementen van Bruce Springsteen's (Thunder Road), The Cure (17 Seconds) Townes Van Zandt's (Lungs), The Youngbloods (Darkness, Darkness) en Neil Young's (Helpless). En dat allemaal in de trend van Lou Reed's "Sweet Jane" van The Trinity Sessions twaalf jaar geleden. Eigenlijk zijn The Cowboy Junkies nooit weggeweest en leg ik mij neer bij mijn ongelijk.

[Jan Janssen](#)

Artist: Clarence Bucaro

Album: Sence Of Light

Label: Continental Record Services

zondag 6 juni 2004

Net zoals we in Amerika al waargenomen hebben dat Soul weer helemaal hip is gebeurt nagenoeg hetzelfde met Jazz muziek. Hoewel de min of meer vastgeroeste muzieksoorten nu vermengd worden moderne Blues, Country en Pop stromingen, blijft het zeer intersant de ontwikkelingen op de voet te volgen. Zo is er nu bijvoorbeeld de nieuwe CD "Sense Of Light" van de uit Ohio afkomstige singer-songwriter Clarence Bucaro. De 24-jarige Bucaro leverde twee jaar geleden het indrukwekkende debuut album "Sweet Corn" af. Aan het met voornamelijk folk-blues getinte album werkten ook Eliza Gilkyson en Anders Osborne mee. Laats genoemde persoon in kwestie pende toen samen met Bucaro het fragiele "Summer Here Inside". Datzelfde doen ze nu overigens weer op Bucaro's tweede release in het broeierig klinkende "Futher Away from You". De Jazz invloeden zijn onmiskenbaar aanwezig, zo worden erg slim klarinet, trombone, banjo en sax muzikaal samengesmolten in een eigentijds en toch typisch Clarence Bucaro groove. Producer Scott Billington (Nathan & the Zydeco Cha Chas) levert daarin, mijn inziens, een grote bijdrage. Van het stemgeluid van Bucaro moet je houden, ik hoor soms James Taylor en weer Tom Waits, maar het past eigenlijk wel in het Jazzy bluesy sfeertje wat "Sense Of Light" over de gehele lengte uitdraagt. Hoewel ik een echt natuurbest ben spreken de thema's die Bucaro daarover aansnijdt in "Winter Killed The Roses" en "Suger Maples" niet echt aan. Tja, en dialogen over wereldvrede in de track "Wartime Prayer" hoef je bij mij niet echt aan te komen. Maar de songs en de muziek boeien op de een of ander manier en met zo'n liedjes als "Father Of Our Nation" weet Clarence Bucaro mij toch in te lijven.

[Jan Janssen](#)

Artist: Danny Brooks

Album: Soulsville

Label: His House Records

dinsdag 1 juni 2004

Keep the Soul alive riep, nog niet zolang geleden, onze nieuwe Nederlandse Idol Boris. Of had het "Keep the Faith alive" moeten zijn? Ex Dovells voorman Danny Brooks heeft het allebei en dat is dan heel erg jammer voor Boris. Het verhaal achter de Canadese singer-songwriter is lang. Brooks groeide op in de jaren vijftig en rebelleerde ergens in de jaren zestig. Kortom het zoete leven in de wereld van seks, drugs and Rock 'n' Roll. Op een zeker moment belandde Brooks zelfs in de bajes en dat laatste zag hij als een laatste waarschuwing van God. Eind jaren tachtig kockte hij af en schonk zijn leven aan Jezus Christus. Vanaf dat moment predikt hij "keep the Soul and faith alive" in de muziek die hij nu maakt. Soulsville is de titel van zijn vijfde nieuwe album, als we Rough Raw & Simple mee rekenen. De vonken springen letterlijk en figuurlijk van dit, door Richard Bell (Janis Joplin en Bruce Cockburn) geproduceerde schijfje af. Op Soulsville treffen we Soulvolle Rockin', (Soul Satisfied) bluesy (Other Side Of The Cloud) gospel (Glory Halleluiah) liedjes aan die af en toe neigen naar traditionele country in liedjes als "Have Mercy". De stem van Brooks heeft veel weg van een soulcocktail met Hinton, Redding en Picket. Ik heb het gevoel dat Soul weer helemaal in is. Danny Brooks & The Rockin' Revelators slaat een brug tussen de Detroit Motown, Philly sound of Philadelphia en de Deep Southern Mississippi blues die u ook wel aan treft in New Orleans.

[Jan Janssen](#)

Artist: Andre Chrys

Album: Terminal Avenue

Label: Independent

dinsdag 1 juni 2004

Ik denk dat de door gebruikte slogan "Welcome in the place where American Roots music rules" aardig begint te verbleken als ik kijk naar wat tegenwoordig allemaal uit Canada op de deurmat valt. Andre Chrys is nu de naam die u dit keer moet onthouden. Zijn debuut CD heet Terminal Avenue. Toen Chrys verhuisde naar Vancouver reed hij, op een druilerige nacht, Vancouver binnen en draaide een straat in met de naam "Terminal Avenue". Niet wetende dat daarmee de bus terminal bedoeld werd inspireerde dat naambordje hem alvast een naam voor zijn debuut album vast te leggen. Terminal Avenue werd geproduceerd door Tony Marriott. Marriott, die overigens ook de bas bespeeld op Terminal Avenue, is de maker van het prachtige album "The Bad Machine" uit 2002 met de hit "Vancouver Girl". Verder horen we ook drummer Jamie Kaufmann (Damn the Diva), organist Darryl Havers (Dan Donahue) en Aaron Grant (The Buddyrevelles) op gitaar, pedal steel en accordeon. Dat gegeven zou je denken dat Andre Chrys een country plaat heeft gemaakt maar niets is minder dan waar. Luister zelf maar eens naar de zwalkende opener "Good For Something" en het Beatle achtige "The Modification Song". De fraaie stem van Andre Chrys past prima bij de met Roots-rock, pop, blues en soul doordachte arrangementen die gaan over de zelfkant van het leven, passionele liefde en misdaad. Kortom, Canadian Roots muziek waar we zeker meer van zullen gaan horen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Don Rigsby

Album: The Midnight Call

Label: Sugar Hill Records

dinsdag 1 juni 2004

De intrigerende foto's van het helverlichte maar, op de hoofdpersonen na, spookachtig verlaten treinstationnetje horen bij de titelsong "The Midnight Call". Een werkje van Dixie en Tom T. Hall, over de geheimzinnige verschijning van een juist overleden moeder. Ik ga voor zulke sentimentele verhalen! Er staat nog zo'n stuk op van de Halls, "Little White Cross Out On Highway 13", over een meisje dat op de avond van haar eindexamenfeest door een dronken automobilist aangereden wordt. Vooral in Amerika's heartland zie je die witte kruisjes regelmatig staan langs de kant van de weg, wij zagen er eens vier bij elkaar achter een onoverzichtelijke T-splitsing, dat doet je echt wel wat! Don Rigsby schrijft de songs dus niet zelf, maar weet ze zeker goed uit te kiezen, van "Those Gambler's Blues" (Jimmie Rodgers) als opener, via larmoyante verhalen ("Blood On My Hands" is een ander goed voorbeeld) tot relativerende humor: "I'm falling to pieces, look out below" en een instrumentale hidden track. Wie in East Kentucky woont speelt bluegrass, daarbij is Don ook nog een neefje van Ricky Skaggs, op wie hij sprekend lijkt, gezicht, postuur en stem. Hij zong al in diverse bekende bands, o.a. The Bluegrass Cardinals en J.D. Crowe's New South en brengt nu zijn derde solo-album onder onze aandacht. Zoals te verwachten wordt er vlekkeloos op gezongen en gespeeld, zowel door Don die mandoline, mandele (kruising tussen mandoline en ukelele?) en gitaar hanteert, als de vele bekende gasten, bijvoorbeeld Carl Jackson, Rob McCoury en percussionist Kenny Malone. Ik kom mijn favoriete fiddelaar Vassar Clements ook tegen, hij geeft een stem aan "the devil laughing in the wind" ("Muddy Water")! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Jon Langford

Album: All The Fame Of Lofty Deeds

Label: Bloodshot Records

dinsdag 1 juni 2004

Jon Langford werd geboren in het spoor dat de vurige staart van een raket ("beep-beep") achterliet. "Sputnik 57" verklaart misschien zijn ongelimiteerde creativiteit en ontombare energie! Hij maakt al sinds 1977 regelmatig deel uit van de losse line-up die schuilgaat achter de, aan een strip ontleende naam The Mekons, hij is een voorman van The Waco Brothers, zijn projecten met The Pine Valley Cosmonauts zijn bewonderenswaardig en nu heeft hij alweer twee solo-albums gemaakt! Daarbij kan hij nog verbluffend goed met potlood & penseel overweg, want al dit CD-artwork is van hemzelf, vooral de kosmonaut die schuilgaat onder de disc is levensecht! De intense voordracht met Welsh accent en de mooiste rollende r die ik ooit gehoord heb, tegen een achtergrond van met punk en traditionele country vermengde rock, is verschillende opeenvolgende luisterbeurten waard. Laat ik 'n poging doen om een keus uit mijn favoriete songs te maken... "Constanz" met Hillbilly Lovechild en politieke lading: "Let all the zombies come and tear this place apart". "Homburg", jawel, de melancholieke hit van Procol Harum uit 1967 in een adembenemende eenvoudige uitvoering. De titelsong met The Pine Valley Cosmonauts over opkomst en ondergang van een zanger, waarom moet ik daarbij aan Jim Morrison denken? Prijsbeestje is natuurlijk "Nashville Radio": "I don't know a soul I can trust with the money or to tune up my guitar". 't Gaat over Hank maar je kunt eigenlijk net zo goed Townes invullen: "I never knew how many friends I had till I was laying in a cold dark grave". (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Janis Ian
Album: Billie's Bones
Label: Cooking Vinyl

dinsdag 1 juni 2004

Janis Ian is er gewoon altijd geweest, vanaf het moment dat ik serieus naar de radio begon te luisteren en waarschijnlijk daarvoor al. Dat was mijn gedachte toen ik haar achttiende (!) studioalbum in handen kreeg en het bleek te kloppen, ze debuteerde in 1967 en mijn luisteravonturen begonnen ergens in 1971. Voor mijn gevoel past de titel, gebaseerd op de opener "Billie's Bones" die weer een grondslag vindt in het nogal grimmige gedicht uit 1968, niet bij dit lieflijke, introspectieve album. En dan spreek ik nog niet eens over de coverfoto met die griezelige hand... Ja, ik snap wel wat Janis bedoelt met de ode aan haar idool Billie Holiday, want ze is een briljante songschrijfster, die heel interessante onderwerpen aanpakt. Zoals in "Matthew", waarschijnlijk gebaseerd op een afschuwelijke moordzaak in de MidWest en in "When I Lay Down", dat stukje over de vele redenen waarom een mens kan liegen, getuigt van levenswijsheid! Het komt beter aan door haar beheerste voordracht... Folk met invloeden uit jazz en blues plus een snufje country, bijvoorbeeld bij "Mockingbird" en "My Tennessee Hills", een duet met Dolly Parton! Ze heeft ook een Woody Guthrie werkje, "I Hear You Sing Again", geadopteerd. Dan Dugmore doet mee in zijn gebruikelijke rol als multi-instrumentalist, Harry Stinson speelt drums en percussie, hij zingt zelfs tweede stem op "Forever Young". De fascinatie met Europa komt leuk naar voren bij "Paris In Your Eyes" en... "Amsterdam", terwijl "Marching On Glasgow" de eerste gitaar-instrumental van Janis blijkt te zijn. Er is dus eigenlijk niets op dit album aan te merken, die cover vouw ik wel naar binnen! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: The Minus 5
Album: Minus 5 in Rock
Label: Yep Roc Records

dinsdag 1 juni 2004

De vlag dekt de lading, ander gezegd de CD doet wat er wordt beloofd. "In Rock", inderdaad, het muzikale collectief The Minus 5 uit Seattle rockt en doet dat met hoorbaar plezier. Wat is de geschiedenis achter de heruitgave van dit album? Scott McCaughey vond in januari 2000 Wilco bereid om in Chicago samen met hem wat haastig geschreven songs te improviseren. Terug in Seattle bleef hij een aantal van die stukken spelen met The Minus 5 en in maart van datzelfde jaar gingen ze een enkele dag de studio in. Het resultaat, een duizendtal CD's werd voor tien dollar per stuk verkocht aan (dronken) bezoekers van hun gigs in Seattle. Maar wij hebben een "deluxe" uitvoering in handen: twee songs zijn vervangen door vier nieuwe, in november 2003 opgenomen nummers, het geheel werd in een kleurrijk digipack gestopt, kreeg een streepjescode en voila... Volgens REM-hulpkracht Scott is het nu een heus album! Peter Buck speelt uiteraard nadrukkelijk mee, met John Ramberg en drummer Bill Rieflin, maar ook John Wesley Harding vervult een gastrol. Instrumentale openingstrack "Bambi Molester" is een directe verwijzing naar de eigenzinnige Kroatische band The Bambi Molesters, Scott en Peter namen met deze van talent barstende muzikanten een album op. Er zijn meer knipoogjes: "The Girl I Never Met" lijkt verdacht veel op een oud Byrds nummertje bijvoorbeeld. Ik vind het eigenlijk gewoon leuk, dat mensen die elders hun duizenden dollars verdienen, zoals Peter Buck, ook nog dicht bij huis uit hun bol kunnen gaan in een project als dit! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: The Bigger Lovers

Album: This Affair Never Happened...

Label: Yep Roc Records

dinsdag 1 juni 2004

Wat zijn sommige ontwerpers van lay-outs toch vindingrijk... Bij deze derde CD van The Bigger Lovers danst en gymnastiekt een felgroene sprinkhaan door het boekje, ziet zichzelf in zilver op de disk en steekt z'n koppie en pootjes weer om de achterkant, echt hartstikke leuk gedaan! Zoiets missen die fanatieke branders dan toch weer... Maar het gaat wel om de muziek van dit kwartet natuurlijk en die klinkt lekker aanstekelijk. Melodius, met goede vocalen van Bret Tobias en Scott Jefferson, die ook de songschrijvers zijn trouwens, plus fraai gelaagde harmonietjes. Poppy, meestal up-tempo, af en toe stevig rockend met krachtige akkoorden, maar vooral enthousiast. Gevoel voor humor hebben de heren uit Philadelphia ook, kijk alleen maar naar de albumtitel! Het hele sfeertje doet mij denken aan die pubrock-scene rond Nick Lowe in London, halverwege de tachtiger jaren. Drummer Patrick Berkery werkte verleden jaar nog met The Pernice Brothers, dat noemen we kruisbestuiving en het kan heel nuttig zijn, zowel in het plantenrijk als in de muziekwereld. Zo kennen we producer Brian McTear al van Swearing at Motorists, een ander interessant bandje. Een van de elf songs is een cover van The Only Ones, Peter Perrett schreef vele jaren geleden "You've Got To Pay", het voorafgaande liedje "Hollywood" is in dezelfde stijl gemaakt. De live-shows van The Bigger Lovers moeten spectaculair zijn, ik word vooral nieuwsgierig als ik de aanbeveling lees: "They'll be playing as if their lives depend on it, because the alternative is getting married." Komt de groene sprinkhaan ook mee als mascotte tijdens de tours? (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Moon Over The Downs

Album: The Trailer Star Tribute

Label: Super Tiny Records

dinsdag 1 juni 2004

Sommige mensen hebben zo'n heerlijk rijke fantasie... Shaun Belcher is een Engelse free lance-journalist, wiens vader aan kanker lijdt. Begrijpelijk dus, dat hij Cancer Research UK aan extra fondsen wil helpen. Wat heeft hij gedaan? Hij liet zijn mysterieuze alter-ego Trailer Star onder onopgehelderde omstandigheden verongelukken, stelde een tribute-album voor hem samen en van de verkoop gaat een fors deel naar het goede doel! We kunnen een CD lang genieten, want er zit geen enkele miskleun bij... De teksten zijn dus van Shaun, alias Trailer Star, beeldend beschrijft hij landschappen en dorpen, zon en maan, een overstroming, een komeet, liefdesverdriet, zelfs de duivel figureert in drie stukken. Voor de muziek en uitvoering van het geheel heeft hij hulp gezocht bij een skala aan bekend en onbekend, Amerikaans en Engels talent. Onderschat dit niet, voor de meeste artiesten is het moeilijk om met tekst in plaats van melodietje te beginnen! Hoewel sommige opnamen plaatsvonden in slaapkamer, keuken of geheime bunker, is er maar een enkel stuk met iets mindere geluidskwaliteit. We horen een aantal markante stemmen, veel fraai gitaarspel en meest akoestische, vaak spaarzame arrangementen. Nog wat namen? Brian Lillie en Jim Roll helpen elkaar op hun tracks: Brian zingt "Drowning Moon" bij het allermooiste arrangement, Jim bewerkte een vrolijk liedje, "Clown's Car". Ronny Elliott met het indrukwekkende "Devil's Address", gedeeltelijk gesproken. Bob Cheevers klinkt als Willie Nelson. Deanna Varagona doet alles zelf, terwijl Claudia Scott hulp krijgt van Fats Kaplin. Terry Clarke nam live op en Ian Keary sluit af met een 12-string (!) dobro. "A tribute to the star that never was". (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Darden Smith

Album: Circo

Label: Dualtone

donderdag 20 mei 2004

Verdorie, wat worden we deze maand toch weer verwend. Ik was de naam al helemaal vergeten. Ik moet echt weer even graven in mijn CD kast en ja hoor ik heb hem nog. Ik heb het over het debuut album van Darden Smith "Native Soul" uit 1986. Toe maar weer achttien jaar geleden dus. Nu heb ik zijn achtste CD "Circo" al een paar keer beluisterd. Wat mij opvalt, is het feit dat de tijd, van deze mid-veertiger, niet stil heeft gestaan. Ik hoor moderne R&B, hip hop en roots-muziek in de trend zoals mensen als Neil Finn, Joseph Parsons en Shawn Mullins dat presenteerde eind negentigerjaren. Wat bovengenoemde heren eigenlijk toen verzuimden te doen, doet Daren Smith dat nu wel. Hij laat zich namelijk bijstaan door zeer ervaren backingvocalisten. Werkelijk prachtig zijn de bijdragen van Shawn Colvin in "Late Train To London" en "Hands On The Wheel" en Kim Richey in "Make Love So Hard". We zijn nu toch aan het graven, trek ik toch meteen de CD van Prefab Sprout "Steve McQueen", uit 1985, uit de kast? Ja, dat is wat ik nu werkelijk hoor. Zou het toeval zijn? Ik denk het eerlijk gezegd niet want Smith's debuut album "Native Soul" en "Circo" vormen eigenlijk een pakt. Weliswaar gebruikt Darden Smith nu modernere muziektechnieken, zoals loops en samples, maar in essentie blijft hij bij zijn Roots. Hij schrijft vanuit de oude Texaanse traditie die muzikaal gezien iets Latin's in zich heeft. Het lijkt mij verstandig eens te kijken of ik de tussenliggende albums nog kan bemachtigen, want waarom ik ben blijven steken bij maar één album van Daren Smith mag Jozef weten.

[Jan Janssen](#)

Artist: Donal Hinely

Album: We Build A Fire

Label: Scuffletown Records

donderdag 20 mei 2004

Er valt nog veel te ontdekken, realiseer ik mij de laatste tijd. Was het een paar maanden geleden nog ene Doug Burr die mij plezierig verraste nu hebben we de kristalheldere klanken van ene Donal Hinely leren kennen. Beide heren groeide notabenen op in Denton, Texas. De uitspraak kristalhelder slaat voor een deel op de zijn passie voor het bespelen van Glass Harmonica. Hoewel ik zijn werk, dat hij vastlegde op zijn CD's "Ghost Fiddle Suite" en "Midwinter Carols", niet echt ken zullen we ons maar concentreren op zijn onlangs verschenen CD "We Built A Fire". Direct valt op dat Hinely een echte storytellers is. Hij gebruikt personages om uitdrukking te geven aan de soms belabberde leefomstandigheden waarin Amerikanen soms overleven. Vooral het doorleefde verhaal "Drunkard Moon" en "4225 Wellington Arms" dat hij overigens samen schreef met Trent Summer (And The New Row Mob) spreken voor zich. Verder viel mij de tekst "Shenandoah is her blood" op in het liefdesliedje "Cynthianna" Laat ik daar nu net volgende maand naar toe gaan. Muzikaal is er trouwens ook helemaal niets mis met de doorgaans nieuwe ideeën van Hinely. Co producer David Henry (Josh Rouse en The Cowboy Junkies) heeft de touwtjes stevig in de handen. Daar waar je het eigenlijk verwacht worden Cello, trombone en viool (Fats Kaplin) meesterlijk gearrangeerd. Verder beschikt Hinely over een prettige stem die niet echt bijzonder is maar uitstekend uitkomt de duetten en harmony songs die hij samen doet met Kim Richey en Mindy Smith. Ja, ik ben erg te spreken over Donal Hinely's We Built A Fire.

[Jan Janssen](#)

Artist: Otis Taylor

Album: Double V

Label: Telearc

dinsdag 18 mei 2004

In de recensie van ons over het vierde album van Otis Taylor's "Truth Is Not Fiction", in de maand april van dit jaar, maakten wij al melding van Taylor's aanstaande vijfde release Double V. Ik beschreef Taylor's muziek als "Trance Blues". Hoewel ik het zelf een mooie vondst vond, en trouwens nu nog steeds vind, werd ik door veel blues diehards teruggedrukt. Ik moest het woordje Blues niet zo verkrachten schreef er zelfs een. Maar helaas voor al die zogenaamde navelstarende blueskenners heb ik een slecht bericht, ik blijf er namelijk bij dat Otis Taylor ook op zijn nieuwe CD Double V zeer trendy bluesmuziek. Taylor is volgens mij ook een van de weinige bluesmannen die het aandurft af te wijken van de gebaande bluesmuziek paden. Hoewel Double V nog intiemer klinkt als zijn voorganger weet Taylor wederom simpele grooves te omlijsten met messcherpe onderbouwde korte teksten. Het thema van deze CD zijn de zwarte vrijheidsbewegingen in Amerika, na de tweede wereld oorlog, die vochten om het recht om te stemmen. (lees zorgvuldig de bookleg zeg ik alvast) Op dit album treedt ook, voor het eerst, dochter Cassie Taylor uit de schaduw van haar vader in het verrukkelijke slotakkoord op Double V "Buy Myself Some Freedom". Taylor is echt heel hip als ik kijk naar de huidige bleus scene. Dit keer doet hij dat met uitsluiten zijn oorstrelend unieke gitaarspel met spannende cello, mondharmonica en trompet fragmenten. Intens gloeiende liedjes als "Mandan Woman" en "Mama's Selling Heroin". Spiritueel progressief in de toppers, op Double V, "Reindeer Meat" en het instrumentale "Sounds of Attica". Ze krijgen mij niet van het voetstuk. Otis Taylor is en blijft, zelfs bijna naakt, vooruitstrevende "Trance Blues" maken die menig DJ niet eens uit zijn draaitafel kan krijgen. Rinus Michels zou zeggen "this guy makes total blues". Weer zo'n kreet waar we de nodige gedonder mee krijgen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Angie Palmer

Album: Road

Label: aKrasia Records

dinsdag 18 mei 2004

Angie Palmer verruilde Engeland voor Europa, valt te lezen in de biografie van deze zeer getalenteerde singer-songwriter. Ik blijf echter met de vraag zitten of ik iets gemist heb? Feit is dat Palmer vorig jaar haar derde album "Road" afleverde. Veel valt er eigenlijk niet te vertellen over Palmer. Ze vereert songwriters als Joni Mitchell, Julie Miller en Gillian Welch, maar wie doet dat nu niet? Verder heeft ze lang gezocht naar waar haar muzikale Roots eigenlijk lagen, op "Road" heeft ze dat gevonden, zegt ze daar zelf over. Maar laten we eens overgaan naar hetgeen we horen op "Road". Allereerst klinkt hij, populair gezegd, total stripped down. Mark Townson (James Taylor) speelt gitaar, Richard Curran (Bert Jansch) op viool en mandoline en Alan Gergson (Noel Gallagher) op hammond. Interessante setting, zeg dat wel! De verdere simpele samenstelling van de semi-akoestische instrumenten met ook nog eens Ollie Collins op fretless bass en Rebecca Mauder op cello geven "Road" een super warm gevoel mee. Enerzijds vind ik het jammer dat het country bluegrass liedje "The Ballad of Love and Strife", "Followed Down Sundown" en "Down the Street of the Cat Who Fished" helemaal aan het einde van de CD staan. Maar anderzijds brengt het Road wel tot een climax. Het zijn namelijk erg sterke storytelling songs die lang worden uitgesponnen zonder dat men de aandacht drijft te verliezen, en dat vind ik knap gedaan. Palmer draai er ook de hand niet voor om door een exceptionele one-liner in haar bookleg te plaatsens wat dacht u van "from the language of angels into a human language, that is, thoughts into words, things into names, images into signs". Kijk, dat bedoel ik dus, Angie Palmer komt helemaal uit het niets en toch ken ik haar ergens van.

Angie Palmer exchanged England for Europe; you can read in the biography of this highly talented singer-songwriter. So I ask myself, did I miss something here? It is true that she released her third album 'Road' last year. There is nothing special to tell about Angie Palmer. She adores songwriters like Joni Mitchell, Julie Miller and Gillian Welch, but then again who doesn't? For the rest she tried to find her musical roots during quite a while; on 'Road' she found them, she tells us herself. But let's switch to the things we hear on the album 'Road'. To put it simply, most of all it sounds totally stripped down. Mark Townson (James Taylor) plays the guitar, Richard Curran (Bert Jansch) the violin and mandolin and Alan Gergson (Noel Gallagher) Hammond. You can say, it is an interesting setting! For the rest a simple arrangement of semi-acoustic instruments with Ollie Collins on fretless bass and Rebecca Mauder on cello is added, which provides 'Road' with a super warm feeling! On the one hand I regret that the country bluegrass songs 'The Ballad of Love and Strife', 'Followed Down Sundown' and 'Down the Street of the Cat Who Fished', are all at the end of the CD. But on the other hand this follow-up brings 'Road' to a climax. These tracks are namely very strong storytelling songs, which are stretched out without losing tension and able to hold the attention of the listener and I find that really amazing. Palmer also thinks nothing of it to put an exceptional one-liner in her booklet; what about "from the language of angels into a human language, that is, thoughts into words, things into names, images into signs". And that's exactly what I mean, Angie Palmer comes out of the blue and yet I know her already from something.

Translated by Yvonne Böhm

[Jan Janssen](#)

Artist: Dollar Store

Album: Dollar Store

Label: Bloodshot Records

zondag 16 mei 2004

Dean Schlabowske is de voorman van een nieuw bandje uit Chicago met dezelfde initialen: Dollar Store. We mogen hem "Deano" noemen en jawel, hij is nog actief in The Waco Brothers! Interessante act, al ken ik hen alleen van de radio en Dollar Store viel ook gelijk in het pulletje hier. Deano heeft niet eens zo'n opzienbarende stem, maar hij klinkt gewoon lekker, het timbre doet het 'm weer, de manier waarop hij zingt en er een draai aan geeft. Het zal niet de bedoeling van zijn teksten zijn, die hij met inlevingsvermogen in zijn hoofdrolspelers brengt, maar ik word wel opgewekt van deze muziek... Dat komt vooral door de punkachtige energie, het rockt lekker stevig maar heeft toch die met bier overgoten, rebelse country invloeden. Dollar Store speelt met een "lead-bassist", Alan Doughty en dat is af en toe heel duidelijk te horen! Deano doet zeker wel wat met gitaren maar het betere solowerk komt van anderen, onder wie niemand minder dan Dave Alvin! Pedal steel meester Jon Rauhouse, die met Neko Case en Kelly Hogan werkt, vervult een belangrijke rol, hij kan ook goed overweg met een banjo en Hawaiian-guitar. Behalve voor fans van The Waco Brothers - dit album is uiteraard een "must" - lijkt het me ook bijzonder aantrekkelijk voor mensen die van The Sadies, Slick 57, Slobberbone en dergelijke leuke enthousiaste bandjes houden. Ik heb zo'n donkerbruin vermoeden dat je de tent uitgeblazen wordt als dit gezelschap live speelt en mijn info-sheet bevestigt dat alleen maar: "They play the songs like the stage is on fire..." (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Allan Taylor

Album: Hotels & Dreamers

Label: Stockfisch Records

zondag 16 mei 2004

Een nieuw album in de serie die perfectionist Gunter Pauler produceert en opneemt. Hoe stel ik me dat voor? Hij zet een uiterst getalenteerde, meestal niet zo piepjonge singer-songwriter die ook een interessant stukje gitaar weet te spelen, in de studio neer. Allan Taylor, uit Engeland. Daarbij komt super-gitarist Chris Jones, een aantal ontzettend goed spelende Duitse muzikanten plus violist Siard de Jong en twee zangeressen voor de extra stemmetjes. Dan wordt er opgenomen, een technisch talent gaat aan de gang met de mastering, er komt een dikke inlay met smaakvolle fotografie, teksten en toelichtingen. Daarna kan er weer een onwaarschijnlijk mooi album op weg naar de muziekliefhebber, die houdt van Tom Russell, Chip Taylor en David Munyon maar nu dit eens wil proberen! "Hotels & Dreamers" is inderdaad het concept, openend met de lange, uiterst sfeergevoelige voordracht over "The Beat Hotel" in Parijs, waar rond 1960 gasten als Allen Ginsberg, William Burroughs en zelfs Jack Kerouac verbleven. "The Stranger" bezingt Allan's overleden vriend Derroll Adams en diens schilderijen. "Los Companeros" is een volgend hoogstandje, over de revolutionairen die met Fidel en Che op Cuba landden en zich nu afvragen wat er van hun idealen terecht kwam. "For Those We Knew", de troubadours die de weg al bewandelden en hun Muze volgden. Schitterende en pijnlijke herinneringen, teveel mooie dromen en te weinig tijd. Maar dan is er de serveerster in een Deens hotel, bij de keukendeur luisterend naar muzikanten die nog laat in de nacht samen wat spelen: "Her eyes were closed and she was lost in the music." (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Anny Celsi

Album: Little Black Dress & Other Stories

Label: Ragazza Music

zaterdag 15 mei 2004

Afgelopen maand stond ze ineens, zij aan zij, met Duane Jarvis, Phil Lee, Joy Lynn White op het Blue Highways Festival podium in de grote zaal van de Vredenburg in Utrecht. Ik heb het over de uit Los Angeles afkomstige singer-songwriter Anny Celsi. Weliswaar niet gekleed in een Little Black Dress, stond ze te popelen om te laten horen wat ze in haar mars had. Ze zong daar het door haar geschreven en "tWas Her Hunger That Brought Me Down", in Nederland bekend van het Grey De Lisle album Homewrecker, van haar CD Little Black Dress & Other Stories. Kort daarna sprak ik haar over het feit dat ik zag dat ze dit album voor een groot deel samen produceerde met Kevin Jarvis. En ja hoor het is de broer van en wat betreft het in aanraking komen met gitarist-producer Marvin Etzioni (Grey De Lisle) klonk Anny zeer openhartig en bevestigend. Wie haar debuut CD Little Black Dress & Other Stories op zet, zal constateren dat je naar een muziek soort zit luisteren die je niet zomaar in hokje kunt stoppen. En dat komt volgens mij omdat Celsi een ongelofelijk groot spectrum aan musici heeft betrokken om dit album te verwezenlijken. Randy Weeks, Phil Parlapiano, Danny Joey Peters (Grant Lee Buffalo) en Kirk Swan, om er maar eens een paar te noemen, dragen als het ware dit album. Maar wat vinden eigenlijk van Anny zelf? Ze schreef alle liedjes, die trouwens soms behoorlijk persoonlijk klinken zoals in "All I'm Gonna Say" en "So Many Dreams". Een en ander maken we op uit de verhaaltjes, in de CD booklet, die ze bij nagenoeg bij elk liedje schreef. Maar wat haar stem betreft kreeg ik de indruk dat Celsi nog opzoek is naar wat het beste bij haar past. Met dat laatste zal het wel goed komen trouwens want Anny Celsi heeft talent, dat mag duidelijk zijn.

Jan Janssen

Artist: Bill Mallonee And The Vigilantes Of Love

Album: Locket Full Of Moonlight

Label: Fundamental Records

zaterdag 15 mei 2004

Ik hoor het Grey De Lisle nog zeggen "een CD beluisteren die meer dan 40 minuten duurt houd ik zelfs al niet meer vol". Dat zegt enerzijds iets over de levenswijzen van de persoon in kwestie maar anderzijds ook iets over het luistergedrag van de huidige generatie luisteraars. De nieuwe CD Bill Mallonee And Vigilantes Of Love, Locket Full Of Moonlight, duurt bijna 70 minuten en ik moet eerlijk bekennen, ik heb dat ding zelfs in drie sessies vier keer uitgezeten. Waarom doe je zoiets? Als Roots muziek liefhebber weet je gewoon dat als Mallonee iets uitbrengt je er even voor moet gaan zitten. Sinds zijn top release van Audible Sigh uit 2000 en het knallende live optreden op het Blue Highways Festival in dat zelfde jaar was ik hem uit het oog verloren. Ik stap dus daar weer in waar ik uitgestapt ben als ik u nu vertel dat Mallonee weer helemaal terug is. Hoewel Mallonee normaliter donkere teksten schrijft die hij omlijst met stevige rouwe gitaarmuziek heb ik zijn muziek altijd min of meer vergeleken met U2 uit de betere jaren van WAR tot The Joshua Tree. Liedjes worden langzaam opgepakt en dan in fase naar een climax gebracht. Alleen voegt Mallonee daar wat meer country-folk invloeden aan toe. Luister maar eens naar "Table For Two", "Dirty Job" en "Locket Full of Moonlight (Casual Reprise)" en ook de niet ingewijde Roots kenner kan om de nieuwe Bill Mallonee And Vigilantes Of Love niet heen. Wie zich daar dan vervolgens aan overgeeft moet nu ook weten dat er binnenkort weer een nieuw solo werkje van Bill Mallonee het daglicht zal zien. Pin My Hope is de voorlopige titel. Wie nu naar zijn website surft, zal ontdekken dat voor dat album maar liefst 26 liedjes op de rol staan. Wat gewoon weer betekent een aanslag op uw kostbare tijd, maar wees gerust een betere tijdsbesteding kan ik niet voor u bedenken.

Jan Janssen

Artist: Pamela Richardson

Album: Spaghetti Midwestern

Label: Independent

zaterdag 8 mei 2004

Pamela Richardson is een vriendin van Carla Olson, ze leerden elkaar kennen toen Pamela een Gene Clark-tribute organiseerde in haar woonplaats Chicago. Ze zullen ongeveer leeftijdsgenoten zijn en Pamela hoort in dezelfde categorie "unieke alt-stemmen" thuis als Carla! Ze klinkt prachtig, zelfverzekerd, ze weet duidelijk wat ze aan het doen is en wat ze nog wil bereiken. Ze heeft levenservaring opgebouwd, daaruit komen dus volwassen liefdesliedjes tevoorschijn. "Spaghetti Midwestern" is de wonderlijke titel van een EP met zes tracks, die in totaal ruim 24 minuten aan perfecte akoestische folk brengt. Een compleet album is in de maak, met volledige band, er is zelfs een song opgenomen in Austin met The Shakin' Apostles! We hebben hier alvast een smakelijk voorgerechtje met wonderschone arrangementen, er komen gelijk al een viool en een fluit samen binnen op "Wingtips". Ik weet dat het allemaal origineel werk is, toch doen de harmonies, van bijvoorbeeld "Through the Window" me even nadenken of ik zoiets ooit van Simon & Garfunkel of The Everly Brothers gehoord heb, zo lekker ligt alles in het gehoor. Twee liedjes hebben mooi pianowerk meegekregen, daarvan is "Wandering Ivy" een treurzang voor Pete Ham, de gitarist van Badfinger: "All the pictures painted of you never capture your smile", met een ingenieus eind. Smeulende emotie en berustende melancholie die rillingen langs je ruggegraat sturen. Mogen wij MEER van mevrouw Richardson horen? Voor de muzikliefhebbers die ook van koken houden: het recept voor de Tofuball Spaghetti, die Bill the SpokesCow op de cover voorgezet krijgt, is ook verkrijgbaar bij Pamela! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Sarah Harmer

Album: All Of Our Names

Label: Continental Record Services

zaterdag 8 mei 2004

Er werd een videotape voor iemand gedraaid en zo kreeg ik ook een stuk van een behoorlijk indrukwekkend optreden van Sarah Harmer mee. Dit is echter mijn eerste kennismaking met haar werk op CD, "All Of Our Names". Ik ben 'n beetje jaloers op haar prachtige, landelijk gelegen huis in de buurt van Kingston, Ontario. Daar heeft ze zich teruggetrokken om het album op te nemen, tussendoor tijd vrijmakend om te wandelen, in de tuin te werken en naar vogeltjes te kijken. Het is blijkbaar verrukkelijk stil daar, ze heeft tijdens de opnames koelkast en fornuis uitgeschakeld maar bij een song hoor je geluidjes van de afkoelende houtkachel... Het zal dus niemand verbazen dat romantisch zieltje Sarah heel relaxed klinkt. Ze bespeelt allerlei instrumenten, werkt met bevriende muzikanten en deinst er niet voor terug zelf te drummen! Haar stem zou te omschrijven zijn als Suzanne Vega meets Sonya Hunter, maar ze krijgt een eigen herkenbaar geluid door het veelvuldig gebruik van haar kopstem, dat doen eigenlijk maar weinig zangeressen. De songs klinken als op muziek gezette gedichten, met soms een merkwaardige beeldspraak: "And if I am the sailor you are the warm gulf wind", meestal zegt juist de jongen dat tegen het meisje! Erg mooi is dan weer: "There was something about the handwriting that made me keep every scrap". Amsterdam leverde inspiratie genoeg om "Dandelions In Bullet Holes" te schrijven. Na het plotselinge eind van de laatste track, realiseer ik me dat ik door Sarah meegenomen ben in haar muziek! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Dysseldonk

Album: 33 1/3

Label: Inbetweens Records

zondag 2 mei 2004

Eric van Dijsseldonk kennen we al van de Eindhovense band The Smalltown Romeos, waarin hij de veelomvattende rol van zanger, liedjesschrijver, gitarist vervult en waarmee hij twee CD's opnam. Nu ligt er een werkje in de speler, dat vernoemd is naar het oude fenomeen LP, "33 1/3", uitgebracht op het onvolprezen Inbetweens label. Bij zijn solodebuut heet Eric kortweg Dysseldonk, klinkt lekker stoer en is ook makkelijk voor alle Engelstalige vrienden, want die zullen toch nooit iets snappen van onze ij met puntjes! Roots muziek wordt hier toegankelijk gemaakt met dezelfde tegen de tand des tijds bestendige aanpak die bepaalde popbandjes in de sixties ook hanteerden. De liedjes zijn melodieuze en afwisselend gearrangeerd, Eric en zijn maatje Gabriel Peeters nemen het merendeel van de instrumenten onder hun hoede, klavierleeuw Roel Spanjers (The Sunset Travelers) doet op een aantal tracks mee en ik hoor in "Bright & Blue" fraai cello-spel van Gijs Coolen. Het geheel wordt tamelijk bescheiden gebracht maar wel op een manier die tot luisteren dwingt. "I'm a hopeless romantic, a melancholy fool", klinkt het in "A Piece Of You", mijn favoriete stuk op het album, daarmee is gelijk een goede samenvatting gegeven, wat Eric hier drijft. De man kan zonder meer geweldig zingen en overtuigt in goed Engels, zowel wat teksten (luister maar eens naar opener "All I Can Give") als uitspraak betreft. "Almost Blew It All" doet een beetje aan JW Roy denken, niet vreemd, omdat ze veel met elkaar gewerkt hebben. Het album eindigt origineel en leuk met de stemmetjes en geluidjes van "Two Little Girls"!

[Johanna Bodde](#)

Artist: Doug Hoekstra

Album: Waiting

Label: Fundamental Records

zaterdag 1 mei 2004

Waiting. Doug Hoekstra wilde bij zijn vrouw Molly blijven tijdens de laatste maanden van haar zwangerschap, in plaats van ergens langs de Tsjechische grens te toeren. (Zie de tray-foto uit Chemnitz...) Wachtend. Ondertussen stapelden de songs die opgenomen wilden worden voor zijn vijfde album, zich op. Wat doet een singer-songwriter dan, gedurende deze hi-tech tijden? Hij werkt gewoon in zijn studiootje thuis, plaatst de microfoons op strategische punten, plakt snoeren vast, scheldt op laag passerende vliegtuigen en zet z'n eigen thee. Het resultaat is een lo-fi album met twaalf folksongs, gebracht in Doug's typerende fluisterzang en dus bijzonder geschikt om 's avonds laat te draaien. Hij klinkt hier opeens verrassend veel als Vic Chesnutt trouwens. Het nadeel van dit soort huisvlijt is dat de artiest vrijwel altijd aangewezen is op de drumcomputer en loops. In Doug's geval werkt het in zijn voordeel omdat hij het geheel een soort avant-garde geluid weet te geven met talloze bescheiden klinkende instrumenten en effectjes. George Marinelli, die ook werkte met Bruce Hornsby, James Taylor en Bonnie Raitt, heeft een handje geholpen en ook wat baspartijen gespeeld, terwijl een zekere Amelia White haar fraaie stemmetje laat horen op twee tracks. Vooral "Dark Side Of A Pearl" is erg mooi geworden en laat luisteraars hopelijk even nadenken over goedkoop gegeven adviezen. De teksten zijn allemaal te vinden in het boekje, nagenieten van de schitterende woordkeuze is dus gemakkelijk. "Theresa" gaat over het kind-moedertje van de baby die aan een Amerikaans stel verkocht wordt. Dan is Doug's zoontje Jude Aaron onder heel wat betere omstandigheden ter wereld gekomen! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Eliza Gilkyson

Album: Land Of Milk And Honey

Label: Red House Records

zaterdag 1 mei 2004

Een introductie over wie eigenlijk de uit Austin, Texas afkomstige Eliza Gilkyson is lijkt bij de Nederlandse Roots muziekkenners overbodig. Toch wil ik met het schrijven van deze recensie proberen de ook de niet gelouterde lezer te interesseren voor deze markante dame. Ja, u leest het goed, Eliza is dat niet alleen maar is bovendien ook nog eens een zeer geavanceerde singer-songwriter waarvan er maar een paar over deze wereld rondlopen. Na haar samenwerking met Ad Vanderveen & Iain Matthews in het "More Than A Song" project verrast ze nu weer, vriend en vijand, met haar nieuwe zesde solo CD "Land of Milk and Honey". Woonden de songs vroeger erg dicht bij haar lijf, nu maakt ze ruimte om deze wat verder van zich af te zetten. Eliza neem bijvoorbeeld in de songs "Hiway 9" (backing vocals Slaid Cleaves), "Tender Mercies" en "Wonderland" onze huidige wereld eens kritisch onder de loep. Ze doet dat op een geheel eigentijdse manier zonder mensen of dingen echt te beschadigen. Gevoelig en met mateloos passie als ze Roots diva manoeuvreert op "Land of Milk and Honey" nam ze ook het vrolijke liedje "Runnin' Away" op. Dit, 46 jaar oude liedje, schreef haar vader (Terry Gilkyson) in de periode toen hij nog deel uit maakte van de The Easy Riders. Het album sluit af met het nog nooit eerder opgenomen: "Peace Call" dat geschreven werd door Woody Guthrie. Dit Guthrie juweeltje ontdekte Eliza in een songbook van Guthrie, dat leende van de Guthrie Stichting. Ook hier bewijst Gilkyson weer dat ze bruist van zelfvertrouwen. Ze zingt het liedje namelijk samen met Patty Griffin, Mary Chapin Carpenter en Iris DeMent om maar eens een paar meetbare ander diva's te noemen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Eric Athey

Album: Open House

Label: Independent

zaterdag 1 mei 2004

Rond Lancaster, Pennsylvania vinden we nog steeds de gemeenschappen van Amish en Mennonites, die om religieuze redenen alle moderne uitvindingen, zoals bijvoorbeeld elektriciteit, afwijzen. Ze zullen Eric Athey nooit gehoord hebben, hoewel hij al meer dan twintig jaar zijn zelfgeschreven songs speelt in lokale bars en clubs. Augustus 2003 nam hij eindelijk zijn debuut op, "Open House" is een rootsrock-album met veel goed gespeelde, makkelijk in het gehoor liggende melodietjes. Eric noemt zelf andere invloeden maar mij doet dit nog 't meest denken aan de muziek van Bob Seger en Jimmy LaFave. Het thema is een niet zo soepel lopende relatie en de opbouw van deze CD is erg goed, de spanning blijft erin. Een stevige start, gas terug bij de derde track, woede smeult onder de oppervlakte. Horen we bij "In Another World" niet de engelachtige backing-vocal van Kimberly Sherwood-Caso, de rechterhand van Johnny Dowd? "Devil In This House" klinkt dreigend met die fiddle-solo's en is de opbouw naar instrumentaal met soundscape "Vacant" en het opnieuw rockende "Poison", waarna een aantal voornamelijk akoestische, observerende songs volgen. Culminerend in de hidden track, die lijkt op een klassiek folk liedje, na de fade-out begrijp je waarom dat verwaarloosde Victoriaanse huis (met geesten?) op de cover staat. 't Is vaker gedaan, zo'n concept album over een liefde, het bijzondere is hier dat elke song een andere stemming weergeeft en bijpassend gearrangeerd werd. Eric is schaamteloos eerlijk over zijn gevoelens en weet ze zelfverzekerd onder woorden te brengen. Hij is boos, gemeen, eenzaam, wanhopig, eigenwijs, optimistisch... Een ding moet me wel van het hart: ik zou ook 'n tikkie tureluurs worden van een man die de relatie zo tot in details wil ontleden! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Eddie Hinton

Album: Playing Around "the singer-songwriter sessions vol 2"

Label: Zane Records

zondag 25 april 2004

In 1987 schafte ik de eerste LP, Letters from Mississippi, van Eddie Hinton aan. Daarna volgende ze allemaal. Toen eenmaal het CD tijdperk toesloeg verschenen van Hinton enkel nog maar Cry & Moan, Very Bue Highway, Very Extremely Dangerous, Hard Luck Guy en Dear Y'all op CD. Jammer want Hinton stierf veel te jong op 28 Juli 1995 op eenenvijftigjarige leeftijd. Tot op dag van vandaag lopen fans de deuren plat opzoek naar uniek materiaal van deze van origine sessiemuzikant. Eddie Hinton speelde met de groten der aarde zoals Aretha Franklin, Wilson Pickett, Joe Tex, Solomon Burke, Percy Sledge, Boz Scaggs en zelfs met zijn persoonlijk idool Otis Redding. Gelukkig zijn de mensen van het Engelse Zane Records label bezig de fans te behagen met nog nooit eerder uitgebracht materiaal van deze witte soul-bleus gigant. Op de nieuwe release Playin' Around: The Songwriting Sessions, Vol. 2 staan maar liefst twintig tracks waarvan er twee live over de bühne gaan. Fans zullen weer smullen bij liedjes als "Love Attack" en "Help Me to Make It (Power of a Woman's)" en ga zo maar door. Maar ik schrijf deze recensie eigenlijk voor al die mensen die een of twee van bovengenoemde artiesten nog een warm hart toedragen. Voor al diegene is Playin' Around een prima kans mister soul van dichtbij te beluisteren. Onweerstaanbare groove en rhythm songs die gebracht worden vol hartstochtelijke passie die u in jaren niet meer gehoord zult hebben. Dit is Roots zoals het ooit bedoelt is en Eddie Hinton is naam die we terug zien in ons top tien lijstje van dit jaar.

[Jan Janssen](#)

Artist: Watchman

Album: Weep on, Willow

Label: Continental Record Services

zondag 25 april 2004

Een paar jaar geleden heb ik volgens mij al eens opgeschreven dat ik vond dat Ad "The Watchman" van Meurs the blues in zich heeft. Dit schreef ik naar aanleiding van de release van het compilatie album Manic Monday 1993-1998. Op dat album stond de Eddy Boyd cover "24 Hours Blues", die hij samen live opnam met saxofonist Albert Albers. Deze unieke muzikale combinatie, vol sfeervolle blues chemie, treffen we nu, zes jaar na dato, weer aan op The Watchman's tiende solo release Weep On, Willow. Met dit keer geen Albers maar in plaats daarvan Menno Romers op sax heeft The Watchman nu ook akoestische gitaar ondersteuning gekregen een begenadigd gitarist Stephan Jankowski. Ook nu weer weet levensgezellin van The Watchman, Ankie Keultjes, een stempel te drukken op dit door haar geproduceerde akoestische hoogstaand blueswerkje. De CD start met het plezierig pompemde "Drizzle", what really means, voetjes van de vloer en lets go. "I am just a minstrel, there is no other way." Deze zeer toepasselijke tekst treffen we aan in "Hunger And Play". Absolute hoogglans als de harmony vocals en in het midden van dit nummer de akoestische gitaar aangesproken worden. Als we even doorspringen naar track vier op de CD treffen we het altijd live breed uitgesponnen "Laundry Days" aan. Ook nu weer heb ik zoiets van keep on boogie man. Ik krijg daar nu eenmaal geen genoeg van. Prijs beestjes op Weep On, Willow vind ik "The Canyon", "Leave Me Blues" en "Nostalgia Blues". "They came down from Limburg, Holland when I was young en you're a fine mistress to me", zeg nou eens eerlijk Hollands kan Hollands zijn en hoe on Nederlands de muziek van The Watchman?

[Jan Janssen](#)

Artist: Blackie And The Rodeo Kings

Album: Bark

Label: True North Records

vrijdag 23 april 2004

Vorig nog verraste de Canadese singer-songwriter en gitaar virtuoos Stephen Fearing ons nog met zijn solo album *That's How I Walk*. Met die CD bewees hij al dat hij nog lang niet aan zijn muzikale Tax zat. Nu verrast Fearing ons met weer een nieuw album. Nu echter onder de band naam Blackie & The Rodeo Kings. De Roots rock formatie ontstond eigenlijk zo'n tien jaar geleden al en bestond toen ook al uit blues peetvader Colin Linden, songwriter Tom Wilson en Fearing. Blackie & The Rodeo Kings maakten tot dusver twee albums *High or Hurtin'* (1996) en *Kings of Love* (1999). Het nieuwe album heet *Bark* en is niet echt te vergelijken met wat Fearing vorig jaar op de mat legde. The Rodeo Kings klinken veel robuuster en het lijkt erop dat de band veel Southern Rock heeft opgesnoven. Het album opent met een heerlijke super strakke country rockin' blues knaller. De strot van Wilson vind ik bovendien het beste passen als de band echt van leer trekt. Als de band overschakelt naar het naar Bachman Turner Overdrive ruikende "If I Catch You Cryin'" past de stem van Fearing weer als een huis. Het eigenzinnige trio weet waar ze mee bezig zijn en zo pas men de muziekstukken zonder te blikken of te blozen aan, aan de sfeer waarin het liedje verkeert. Verassend genoeg bestijgt: "Had Enough Of You Today" de Canadese hitlijsten zelf ga ik voor de track "Stoned". Hier hoor ik, in een adem, Everlast blues-rappen en Shawn Mullins zingen. Verrukkelijke CD waar we meer van gaan horen en die ook niet mag ontbreken op uw Roots schap.

Last year the Canadian singer-songwriter and guitar-virtuoso Stephen Fearing surprised us with his solo-album 'That's How I Walk'. With that CD he made us clear that he did not touch his musical ceiling yet. And now Fearing already comes with his next album, though under the name of Blackie And The Rodeo Kings. In fact this Roots-Rock group started already ten years ago and at that time consisted of the same men, Blues-Godfather Colin Linden, songwriter Tom Wilson and Fearing. The band Blackie And The Rodeo Kings did record 2 albums until now: *High or Hurtin'* (1996) en *Kings of Love* (1999). The new album is called 'Bark' and cannot be compared with the one Fearing presented us last year. The Rodeo Kingsband sounds much more robust and seems to have sniffed a lot of Southern rock. The album opens with a wonderful super firm country rockin' bluestrack. Besides, for me Wilson's throat matches best when the band really starts rocking. When the band switches over to 'If I Catch You Crying', which by the way reminds me to the Bachman Turner Overdrive, Fearing's voice fits in like a glove. The obstinate trio knows what it is up to, adjusting the pieces of music without batting an eyelid to the character of the song. Surprisingly enough the track 'Had Enough Of You Today' is moving up in the Canadian Charts, but my favorite song is 'Stoned'. In this one I can hear Everlast blues-rapping and Shawn Mullins singing at the same time! Really a delightful CD, of which we certainly will hear a lot more, and cannot be missed in your Roots-Collection.

Translated by Yvonne Böhm.

[Jan Janssen](#)

Artist: North Mississippi Allstars

Album: Polaris

Label: Cooking Vinyl

vrijdag 23 april 2004

Met de nieuwe release "Polaris" leveren The North Mississippi Allstars hun derde album af. Al vanaf het debuut in 2000 "Shake Hands With Shorty" en de opvolger "51 Phantom" schaalde ik de veelzijdige band in het rijtje Southern rock formaties waar ook bands als Lynyrd Skynyrd en Drive By Truckers goed gedijen. Toch lijkt het erop dat de band het ruige en het flitsende imago van zich af wil schudden. Niet dat Polaris een afknapper is maar fans zullen ongetwijfeld met mij eens moeten zijn als ik zeg dat de ruwe kantje ervan afzijn. De productie is volledig in handen van de band zelf en daarbij heeft men ook de nodige muzikale assistentie genoten. Wat dacht u van Noel Gallagher (backing vocals) en Otha Turner om er maar eens een paar te noemen. Ook schuwen The Allstars nieuwe studio technieken niet. Een nummer als "Otay" ligt toch lekker poppie in het oor en de track "Bad Bad Pain" had ook zo van een platenschap van Steely Dan kunnen vallen. Verder tref ik ook nummers aan die herinneren aan The Jayhawks in glorie dagen. Polaris sluit af met het in eerste instantie wat chaotisch overkomende "Be So Glad" waar Cody Burnside een vunzige rap neerlegt. In de hiddentrack grijpen de Allstars echter weer heel even terug naar een soort van "Whipping Post" ode aan de The Allman Brothers Band. Dus al met al geen slecht album. Fans zullen er even doorheen moeten. The North Mississippi Allstars biedt met Polaris ongetwijfeld perspectief voor aangroei van nieuwe fans. En wees nu eerlijk daar gaat het toch eigenlijk om?

Jan Janssen

Artist: Jenny Queen

Album: Girls Who Cry Need Cake

Label: Laughing Outlaw Records

dinsdag 20 april 2004

Uit down under Australië komen de laatste paar jaren steeds meer talentvolle singer-songwriters. De afgelopen jaren heb ik al kennis mogen maken met onder andere Jason Walker, Kasey Chambers, Cindi Boste en onlangs nog met de Roots techno van Moana & The Tribe. Aan dit rijtje kunnen we nu dan ook Jenny Queen aan toevoegen. De muziek op haar debuut album, Girls Who Cry Need Cake, sluit naadloos aan op het Americana genre. Ook Jenny zingt over het leven van alle dag en zet hier en daar de puntjes op de i. In haar teksten en muziek beschrijft ze in feite haar tocht langs de staten en steden van Ohio, Kentucky, London, New York tot Sydney tegenwoordig. Samen met een leger muzikanten, die toevallig op bezoek waren in Sydney, maakte Jenny Queen deze ongelofelijk melodieuze geluidsdrager. Voor een paar biertjes bereik je daar blijkbaar nog veel! De as in dit geheel is echter producer en multi-instrumentalist Tony Buchen. Die ken ik volgens mij van het Church album Parallel Universe een paar jaar geleden ken? Chris Newton en Sam Shinazzi op gitaar, harmonica en backing vocals leverden ook tekstueel hun bijdrage. De CD heeft niet veel draaibeurten nodig om aan te slaan. Gemakkelijk blijven liedjes als "66 Days", "End Of The Line" en "Kentucky Turn" hangen. De percussie sample in "Maybe The Moon" geeft u het gevoel of ergens buiten uw huis geheld wordt. Daar waar mooi, mooi blijft is er een Banjo en Pedal steel toegevoegd. Hoogs ongewoon voor een man als Buchen! Maar goed, Jenny had en heeft volgens mij de broek aan en zei tegen hem "Think 1970's and feel California Gold". Hiermee raakt ze dan ook de gevoelige snaar van hoe Girls Who Cry Need Cake in elkaar zit.

Jan Janssen

Artist: Tom Russell

Album: Indians Cowboys Horses Dogs

Label: Hightone Records

dinsdag 20 april 2004

Nee, het is me nog steeds niet gelukt om Tom Russell live in concert te zien, maar hij houdt me ondertussen wel tevreden met alweer een mooie nieuwe CD! Titel en introotje van de Plaza Monumental Juarez Bull Ring Band zetten de toon voor Tom's album met "western music". Hoewel hij dat als een aparte tak van zijn carrière ziet, verschillen de liedjes niet bijzonder veel van zijn gebruikelijke werk als singer-songwriter. De bescheiden maar knappe arrangementen scheppen wel sfeer voor de onderwerpen, naast Andrew Hardin spelen deze keer o.a. Joel Guzman (accordeon, orgeltje) en violiste Elana Fremerman van Hot Club of Cowtown mee. Opener "Tonight We Ride" heeft humor in de woorden van de oude cowboy. "All This Way For The Short Ride" over de bullrider die het gevaar zoekt in de rodeo, vind ik het mooiste stuk. Echt gebeurt, denk ik, want het wordt aan iemand opgedragen. Dan hebben we het nog niet over de covers gehad! "El Paso", de klassieker van Marty Robbins, krijgt meerwaarde door Tom's inlevingsvermogen. "Seven Curses" is een onbekend stuk van Bob Dylan; "Lily, Rosemary, And The Jack Of Hearts" wordt bijzonder door de vocale bijdragen van Eliza Gilkyson en Joe Ely. Woody Guthrie schreef het beklemmende "East Texas Red", dat ik kende in zoon Arlo's versie. "The Ballad Of Ira Hayes", een biografisch verhaal van Peter La Farge, vind ik mooier zoals Johnny Cash het uitvoerde maar Tom maakt het weer heel speciaal door de voordrachten over Bacon Rind en Chief Seattle! De CD, digipack met Tom's schilderijen, maakt het uur vol met een lief slaapliedje: "Little Blue Horse"... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: VanOrly

Album: Somebody Hold Me

Label: Dureco

donderdag 15 april 2004

Dit jaar hebben we elke maand een CD gesproken die afkomstig is van Nederlandse bodem. Het nieuwe album van VanOrly genaamd "Somebody Hold Me" kwam vorig jaar al uit. De eerste single "Calling Out" beklom zowaar de Nederlandse hitlijsten. Mateloos heb ik me daarna weer eens kapot zitten ergeren aan feit hoe Saskia van Orly's nieuwe solo CD door sommige gevestigde popcritici de grond in werd geboord. Het lijkt soms wel of dat men niet wil dat er in Nederland aan de Roots weg getimmerd word. Om maar meteen met de deur in huis te vallen VanOrly's muziek heeft nagenoeg al die ingrediënten in huis om zelfs de gewiekste muzikliefhebbers, waarvoor we dit nu opschrijven, te kunnen overtuigen. Zonder deze doorgewinterde Nederlandse diva in een glazen kooi te willen zetten denk ik dat ze muzikaal een brug slaat tussen maar liefst twee muziekgeneraties. Enerzijds hoor ik de hightech soul, blues en jazz van bijvoorbeeld Shelby Lynne of Nora Jones en anderzijds speelt ze met de deep southern soul van Rita Coolidge en Sarah Vaughan. Maar goed, zoals ik zei, waarom zouden we deze eigenninnige en gedreven hedendaagse muziek in kasje willen stoppen? Het zwoele stemgeluid van VanOrly gaat soms door merg en been terwijl de wat iets of wat over geproduceerde R&B muziek, in bijvoorbeeld "Waterfall of Gold", eigenlijk zo gek nog niet klinkt. Ook het uitgesponnen soul gospel liedje "Wisdom" weerspiegelt VanOrly's visie op real time of life. "It's all about money, cars, tits and ass". Het kan haast niet anders, this rockin' soul lady knows what she wand's. De meer dan dertig jaar oude Tony Joe White cover "Did Somebody (Make a Fool Out of You)" is daar het levende bewijs van. En zeg nu zelf is daar nou iets mis mee? Dacht het niet dus.

[Jan Janssen](#)

Artist: Dawn Kinnard

Album: Dawn Kinnard

Label: Rusted Rose Music

woensdag 14 april 2004

Stelt u eens voor, u hebt een Harley-Davidson waarmee u alle concertpodia afrijst om naar goede live muziek te kunnen luisteren. De avonturen die u onderweg meemaakt staan gegrift in uw geheugen. En als zo vaak, raakt dat geheugen overbelast. Dan wil je dat toch ergens back-uppen, nietwaar? U verkoopt uw kostbare Harley en voor de opbrengst back-upped u de avonturen in uw eigen muziek die altijd al heeft willen maken. Zo is het ongeveer gegaan met het debuut album van Dawn Kinnard. De volgens mij uit Pennsylvania afkomstige singer-songwriter nam dit titelloze album op in de kerk van haar vader. Voor minder dan tweeduizend dollar is dit album uit haar handen geglipt, en het moet alvast gezegd worden, het resultaat mag er wezen. Kinnard's stem heeft veel weg van Lucinda Williams maar er is nog meer en aan de hand met deze CD. De overpeinzingen van Dawn zijn namelijk overgoten met een zeer origineel blues-gospel sausje die je een tricky country gevoel meegeven. Het album groeit met de minuut en dat mag ook wel want dit, in eerste instantie bedoelde demo, album duurt maar net dertig minuten. Het album komt traag opgang met de opener "Blue Rain" met die bekende tekstsneede "the next train to Memphis", kennelijk ging ze toen al met de trein. In het weemoedige "Mexico" laat ene Tyne Repogle zijn banjo heerlijk de vrije loop. Muziek en stem smelten ineen in het enige up-tempo nummer op de CD "Like I Said". We hebben weer een multi-instrumentalist ontdekt zijn naam is Mason Neely. Neely produceerde overigens dit album en in hem heeft Kinnard iemand gevonden die net even die extra drive geeft aan de tracks "Wires In The Sky" en "Pictures". Kortom, eredivisie muziek van een nieuwkomer waar we meer van gaan horen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Ozark Mountain Daredevils

Album: The Lost Cabin Sessions

Label: Varese Sarabande

zaterdag 10 april 2004

Zoals de meeste van u wel weten bracht New Era Productions eind vorig jaar het legendarische Ozark Mountain Daredevils album "It'll Shine When It Shines" uit. Hiermee kwam een eind aan gentouwtrekkerij met platenmaatschappij A&M, waar de fans het slagtoffer van dreigden te worden. New Era Productions had al, na veel wikken en wegen, de rechten gekregen voor de albums "The Car Over The Lake Album", "Men >From Earth" "It's Alive" en "Don't Look Down". Nu is er dan weer een nieuwe reissue. Dit keer zij het de "rare unreleased early recording of the Lost Cabin Sessions". Uniek materiaal van een zeer vooruitstrevende alt country formatie, gemaakt in een tijd toen men nog niet eens wist wat woord betekende. Ga maar naar; Buddy Brayfield (keyboards, oboe), Steve Cash (harp, percussion en vocals), Randle Chowning (lead gitaar en vocals), John Dillon (gitaar, fiddle, mandolin en vocals), Michael "Supe" Granda (bas en vocals) en Larry Lee op drums, percussion, akoestische gitaar en vocals. Het gezelschap maakte het materiaal toen ze nog niet eens wisten dat ze Ozark Mountain Daredevils zouden gaan heten. Natuurlijk treffen op het achttien track tellende album een aantal bekende nummers aan. Maar er staan ook een paar ongekende exotische stukken op. Waarvan "The Rhythm Of Joy", "Someday Darlin'" en "Lost Cabin" oogstrelend uitpakken. Met de naakte versies van "Keep On Churnin'" en "Leatherwood" laten de Daredevils duidelijk horen dat men niet voor niets in die tijd in een adem werd vergeleken met bands als Poco en The Eagles. Met het liedje "Sheriff's Comin'" tonen The Ozarks aan dat hun teksten niet alleen uniek waren voor die tijd maar bovendien ook nog eens tijdloos zijn.

[Jan Janssen](#)

Artist: Elizabeth McQueen and the Fire Brands

Album: The Fresh Up Club

Label: Continental Record Services

zaterdag 10 april 2004

Ze was maatschappelijk werkster in Maryland, tot ze zich in de zomer van 2000 gefrustreerd begon te voelen over het verloop van haar leven. Ze dacht: "Why not try and make a go at playing music while I'm still young? If I have to work, I might as well work at something that I love." Dus verhuisde Elizabeth McQueen naar Austin, dapper besluit van deze pittige, nu 26-jarige dame die op de cover in een vlot naveltruitje geportretteerd wordt. Verrassend genoeg doet de muziek op de disc aan country uit de periode rond 1960 denken, met invloeden van rock, jazz en blues, gekleed in een modern jasje, net zoiets als Robbie Fulks brengt. Elizabeth's stem doet wel heel sterk aan Patsy Cline denken, vooral in de langzame stukken laat ze haar prachtig timbre horen en in het snelle werk gaat haar presentatie richting Carlene Carter. The Fire Brands zijn ervaren muzikanten, die nog eens bijgestaan worden door wat er verder aan talent door de straten van Austin trekt, in een lekker volle sound. Het orgeltje komt in een aantal tracks terug, bespeeld door drie verschillende heren, van wie David Beebe het hoogste Augie Meyers-gehalte heeft in "I Know I Cross His Mind". Producer is niemand minder dan Dave Sanger van Asleep At The Wheel, vakmanschap gegarandeerd. De songs zijn een mix van covers (bekend, zoals Chuck Berry's "Thirty Days" tot obscuur) en Elizabeth's eigen liedjes, alleen of met co-writer geschreven. Ze graaft niet al te diep, maar drukt zich leuk uit: "My presence never measures up with your past". (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Otis Taylor

Album: Truth Is Not Fiction

Label: Telearc

woensdag 7 april 2004

Terwijl ik deze recensie schrijf weet ik al dat hij al achterhaald is. Ik snap het, het is een ongebruikelijke opening van een toch opzienbarende release die vorig jaar er kennelijk tussendoor is geslipt. Ik heb het over het vierde album van Otis Taylor genaamd "Truth Is Not Fiction". De opvolger van de fabelachtige releases "Respect The Dead" (2002) en "White African" (2001) is een donker album geworden. De titel zegt eigenlijk al voldoende "Truth is not Fiction". Taylor heeft het over machtsmisbruik, onrecht, pijn en vernedering, die de zwarte bevolking in de zuidelijke staten van Amerika hebben moeten doorstaan. Wie dit album opzet moet er rekening mee houden dat het niet zo maar een Bluesalbum is van één uit duizenden. Nee, het intense en de doorleefde ritmiek die daarom heen zit is vaak van een verbluffende eenvoud die we ook wel kunnen refereren aan Corey Harris. De nu zesenvijftig jarige Bluesman bespeelt nagenoeg alle gitaren op dit album. Wat dacht u van Akoestisch gitaar, Banjo, Harmonica, Mandoline, Elektrisch gitaar, Flamenco gitaar en Lap Steel. Daaromheen leveren mensen als Kenny Passarelli (Steven Stills) op Bas en Piano en Eddie Turner (Eric Clapton) op gitaar een niet onbelangrijke bijdrage. Taylor's stem klinkt powerful en door de monotone en sobere ritmiek van de muziek kom ik, volgens mij, uit bij de nieuwe term "Trance Blues". Wat ik daarmee wil zeggen is ook de niet ingewijde blues liefhebbers tracks als "Comb Your Brown Hair", "Babies Don't Lie" en "House of the Crosses" aan zou moeten spreken. Tja, en wat betreft achterhaald, Otis Taylor's nieuwe album "Double V" zal eind deze maand alweer in de winkels liggen, vandaar dus!

[Jan Janssen](#)

Artist: Paul Brill

Album: Sisters

Label: Scarlet Shame Records

woensdag 7 april 2004

Beatles aanhangers die de redelijk eenvoudige nieuwe digi-pack van Paul Brill openslaan zullen zich een hoedje schrikken. Want lijkt die jonge singer-songwriter, afkomstig uit New York, niet op een jeugdige Lennon/McCartney mix? Ja toch zeker? Toen ik de tweede CD "Sisters" opzette, bleef van die gedachte echter weinig meer over. Brill is een man die weet wat hij wil en kan, dan mag alvast duidelijk gesteld worden. Zelden tref je een dergelijk uit gemusiceerd album aan. Ik denk ook dat nagenoeg geen instrument ontbreekt als ik naar Sister luister. Ik kan geen vergelijking maken met de voorganger "Halve The Light" uit 2001 maar een ding is zeker mensen die van Pete Droge, Jacob Dylan's Wallflowers of van Nick Drake houden kunnen niet om de nieuwe Paul Brill heen. Terwijl Brill in alle rust de liedjes schreef liet hij de productie over aan het duo Adrian Romero en multi-instrumentalist Giovanni Fusco. Het album begint bij het eind, met het bluegrass deuntje "Begin At The End". Brill pakt daarna wat steviger uit met "Barefoot In The Show". De poprock liedjes wissen zich gemakkelijk af met diepzinnige ballades als "Skylight" en "Spite And Spite". In het midden lijkt het album even in te dutten maar schijn bedriegt. Net als je denk, ik ga er even bij liggen, verstoord Paul Brill geraffineerd die gedachte door "For The Sake Of Marjorie Ruth". Het hitgevoelige gearrangeerde triphop slotstuk "Two Stars" zou trouwens zomaar in de hitlijsten kunnen belanden. Blindelings aanschaffen is mijn advies.

Jan Janssen

Artist: Michael de Jong

Album: 23 Rue Boyer

Label: Corazong Records

donderdag 1 april 2004

Een jaar of drie, vier geleden kreeg ik de tip om eens naar een concert van Michael de Jong te gaan. Die aanbeveling kwam van Terry Lee Hale, hij had juist met Michael een double-bill gespeeld in Parijs en mailde: "He has some really great songs I think but he sure needs a little bit of happiness to heal the wounds." In de tussentijd heb ik kans gezien om twee indrukwekkende optredens van Michael mee te maken en deze nieuwe CD "23, Rue Boyer", vernoemd naar het adres van de Parijse club waar een deel van de opnamen plaatsvonden, sluit daar naadloos bij aan. Michael, alleen met zijn akoestische gitaar en zijn letterlijk doorleefde teksten, gebracht met zoveel directe emotie en eerlijkheid, dat het je soms bijna verlegen maakt. Er zijn niet zoveel mensen meer tegenwoordig, die je een blik in hun ziel gunnen... Net als het wat te zwaar dreigt te worden, komt er zo'n relativerende droge opmerking tussendoor en een verhaaltje vol humor, over Amerikaanse presidenten bijvoorbeeld. Of over het schip "Rotterdam" en de drie paspoorten, als er iemand een goede biografie verdient is het Michael wel! Dit album, digipack met portretfoto's van niemand minder dan Paul Levitton, begint met een nieuwe song, "For Everyone", maar ook de klassiekers "Neutral Ground" en "Immaculate Deception" worden gebracht, samen met "Park Bench Serenade" en zelfs een intens gezongen "All Along The Watchtower". Ja, ik bewonder Michael, niet alleen om zijn onmiskenbare muzikale en poëtische talenten maar ook om zijn vermogen zichzelf steeds weer bij het eigen nekvel uit de narigheid te trekken! (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: Grey DeLisle
Album: The Graceful Ghost
Label: Munich Records

donderdag 1 april 2004

Hij is nu dan toch eindelijk verkrijgbaar. Ik heb het over het nieuwe album van Grey De Lisle, The Graceful Ghost. Vorig jaar oktober stond de diva nog op het prestigieuze Take Root podium in Assen en daarna is het allemaal in een stroomversnelling gegaan. Na twee imposante, in eigenbeheer uitgebrachte, albums genaamd The Small Time en Homewrecker tekende de in San Diego geboren De Lisle voor het in Roots wereld gerenommeerde Sugar Hill Records. Toen ik vorig jaar De Lisle sprak zat ze even in een dip. Ze willen meer liedjes op het nieuwe album, en dat wil ik niet. Een album van meer dan 35 minuten zit ik zelf al niet meer uit, zei ze toen stampvoetend. Oeps, en nu, dacht ik toen? De Lisle en haar man Murry Hammond (The Old 97's), producer Marvin Etzioni (mandoline) en bassist Sheldon Gomberg hebben daar echter wat op gevonden. The Graceful Ghost bevat maar liefst twee bonustracks en filmbeelden, gemaakt in Micromedia Flash formaat, van Behind The Scenes Of The Graceful Ghost die u op nagenoeg ieder computer feilloos kunt afspelen. Maar wat is er muzikaal veranderd? Eigenlijk helemaal niets De Lisle klinkt eigenlijk op haar nieuwe album nog meer naar zichzelf. Ze is bovendien trouw gebleven aan het schrijven en bezingen van in oud getinte country traditie liedjes die op een moderne manier opgesmukt worden. Luister maar eens goed naar het beklemmende Katy Allan en de bonustrack Sawyer en u weet meteen wat ik daarmee bedoel. Als je bedenkt dat Grey De Lisle dit album opnam in haar, tot studio omgebouwde, huiskamer heeft producer Etzioni een meesterwerkje samen geknutseld. Zo zit je het twaalf track tellenden en ruim 36 minuten durende album met het grootste gemak uit. Gray De Lisle haalt haar gelijk.

[Jan Janssen](#)

Artist: Randy Thompson
Album: That's Not Me
Label: Leap Records

zaterdag 20 maart 2004

De derde CD van Randy Thompson That's Not Me ligt eigenlijk al ruim een maand op het stapeltje waar ik nog niet helemaal uit was. Waarom dat zowas weet ik niet maar feit blijft dat ik niet echte een Nashville country aanhanger ben. Toch wil ik Randy's album niet overslaan, daarvoor is de productie en zijn de arrangementen te goed. Nee dus, we hebben het hier niet over een gemiddelde countryplaat. De uit Virginia afkomstige songwriter en begenadigt gitarist schaamt zich er niet voor "ik ver afgod mensen als Joe Ely, Hank Williams, Waylon Jennings en Steve Young". Tja, en die laatste naam deed waarschijnlijk bij mij het kwartje vallen. That's Not Me opent namelijk met de unplugged song "The Whole Works". Steve Young schreef dat liedje en deed mij meteen denken aan de geniale opbouw van zijn legendarische album "Switchblades Of Love" tien jaar geleden. Hoewel ik het gevoel heb dat Thompson weet wat hij wil gaan de liedjes over onzekerheid bij het stukgelopen van zijn huwelijk. Vooral in de titeltrack wordt aardig wat verwijten heen en weer gegooid. Persoonlijk vind ik Randy op s'en best als hij zijn folky achtergrond toont in het hartverwarmende "If Love Is What You Want". De Fiddle van Rickie Simpkins (The Lonesome River Band) gaat door het merg. We horen overigens ook Pete en Maura Kennedy op respectievelijk gitaar en harmony vocals. Het is een tijdje geleden dat we van die twee iets vernomen hebben. Zoals het een echte countryplaat betaamt, is ook That's Not Me erg kort van stof. Net als mijn roots-rock hart harder begint te kloppen, in de uitbundige gitaarsolo in de afsluiter "Only One Way"sluit het album ook af.

[Jan Janssen](#)

Artist: Ellis Hooks

Album: The Hand Of God

Label: Zane Records

zaterdag 20 maart 2004

Twee jaar geleden lanceerde Zane Records de uit New York afkomstige Soul Blues pionier Ellis Hooks. Hoewel Hooks de albums Undeniable en Up Your Mind vorig nog toerde in Nederland gingen de verzorgde producties, met o.a. Free en Bad Company drummer Simon Kirke in de gelederen, voor een groot deel aan ons voorbij. De in Alabama geboren singer-songwriter Ellis Hooks brengt zijn nieuwe album in Amerika uit met de naam Uncomplicated terwijl het op de Europese markt verschijnt onder de naam The Hand Of God. Op de een of ander manier is mij niet duidelijk waarom maar feit is dat Hooks samen met producer Jon Tiven (Wilson Pickett en Don Covay) weer terug is aan het front. Nagenoeg alle tracks zijn opgenomen met live musici, instrumentatie en vocalisten in one take. Waar vinden we dat tegenwoordig nog? De liedjes die we nu aantreffen zijn opgenomen in New York en Nashville. In Nashville schoof ondermeer ook Duane Jarvis aan. De organische en gepassioneerde rock 'n' soul songs op The Hand Of God grijpen onherroepelijk terug in de tijd. Enerzijds kom ik in de songs "It's a Hassle", "The Idea Of You" en "Slide The Gun" doodeenvoudig niet om de naam van Paul Rogers & The Free heen. Anderzijds kom ik in liedjes als "Ready This Time" en "That's Not What I Need" niet om Wilson Pickett en James Brown heen. Tja, en als ik u vertel dat in de opener "It's Gonne Take Some Time" en "Never Give Up On Your Love" ook de hand van niemand minder dan Dan Penn zit moet u eigenlijk al genoeg weten. The Hand Of God is parel van een CD, die zelfs de huidige Idol generatie zou moeten aanspreken.

[Jan Janssen](#)

Artist: Doug Burr

Album: The Sickie & The Sheaves

Label: Independent

zondag 14 maart 2004

Ik begin er weer over, maart 2004 zal ingaan als de maand waarin ik veel jonge maar vooral vernieuwende singer-songwriters onder loep neem. Afgelopen maand maakte de International Songwriting Competition (ISC) de winnaars bekend van de door hun jaarlijks georganiseerde songwriter competitie. In vijftien verschillende genres wordt deze prestigieuze prijs uitschrijven. Frontman van de Roots-rock formatie The Lonelies, Doug Burr, kwam in de categorie Roots en Americana als winnaar uit de bus. Deze uit Denton, Texas afkomstige cryptische poët timmert al meer dan twaalf jaar aan de weg. Zijn sfeervolle debuut album The Sickie & The Sheaves zweeft ergens tussen Blind Willie McTell en Tom Waits in zijn beste dagen. Zijn stem heeft veel weg van Ryan Adams en voelt prettig aan. Het winnende liedje "Dark as the Night", met backing vocaliste Ramsey Shick - kennen we die niet van haar prima georkestreerde album Sinner's Serenade - kabbelt heerlijk langs. Ik kan me goed voorstellen dat jurylid Rob Thomas (Matchbox 20) helemaal plat gaat voor een dergelijk liedje. Het album opent echter meteen het messcherpe "Meet You In The Sunrise". Burr zong dat liedje op de begrafenis van één van zijn vrienden. "All my southern protestant heritage was there just waiting to get out" zegt hij daarover, en zo is het maar net. Ook het donkere slotakkoord "Get Up Out Of My Grave", dat overigens word verlengd met de bijtende originele versie van "Meet You In The Sunrise" in de hidentrack, zet zelfs de Southern ballads van Drive By Truckers te kijk. The Sickie & The Sheaves heeft pop aroma met een humeurige smaak, waaraan ik in ieder geval een buitengewone lekkere nasmaak aan over heb gehouden.

[Jan Janssen](#)

Artist: Nathan James

Album: This Road Is Mine

Label: Pacific Blues Recordings

zondag 14 maart 2004

Nathan James, This Road Is Mine (Pacific Blues Recordings)

Hoe sjiek kan de blues gespeeld worden? Dat was mijn eerste reactie toen ik voor het eerst de CD cover van Nathan James nieuwe release This Road Is Mine onder ogen kreeg. Een keurig nette man zit op zijn gitaarkoffer in driedelig Armani kostuum. Okay, ik weet niet zeker of het een echte Armani is maar één ding is zeker de Deep Delta Blues muziek die James van dit schijfje af laat spetteren is zo echt als het maar kan zijn. Als ik me bedenk dat de jongeman in kwestie pas 24 jaar oud is, vraag ik me serieus af waarom de blues in Nederland zo moeilijk aan de man te brengen is. James put uit zeer oude invloeden. Mensen als Big Bill Broonzy, Muddy Waters, Robert Johnson, en Lightnin' Hopkins moeten voor hem legendes zijn, en toch overdrijf ik niet als ik zeg dat Nathan James daarvan wel eens een afstammeling zou kunnen zijn. Op de CD This Road Is Mine werkt hij samen met Icepick James Harmon en Ben 'Washtub' Hernandez. Laats genoemde schreef overigens de gospeltrack "Took My Saviors Hand" en het naar Blind Boy Fuller ruikende "Hip-Shakin' Mama". Harman pende het sfeervolle "Ain't This A Comback" en "Promenade Breakdown". De laatste song werd in een take opgenomen en zou ook zo van een van de platen van Chris Smithers af kunnen komen. Mijn favoriete songs staan op nummer vijf en acht en heten: "Please Slowdown" en "This Road Is Mine". De eigentijdse songs weerspiegelen de snelheid waarin we nu leven en wijzen op het feit dat wij te veel navelstarend bezig zijn. Leerzame blues dus, afkomstig van een soulvolle dynamische jongeman waar we in de toekomst beslist meer van zullen horen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Terry Lee Hale
Album: Celebration What For
Label: Blue Buffalo Records

vrijdag 12 maart 2004

Het langverwachte nieuwe studio album van Terry Lee Hale. De coverfoto van een mensenmassa lijkt op een stilgezet filmbeeld. "Celebration What For", een titel die alleen bij Terry Lee Hale past, humor met cynische ondertoon en knipoogje vol zelfspot. Deze CD is het logische vervolg op "The Blue Room", het thema opnieuw de stukgelopen relatie maar in een breder perspectief getrokken, er is meer afstand gekomen. De teksten zijn niet zo gedetailleerd maar wat abstracter, overpeinzingen van een man die nog een paar oude demonen wil verjagen voor hij echt verder kan met zijn leven. Het album is in Zagreb opgenomen met Kroatische muzikanten en co-producers, onder wie Dalibor Pavicic (The Bambi Molesters). Terry Lee Hale bespeelt gitaren en Dobro in "open tuning" zoals we van hem gewend zijn, hij maakt zelfs een debuut op de banjo! De arrangementen zijn spaarzaam en effectief: drums en percussie, contrabas, hier en daar een accentje met trompet of koor van meisjesstemmen. De sfeer is bluesy, er dreigt onweer in de verte, je hoort de regen en de wind soms al. Alles draait toch om stem en teksten hier. Opener "Take Away" kenden we van Hardpan Live. "Fire Exit", typisch staaltje van Terry Lee's humor, was geschreven voor de bruiloft van Chris Eckman (The Walkabouts) en zijn Sloveense Anda. "Blues Walk", met Blind Doctor Alain LeCloirec op elektrische gitaar, hoort eigenlijk vast te zitten aan "Postscript", laatste song op "The Blue Room", probeer maar eens met de brander! "The Main Thing" blijft voor mij het hoogtepunt, een geniale song in de derde persoon, daar gaat het om een relatie die stukloopt: "You took tomorrow." En dan te bedenken dat Terry Lee Hale ook dit meesterwerkje in de toekomst weer gaat overtreffen...

That long-expected new studio-album by Terry Lee Hale. The photo of the crowd on the cover looks like a film that was suddenly stopped. "Celebration What For", a title that fits only Terry Lee, a sense of humor with cynical undertones and a little wink full of self-mockery. This CD is the obvious sequel to "The Blue Room", the theme is again the shattered relationship but pulled into a broader perspective, there's more distance now. The lyrics are not so detailed anymore but a bit more abstract, meditations of a man who still wants to chase away a few old demons before he really can go on with his life. The album is recorded in Zagreb with Croatian musicians and co-producers, among whom Dalibor Pavicic (The Bambi Molesters). Terry Lee plays guitars and dobro in "open tuning" like he's used to, he even makes a debut on the banjo! The arrangements are sparse and effective: drums and percussion, upright bass, here and there a little accentuation with trumpet or choir of girl's voices. The atmosphere is bluesy, a thunderstorm moves in closer, sometimes you hear the rain and the wind already. Everything just revolves around vocal and lyrics here. We knew opening track "Take Away" from Hardpan Live. "Fire Exit", typical example of Terry Lee's humor, was written for the wedding of Chris Eckman (The Walkabouts) and his Slovenian wife Anda. "Blues Walk", with Blind Doctor Alain LeCloirec on electric guitar, was supposed to follow "Postscript", last song on "The Blue Room", try to glue them together with the burner! "The Main Thing" - in the third person - remains the highlight for me, a song by a genius, as that's what it's all about in a relationship crashing down: "You took tomorrow". And considering that Terry Lee is going to surpass this masterpiece again in the future...

[Johanna Bodde](#)

Artist: Randall Bramblett

Album: Thin Places

Label: New West Records

vrijdag 12 maart 2004

Ik kijk er weer van op. Het is alweer drie jaar geleden dat ik kennis maakte met de muziek van multi-instrumentalist Randall Bramblett. Ik zie nu zelfs dat de southern rock van No More Mr. Lucky uit 2001 nog steeds op mijn meest gedraaide CD schap staat. Bramblett werkte nog niet zolang geleden met Gregg Allman, Robbie Robertson en Steve Winwood. Met laatst genoemde toerde hij onlangs nog met een gereïncarneerde Traffic de Amerikaanse podia af. Het is óók nog niet zolang geleden dat Bramblett de studio deelde met Steve Morse, Roger Clover, John Lord en David Coverdale op Deep Purple & Friends. Op de schop ermee, de nieuwe Bramblett Thin Places ligt nu in de winkels. Bramblett heeft weer Michael Rhodes in de arm genomen om deze CD te produceren. Rhodes draagt zorg over een typische Delbert McClinton/John Haitt mix die, hoe gek het ook mag klinken, naar Randall Bramblett klinkt. Hoezo, hoe bedoel je, hoor ik u vragen? Kijk, als ik luister naar het experimentele "Gotta Stop Somewhere" en het funky "Black Coat" dan is er, naar mijn mening, maar één man die deze cross-over aandurft. De avontuurlijke instrumenten en de vernuftige arrangementen verheffen ook tracks als "Are You Satisfied" en "Red Booth" tot grote eenzame hoogte. Ik zie Randall Bramblett als is een soort van bruggenbouwer in muziekwereld. Hij is op het moment één van de weinigen die erin slaagt om de reguliere radioluisteraar aan te spreken en te boeien. Op die manier slaat hij dus een brug tussen de beruchte southern-rock en verzorgde popmuziek. Thin Places verdient dan ook speciale aandacht en heeft echt niet veel draaibeurten nodig om te overtuigen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Jason Darling

Album: Night Like My Head

Label: Yep Roc Records

vrijdag 12 maart 2004

Maart is de maand van de nieuwe singer-songwriters kunnen we wel stellen. Na Josh Ritter en Gary Jules, zit nu het tweede album van Jason Darling in de CD player. Met de opvolger van Underground, drie jaar geleden, Night Like My Head legt Darling de lat weer wat hoger. De in New York opgegroeide songwriter plaatst zich daarmee wat mij betreft met gemak in het eerder genoemde rijtje. Om u niet helemaal op het verkeerde been te zetten wil daar de gevestigde namen van Chuck Prophet, Jeb Loy Nichols en Josh Rouse aan toevoegen. Dat betekent dus dat we weer aanbeland zijn bij een singer-songwriter die vooruitstrevende muziek maakt. De bal wordt direct ingekopt bij de opener "Ways In Which We Burn". Net bijgekomen komen de zeer ongewone R&B tracks "Night Like My Head" en "Lost Desert Motel" om de hoek stuiven. Melodie vastheid bewijst Darling in het Caribische aandoende "Dinner Song" en het soulvolle "Wasting Time". Van non muzikale variatie kun je Jason Darling ook al niet echt betichten ook hij heeft de harde leerschool van de Electric Ladyland Studio's in New York doorlopen. De hightech instrumentatie in liedjes zijn gemaakt door Darling zelf. In het CD hoesje kom ik plots de naam van ene Gabe Gordon tegen? Nader onderzoek leert dat wat ik al vermoede ook klopte, Gabriel Gordon en Jason moeten elkaar ontmoet hebben in New York. De CD zit zijn tijd gemakkelijk uit, ook nadat je het rappende levensverhaal van Darling in de hiddentrack hebt doorlopen. Ik heb me in elk geval niet hoeven inspannen om te ontdekken dat Jason Darling weer iets extra's toevoegt aan het genre.

[Jan Janssen](#)

Artist: Grand-Lee Phillips

Album: Virginia Creepers

Label: Cooking Vinyl

vrijdag 12 maart 2004

Phil Parlapiano, Jon Brion en Grant-Lee Phillips vormden begin jaren negentig de as van de roots-rock formatie Grant Lee Buffalo. Toen het doek viel begon frontman Grant-Lee Phillips onmiddellijk aan een solo carrière. Dat leverde totnogtoe twee indrukwekkende CD's op; Ladies' Love Oracle (2000) en Mobilize (2001). Het heeft dus even geduurd voordat Phillips besloot zijn derde solo album, genaamd Virginia Creeper, in de schappen te laten zetten. Stond Grant Lee Phillips al bekend om zijn melancholische inbreng, op Virginia Creeper laat hij duidelijk horen wat zijn trademark is. De elf ingetogen liedjes worden muzikaal en vooral idyllisch omlijst door mensen als Eric Gorfain (viool), Greg Leisz (Dobro, Pedal Steel en mandoline) en door een onbekende vocaliste Cindy Wasserman. Deze dame weet niet alleen hoe daar invulling aangegeven moet worden, maar ze laat ook de stem van Phillips beter uitkomen in liedjes als "Mona Lisa" en "Always Friends". Een kleine maar niet onbelangrijke rol is weggelegd voor oudgediende Jon Brion. De Ukelele in de broeierige topper op Virginia Creeper "Josephine Of The Swamps" zet nagenoeg zes minuten lang de toon. Als ik het allemaal goed beluisterd heb overspant de nieuwe Grant-Lee Phillips eigenlijk een tijdsval van de huidige republikeinse eilandpolitiek in de States op het moment, in "Calamity Lane", naar historische Amerikaanse gebeurtenissen in de indianenreservaten, in het tekstueel uitgesponnen "Susanna Little". Zie het als de wilde haren van een uitzonderlijke singer-songwriter die een eerlijke boodschap overbrengt, die bestemd is voor materialisten en machtswellustelingen. De muziekliefhebber zal het een zorg zijn, zei profiteren van de prima sound die Virginia Creeper absolute herbergt.

[Jan Janssen](#)

Artist: Patricia Vonne

Album: Patricia Vonne

Label: Bandolera Records

vrijdag 5 maart 2004

Een paar jaar geleden (2001) zat ik met Jon Dee Graham te praten over de vermenging van country muziek met Tex Mex muziek in Texas. Aanleiding was zijn muzikale uitspatting op Hooray For The Moon genaamd "Volver". Hij was het die mij toen attendeerde op de talenten van de in Austin, Texas woonachtige singer-songwriter Patricia Vonne. De Mexicaanse schoonheid heeft onlangs haar ongetitelde debuut CD in de States op de planken laten zetten. Om de muziek van Patricia Vonne te omschrijven is niet echt eenvoudig, daarom kan ik er niet omheen een paar actuele namen eruit te halen. Neem het beste van Grey DeLisle en vermeng dit met een paar flinke scheuten Caitlin Cary en Kristi Rose en je hebt, op hoofdlijnen, de ingrediënten voor de onomstotelijke eigentijdse techno roots rock muziekcocktail die Patricia Vonne heet. Let op ik gebruik niet voor niets het woordje techno in deze mix. Luister maar eens naar het onheilspellende "Soledad" en het slotstuk "Dead Eyes Shine". De samples en loops zijn daar niet van lucht. En wat dacht u van de trombone solo van Jon Blondell en de lapsteel van Jon Dee Graham die u naar een ultiem climax jagen? De stem van deze diepe poëtische maya prinses en perfecte party girl, zoals Texas Monthly Magazine het onlangs omschreef, past uitstekend bij alle 12 met temperamentvolle Twang overgoten liedjes. Overigens schrijft ze die voor een groot deel samen met ex frontman van "The Sighs", Robert LaRoche. Voor nieuwkomers maar ook voor de oude traditie honden onder ons is het dubbelop smullen in tracks als "Morning After", "El Cruzado" en het Andalusiaans aandoende "Severina". Absolute waarde voor je zuur verdiende Euro's met een extra video bonus track van de opener "Won't Fade away". (JJ)

[Jan Janssen](#)

Artist: Wilshire

Album: New Universe

Label: Colombia Records

donderdag 4 maart 2004

Het verhaal begint bij een jonge singer-songwriter die samen met een vriend zomaar in een muziekclub in Nashville binnenloopt. Daar hoort hij een jonge dame zingen waarvan hij helemaal van slag raakt. De twee lopen elkaar een paar jaar later weer tegen het lijf en besluiten om samen verder te gaan. Ik heb het over Micah en Lori Wilshire, twee jonge muzikanten die het daarna probeerde te maken in Nashville maar daar te poppie voor klonken. Toch viel het stel een paar jaar geleden bij mij al op met de release van Second Story. Dit tweede album vond ik alles behalve poppie klinken! Het nagenoeg geheel thuis gecreëerde country rock album omschreef ik toen al als buitencategorie muziek. Desalniettemin, Micah en Lori waren het spuugzat en verkochten hun hele hebben en houden en vertrokken naar Los Angeles. Weer in hun kleine vertrouwde omgeving, voor de openhaard, maakten ze een nieuwe kick-of met het vorige jaar verdienstelijk verschenen album New Universal. Columbia legde de twee vast en stuurde niemand minder dan David Tickle (Split Enz, U2 and Sting) op ze af. Bijna een jaar later verrassen ze vriend en vijand, en mij dus ook, met hun huidige hit "Special". Een sprookje? Nee dus, this is a real life story about the Wilshire's in a nutshell. Tickle heeft dit talentvolle muzikale stel perfect samengesmolten op dit album. Stevige pop-rock nummer zoals "Turn It Around" en het bedrukkende "Go On" worden wonderschoon afgewisseld met de voor zichzelf sprekende ballade tracks "Tonight" en "When". De harmonies kloppen en doet mij terugdenken aan Terri Nunn, u weet wel van de Top Gun hit Take My Breath Away. De country-rock heeft nu pas echt plaats gemaakt voor moderne pop-rock, waarvan ik dan toch weer moet zeggen dat het van een buitencategorie is.

[Jan Janssen](#)

Artist: Josh Ritter

Album: Hello Starling

Label: Signature Sounds

donderdag 4 maart 2004

Ik geloof dat mijn omgeving steeds meer omgaat als we het wel hebben over de nieuwe aanstormende singer-songwriter generatie. De generatie is nieuw maar de melodieën grijpen geraffineerd terug op het verleden. Dat laatste in onherroepelijk ook het geval bij de uit Idaho afkomstige singer-songwriter Josh Ritter. Hello Starling, de opvolger van het helaas in Nederland geflopte album Golden Age Of Radio, vier jaar geleden, heeft alle ingrediënten waarmee ooit Al Steward (Year Of The Cat) en Nick Drake (Bryter Layter) grossierden. Wat wil dat zeggen? Kijk als dit soort mensen iets opnemen weet ik meestal zeker dat ik ervoor moet gaan zitten, en dat zou u ook eens moeten doen. Vergeet even die afstandbediening waarmee u even snel door deze CD heen denkt te zappen. Let vooral eens op de prima timing in de doorgaans donker gekleurde liedjes op deze CD. De spanning drupt er bijvoorbeeld vanaf bij "Baby That's Not All". Het komt nooit tot een climax waar je het wel zou verwachten. De up-tempo liedjes "Kathleen", "Man Burning" en "Snow Is Gone" zorgen voor een overweldigende variabel samenstelling van deze exceptionele CD. Hello Starling werd overigens geproduceerd door David Odlum, die overigens ook ooit deel uitmaakte van de uit Dublin afkomstige alternatieve poprock formatie The Frames. Hij is het die de hightech samensmelt met de nuchtere muzikale diepgang van Josh Ritter. De spreekw (Starling) fladdert weg en ik houd de goede herinneringen vast waarmee Ritter mij heeft overtuigt. Bovendien voel ik me geen Remie meer omdat, zoals ik al eerder schreef, niet meer alleen sta als het gaat om het echte naakte lied.

[Jan Janssen](#)

Artist: JW Roy

Album: Kitchen Table Blues

Label: V2 Records

donderdag 4 maart 2004

De Brabantse singer-songwriter Jan Willem Roy doet weer eens van zich spreken. Gelukkig maar, want ik kreeg even de indruk dat JW er stiekem van uitgeknepen was. Stille wateren hebben diepe gronden... Zijn vierde CD, Kitchen Table Blues, pakt verrassend uit, als ik het vergelijk met zijn voorganger Keep It Coming. Vooral op muzikaal gebied levert Roy daar flink in. Vergelijk ik dit nieuwe album weer met Roy's debuut album 'Round Here, zeven jaar geleden, dan valt het echter weer reuze mee. De strakke countryrocksound heeft plaats gemaakt voor rustige soulvolle blues muziek die mensen als Hinton en Redding niet zouden hebben misstaan. Wat ook niet echt veranderd is, is de warme stem en de zelfbespiegelde teksten die Roy blijikbaar zonder enige moeite uit zijn pen laat vloeien. De slagerzoon uit het Brabantse Knegsel heeft kennelijk een onrustige tijd achter de rug. Liedjes zoals "Straight Back To You" en "Again And Again" stralen tekstueel een soort van onzekerheid uit. Zeer toepasselijk treffen we ook de diepgaande Springsteen en Stones covers "Better Days" en "No Expectations" aan. De fleurige inkleurde oldies schetsen wel een zeer actueel beeld van de huidige samenleving. Hoe vooruitstreven die liedjes wel niet moeten zijn geweest, Roy's eigen composities steken daar met kop en schouders bovenuit. Met de inbreng van mensen als violiste Carrie Rodriguez, pianist Chuck Leavell de gitaristen Ruud van den Boogaard en Eric "Smalltown Romeo" van Dijsseldonk, en multi-instrumentalist Gabriël Peeters slaat JW Roy, in mijn ogen, juist een zeer zelfverzekerde en vooral veilige weg in. Voor de fans een absolute must, maar of JW Roy met "Kitchen Table Blues" een nieuw schare publiek zal aanspreken waag ik te betwijfelen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Slaid Cleaves

Album: Wishbones

Label: Continental Record Services

donderdag 4 maart 2004

We hebben er lang op moeten wachten, maar nu ligt hij dan uiteindelijk in de winkels, de nieuwe CD van Slaid Cleaves genaamd Wishbones. Over de opvolger van het mega succes uit 2000, Broke Down, wordt al maanden lang intensief gepend. Volgens mij staan de fans al te dringen om Wishbones blindelings onder de arm te slaan. Ik had het privilege om enige maanden geleden al naar een prerelease van dit album te luistern. Toen Slaid Cleaves in Nederland was met het Singer-songwriter circuit bestaande uit Larry John McNally, Lynn Miles, Ray Wylie Hubbard sprak ik met hem. Cleaves bleek nog niet helemaal in zijn nopjes met wat op dat moment voorlag. We zijn nu ruim vier maanden verder en we kunnen nu wel vaststellen dat "Slaid did his job really well". Buiten dat we natuurlijk weer die, in de tweede persoonsvorm geschreven, (Drinkin' Days en Quick as Dreams) beeldschone liedjes aantreffen brengt Wishbones veel meer spanning mee als zijn voorgangers. Luister maar eens naar "Sinner's Prayer", "Below" en "Borderline" dit is naar mijn mening de Texaan op zijn sterkst. Mede dankzij producer Gurf Morlix klinkt Wishbones ook een stuk volwassener, en dat komt duidelijk tot uiting in de Rod Picott cover van "Tiger Tom Dixon's Blues". Wat verder ook duidelijk naar voren komt is het feit dat Cleaves veel tijd heeft genomen om de elf composities echt te overdenken en daar waar nodig ook daadwerkelijk aan te passen. Niets, maar dan ook werkelijk helemaal niets word aan het toeval overgelaten, zelfs de liedjes staan nu precies in de goede volgorde. Met Wishbones zal Slaid Cleaves vast en zeker zijn, toch al aanzienlijke fanbase, nog meer uitbreiden.

[Jan Janssen](#)

Artist: Gary Jules

Album: Trading Snakeoil For Wolf tickets

Label: Sanctuary Records

donderdag 4 maart 2004

Wat kan een goede lunch zoal opleveren? Luisteren naar muziek op de radio terwijl je een krantje aan het lezen bent? Juist ja dat bedoelen we dus. Plotseling hoor ik een stem en muziek die me bekend voorkomt. Hé, vraag ik me meteen af, is dit iets nieuws van onze vriend Joseph Parsons? Nee dus, hoor ik Frits Spits zeggen. Het blijkt ene Gary Jules te zijn met een nieuwe single genaamd "DTLA", wat later blijkt te zijn de opvolger van de cover hit "Mad World". Het kan haast niet anders of deze Jules heeft goed geluisterd naar Parsons CD 5 Am uit 1997. De liedjes op Trading Snakeoil For Wolf tickets hebben namelijk diezelfde humoristische stemming. De prachtige liedjes laten een sfeer proeven zoals de nu vastgeroeste zestigerjaren hippies die geproefd moeten hebben toen ze besloten op de bank te gaan zitten om naar Simon & Garfunkel of Cat Stevens te gaan luisteren. Gary Jules is nu precies het voorbeeld waar ik het altijd over heb als het gaat over het hedendaagse aanbod van goede singer-songwriter muziek. Jules CD zag al in 2001 het daglicht en nu dus, twee jaar later pas, pakt Hilversum het zelfs op. Ze moesten zich kapot schamen. De bijzonder mooie uitgesponnen liedjes als "Something Else", "Umbilican Town" en "The Princess Of Hollywood Way" zijn geen doorsnee waarvan we er tien in een dozijn hebben. De, Tears for Fears, coverhit "Mad World" snijdt zelfs wat droevig af als u de songs op, Trading Snakeoil For Wolf tickets, op u in heeft laat werken. Het is zelfs niet eens een bonustrack, zoals de cover doet vermoeden. Het venijn zit hem in track dertien "Natural", noem ik het maar, en zo is het maar net.

[Jan Janssen](#)

Artist: John Gómez

Album: Head First

Label: Reload Records

donderdag 26 februari 2004

Als Steve Earle nog eens overweegt om met pensioen te gaan, dan staat er al een getalenteerde jongeman klaar in Fort Worth, Texas om zijn held op te volgen. Hij heeft zich als doel gesteld om ooit net zoveel voor de Amerikaanse rootsmuziek te betekenen als Jimi Hendrix voor de blues en Miles Davis voor de jazz... Zijn naam is John Gomez en zijn biografie leest als een jongensboek, in de kinderjaren moest een schoenendoos voor gitaar doorgaan, later werd de echte die hij wilde hebben, met het geld van zijn eerste vakantiebaantje betaald. Hij leerde zichzelf spelen en vond toen uit dat hij zijn andere passie, schrijven, daar best mee kon combineren. Met 120 dollars, geleend van vriendin en ouders, ging hij voor het maken van een demo de studio in, waar hij bevriend raakte met Earl Musick en Mark Merritt, zij hielpen John bij het opnemen van zijn eerste album, als co-producers, soms als co-writers en uiteraard als muzikanten. Dus nu is "Head First" daar, een keurig in zwart-wit uitgevoerde CD met elf opmerkelijke tracks. Americana, in de traditie van de Texaanse singer-songwriters, tegen country aanleunend met een vrij nadrukkelijke viool, pedal steel en mandoline in de line-up, de drumcomputer zal ik maar door de vingers zien, want er wordt goed gespeeld. John heeft een heel fraaie stem, die in de lagere regionen inderdaad aan Steve Earle doet denken, al zet hij er niet zoveel power achter en wanneer hij hoger zingt, komt er iets van Roger McGuinn bij, apart! Gaan de liedjes ook nog ergens over? Oh, jawel! Dat zijn de ingekorte novellen waar hij vroeger het geduld niet voor had, bevolkt door kleurrijke figuren, beschreven met diep menselijk gevoel. Zelfs de bedankjes zijn leuk verwoord! Veel succes, John Gomez... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Moana & The Tribe

Album: Toru

Label: Pirate Records

donderdag 26 februari 2004

De International Songwriting Competition (ISC) maakte onlangs de winnaars bekend van de door hun georganiseerde songwriter competitie. Ik geloof zelfs dat ze in vijftien verschillende genres deze toch prestigieuze prijs uitschrijven. Uit al deze winnaar komt één overal winnaar uit de bus. Deze keer was het de uit Nieuw Zeeland afkomstige Moana & The Tribe met het liedje "Moko". Achter de naam Moana schuilt de naam van Moana Maniapoto. Een kort contact met de artiest zelf leverde de volgende reactie op "I'm not sure whether my music would qualify for American Roots Music, however we are definitely about as roots as you can get, though Polynesian". Hoewel de CD Toru uit 2002 dateert wil ik deze bijzondere, met Maori klanken overgoten New Age, Hip Hop en R&B-reggae muziek, opnieuw bij u onder de aandacht brengen. Neem nu dat winnende liedje "Moko", daar word niet alleen haarfijn uit de doeken gedaan wat het verschil is tussen een Moko en een Tatoeage, maar daar treffen we ook prachtige klankkleuren aan. De stem van Moana en de muziek gaan op in soms ondoordringelijke ritmes die bovendien zeer goed geproduceerd zijn. Liedjes als "Te Kakano", "Te Po" en de absolute bestseller "Kahu" brengen mij naar een zweverig climax die ik zelden heb gehoord. Wat moeten de bezoekers aan het Amsterdamse Roots Festival, vorig jaar, toch genoten hebben! Maar goed het zou ook dramatisch zijn geweest als ik de mensen als Rob Thomas (Matchbox 20), B.B. King, Phil Vassar, Vanessa Carlton en Nile Rodgers, die Moana perslot van rekening tot nummer één verkozen, tegen zou spreken.

[Jan Janssen](#)

Artist: Reto Burrell

Album: Roses Fade Blue

Label: Blue Rose Records

maandag 16 februari 2004

Twee jaar is het alweer dat de uit Lucerne, Zwitserland afkomstige singer-songwriter Reto Burrell uit kwam met het fantastische album Shaking Off Monkeys. Helaas heeft het Nederlandse publiek dit album een beetje links laten liggen. Kennelijk horen we, in dit kikkerlandje, liever weer een jaren zestig week op radio 2. Maar terzijde. Burrell echter blijft in mijn ogen een van de beste singer-songwriters die op dit moment op deze aardbol rondloopt. Okay, ik overdrijf wel eens maar dat deze man in Nederland nog steeds geen voet aan de grond krijg is frustrerend te noemen. In 2001 bewees hij al, met de release van Echo Park, dat hij met het grootste gemak in de voetsporen van Mellencamp en Tom Petty kom treden. We bespreken nu zijn derde semi-akoestische album Roses Fade Blue. De titeltrack heeft weer dat typische soundje waarmee hij mij direct tackelt. Ik geloof het helemaal als Burrell samen met ene Anita Maric het ontluikende "Guilty But Innocent" eruit laat glijden. Roses Fade Blue bevat elf vrolijke en sfeervolle liedjes waarvan hij er acht voor eigen rekening nam. "A Spell On Me" werd geschreven door buddy Daniel Stoller, die binnenkort trouwens zijn derde album "Evergreen Ballroom" op Helium Records uit zal brengen. Verder treffen we ook een liedje aan van de hand van Jabe Beyer. "Forever Is A Long Time" heeft iets Deep Southern's en het lijkt wel of Burrell daar bewust een weg inslaat die we nog niet van hem kenden maar wel naar meer smaakt. Overigens verschijnt binnenkort, van laats genoemde schrijver, "Drama City" bij wie anders dan... op Blue Rose Records ja. Reto Burrell levert weer een prima album af en ik dank god op de knieën als dit meer mensen mogen ontdekken. O ja, voor ik het vergeet, er staat ook nog een hidden track op. Luister naar het kabbelende pianospel van de meester himself.

[Jan Janssen](#)

Artist: Fletcher Harrington

Album: The Ghost In The Choir

Label: Lopie Records

maandag 16 februari 2004

Fletcher Harrington heeft een album gemaakt waar helemaal niets mis mee is, dus Harrington hoeft heus niet zo bozig te kijken! De foto op de achterkant is veel vriendelijker gelukkig... Fletcher Harrington treedt al ongeveer zeven jaar op in het zuidelijke deel van California, zijn vorige album kreeg veel airplay en waardering, nu is er dan "The Ghost In The Choir" (wat een pracht-titel!), die CD heeft ook zijn weg hierheen gevonden. Neil Young, daar doet Fletcher's stem ogenblikkelijk aan denken maar dan zonder het wat onvaste en onzuivere element dat Ome Neil er vaak in heeft zitten. De leadvocal is heel erg mooi dus en daar komen dan nog twee zangeressen bij, Patti Pannell en Tanya Gallardo. Er wordt lekker strak gespeeld, elektrisch met een akoestische gitaar voorop, goed gebruik gemaakt van keyboards, bij een paar tracks komt er ook nog een trompetje langs. De credits zijn niet erg duidelijk over wie wat doet. Zijn band heet blijkbaar Cowboy Buddha maar bespeelt Fletcher bijvoorbeeld zelf ook een instrument? Soms een voorzichtig binnenkomend introotje of een ouderwetse fade-out, de mix is mooi gedaan, vind ik, met de gitaren en drums op de voorgrond en de stemmen daar net achter. Uiterst smaakvolle, melodieuze Americana in de traditie van Ryan Adams & Caitlin Cary's Whiskeytown of Wilco. Alle twaalf songs zijn door Fletcher zelf geschreven, The Los Angeles Times roept in een recensie iets over letterkundig georiënteerde teksten en dat zou ik niet beter uit kunnen drukken. Ik probeer een favoriete song te kiezen en er eindigen vier stukken gelijk op de eerste plaats, dat zegt wel genoeg, denk ik... (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Rick Shea And Patty Booker

Album: Our Shangri-LA

Label: Tres Pascadores Records

maandag 16 februari 2004

Willen alle liefhebbers van classic country, in de beproefde hardcore honky-tonk stijl van de West Coast, zich verzamelen? Bij The Palomino staat een concert aangekondigd van Rick Shea en Patty Booker. Iedereen binnen, dan kunnen we uit ons dak gaan! Hier hebben we geen Palomino maar gelukkig wel deze, voor een groot deel dankzij de geverfde muur van de King King in knalroze uitgevoerde CD vol traditionele duetten in de stijl van veteranen Buck Owens en Rose Maddox bijvoorbeeld, met bijbehorende excellente timing en frasering. Patty noemt Loretta Lynn als haar idool en dat is duidelijk te horen, maar Loretta is weer helemaal cool tegenwoordig dankzij Jack van The White Stripes! Rick Shea kennen we van Dave Alvin's Guilty Men, Patty merkt op dat hij "the sexiest voice on the West Coast" heeft... Mee eens, wat een timbre! We wisten al dat Rick een voortreffelijke gitarist is, hij speelt hier ook mandoline en "zitar". Uitgebreide line-up met elektrische en akoestische instrumenten, een grote rol is weggelegd voor steelguitar en lapsteel, er zit een elektrische dobro bij en een "tic tac bass", een washboard en jawel, hondengeblaf! De titelsong schreef Patty met een favoriete van mij: Jann Browne, leuk, die conversatie op het eind! Behalve het nieuwe werk komen er ook een paar trefzeker uitgevoerde covers voorbij: Lee Hazlewood's "Summer Wine", "The Bull And The Beaver" van Merle Haggard en Leona Williams, laatstgenoemde schreef ook "You Take Me For Granted". De CD wordt van harte aanbevolen door Dave Alvin, the King of California, wat kan er dan nog misgaan! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: James Harman

Album: Lonesome Moon Trance

Label: Pacific Blues Recordings

maandag 16 februari 2004

Ja, ja daar komt hij weer, we hebben een blues album om te bespreken. En ik zeg u er meteen bij niet zomaar eentje. Het komt niet vaak meer voor dat ik ondersteboven ben van een blues album. De ene keer verveel ik me kapot de ander keer weer word ik er pue nerveus van. Het is ook nooit goed zullen we maar zeggen. Vorig jaar nog ging uit mijn dak met Mighty Sam McClain's release "One More Bridge To Cross" nu is het dus James Harman. Een blik op de cover zegt eigenlijk al genoeg. Harman is niet direct de bluesman die bij mij op het netvlies staat. Nee, de in Alabama geboren en in Florida groot gebrachte Southern traditionalist straalt iets geheel anders uit. Onder het motto "Rhythm is the universal language" (Dave Brubeck statement) laat, mondharmonica goeroe, Harman horen dat blues weldegelijk een eigentijds geluid kan bevatten. Hoewel de thema's over bedrog (Double Hogback Growler), mishandeling (Lowdown Grown-up Jive) niet echt nieuw zijn vind ik het toch gedurfd om een deze tijd een nummer te schrijven over zakkenvullende "Piecework Politicians". Muzikaal klinkt hij naar een gereïncarneerde Sonny Boy Williamson die bloedverwant is met Dr. John. Op de CD horen we ook slide gitarist Bob Margolin. Margolin wat ooit een van de mensen die Muddy Waters naar grote hoogte lieten stijgen met "Mannish Boy". Kortom James Harman's tiende release op het in Burbank, California gevestigde Pacific Blues Recordings maakt blues weer leuk en vernieuwend en vooral ook aantrekkelijk voor een nieuwe bluesgeneratie, mocht die er nog niet zijn. En dat laatste is de laatste tijd meer uitzondering dan regel, luister zelf maar naar het slotakkoord "Lonesome Moon Trance"

[Jan Janssen](#)

Artist: Carol Lauila

Album: To Let..

Label: Acoustic Roots

maandag 16 februari 2004

Het is eigenlijk heel simpel allemaal... Een Stem, die aan de Schotse zangeres Carol Lauila toebehoort. Een fascinerende brandende hartvormige figuur die centraal staat op de inlay: Carol zingt of alles recht uit haar hartje komt. Een titel, "To Let.." die waarschijnlijk verwijst naar het feit dat er hier voornamelijk covers uitgevoerd worden. Dan nog een virtuoze producer, Stuart MacLeod, die ook allerlei akoestische snaarinstrumenten bespeelt, er worden een paar extra stemmetjes toegevoegd en voila, deze beauty van een album is geboren! De vergelijking tussen de stemmen van Carol Lauila en Joni Mitchell is snel gemaakt, maar Carol klinkt liever en weet een intiemere sfeer te scheppen. Wij hadden nog nooit van haar gehoord, maar in Schotland kent iedereen haar naam, ze maakte haar eerste single in 1990 voor Glasgow's cultuurjaar, daarna volgden drie albums en haar concerten leverden Carol een "Best Performer"-award op bij het Celtic Connections Festival. Ze stond in Carnegie Hall met Mary Chapin Carpenter en Sarah McLachlan, maar vraagt ook nog steeds of haar publiek verzoeken heeft! Na een jarenlange pauze om een universiteitsstudie te completeren, is dit alweer haar tweede album. Hoewel ze als singer-songwriter te boek staat, vinden we hier alleen "Home To Sister" van haar hand. Plus nog veertien welgekozen liedjes, van onbekenden: het knapgemaakte "Crocodile Cryer" (Martin Stephenson) en bekenden tot beroemde namen: "Hallelujah" (Leonard Cohen), "Good Times" (Edie Brickell), "Broken Inside" (Lori McKenna) en een glorieus "Wasn't Born To Follow", dat met gemak de versie van The Byrds evenaart! (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Ben Weaver

Album: Hollerin' At A Woodpecker

Label: Independent

dinsdag 10 februari 2004

Ben heeft een hartstikke leuke hond. Merk Malamute, de Amerikaanse husky, zo te zien. "I lived in the woods, ran sled dogs", verklaart hij, dus dat kan kloppen. Er staan meer feiten en levenswijsheden, verpakt in one-liners, op de inlay onder de disk afgedrukt. Want Ben Weaver uit de noordelijke staat Minnesota heeft een uiterst interessant album gemaakt. Hij roept ongeveer een zelfde soort sfeertje op als Fred Eaglesmith, hij kent Greg Brown en diens invloed is ook te horen. Tenminste vier van de melodietjes doen sterk aan Townes VanZandt denken, vooral "Blood" en het ruim acht minuten lange, spookachtige "Nelson Mississippi". Ben spreekt soms meer dan hij zingt met zijn gruisige stem. "Those Semis Sounded Like Thunder" is een geheel over een soundscape voorgedragen beschouwing, het onderwerp: de eerste kennismaking met Penthouse en Playboy! De "Woodpecker Song", waarop de vindingrijke albumtitel gebaseerd is, bevat een maffe echo-stem en leuke vogelfluitjes. "Christian Demons" is weer een bloedserieus lang, bluesy stuk en er klinkt niets zo welgemeend als deze regel: "If you can't live by your heart, you're just pissin' in the wind"! Ik weet het, ik mauw hier vaker over, maar bij zo'n sterk op woorden leunend album had ik graag de teksten in het boekje gezien. De muziek is voornamelijk akoestisch, Ben speelt zelf gitaar en banjo, zijn maatjes voegen nog o.a. contrabas, mandoline, accordeon, fiddle, wat percussie en een formidabel goede mondharmonica toe! De tracks zijn live in een enkele dag opgenomen, Ben schreef de songs tijdens een periode dat hij niet on the road was: "I got sick of all the commercialism, dirty hotels and false hopes." Spreekt voor zichzelf, eerlijk, net als dit hele album. (Jahanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Tom Mank And Sera Jane Smolen

Album: Coversations In Waves

Label: Independent

zaterdag 7 februari 2004

De cello is een wondermooi instrument, het heeft duidelijk iets van de menselijke stem in zich. Het kan baslijntjes spelen, een gitaar of vocal ondersteunen, ook ermee converseren en uitblinken in fraaie solo's. Mits dat instrument natuurlijk een vakbekwaam bazinnetje heeft, zoals deze Dr. Sera Jane Smolen. Zij heeft aan het conservatorium gestudeerd, speelt in diverse orkesten en geeft momenteel les aan de universiteit van Mansfield. De vriendelijk uitzienende meneer aan haar zijde is singer-songwriter Tom Mank uit Ithaca, New York en hij heeft, als zoveel van zijn collega's, zichzelf alles aangeleerd! Hij schrijft poëtische teksten met mooie, herkenbare sfeerbeelden. Tom en Sera Jane noemen hun muziek "original folk blues improvisation", aan die adequate omschrijving hoef ik niets meer toe te voegen. Op het album "Conversations In Waves" staan drie instrumentals, bij "Tazmanian 5" gaat de cello er helemaal in z'n eentje op af. De andere acht songs worden door Tom gezongen, soms in spreekstijl, mooi en relaxed als de typische folksinger, terwijl hij kundig zijn akoestische gitaar bespeeld. Behalve de karakteristieke cello doen er nog andere instrumenten en stemmen mee. Ik hoor intrigerende fluister-harmony van Patti Witten ("Silver Rose") en frisse mandolineklanken van Rick Manning bij "Waiting For The Sky To Break", "Love's In Motion" is een duet met pianiste Laura Branca, om zomaar een aantal opvallende dingetjes te noemen. Waarom zou men de cello toch dwingen om klassieke muziek te spelen? Deze aparte combinatie is minstens net zo fraai! Grapje: instrumentale track 10 is vernoemd naar het stadje in Wales met de verschrikkelijk moeilijke, 57 letters lange naam. Sera Jane's uit de streek afkomstige oma heeft haar dat onmogelijke woord geleerd. Nee, ik zal onze computers niet op hol laten slaan door het in te typen! (Jahanna Bodde)

The cello is a wonderful musical instrument, it has clearly something of the human voice in its sound. It can play little basslines, support a guitar or a vocal, also have a conversation with them and excel in fine solos. Provided of course, that the instrument has a professionally skilled lady-boss, like Dr. Sera Jane Smolen here. She studied at the school of music, plays in various orchestras and teaches at the university of Mansfield now. The friendly looking gentleman at her side is singer-songwriter Tom Mank from Ithaca, New York and he has, like so many of his colleagues, learned everything by himself! He writes poetic lyrics with pretty, recognizable moods and images. Tom and Sera Jane call their music "original folk blues improvisation", I don't need to add anything to that adequate definition. On the album "Conversations In Waves" we find three instrumentals, in "Tazmanian 5" the cello faces the world all by itself. The other eight songs are sung by Tom, sometimes in spoken style, nice and relaxed like the typical folksinger, while he plays his acoustic guitar with great ability. Besides the characteristic cello some other musical instruments and vocals participate. I hear intriguing whisper-harmony by Patti Witten ("Silver Rose") and fresh mandolinsounds by Rick Manning in "Waiting For The Sky To Break", "Love's In Motion" is a duet with pianist Laura Branca, just to mention a few things that attract attention. Why would anybody push the cello into playing classical music? This exclusive combination is at least just as beautiful! Little joke: instrumental track 10 is named after the town in Wales with the extremely difficult, long name of 57 letters. Sera Jane's grandmother hailed from the area and taughted her the impossible word. No, I won't let our computers run riot by typing it on my keyboard here!

[Johanna Bodde](#)

Artist: Tom Forsey

Album: To The Core

Label: T4cRecords

zaterdag 7 februari 2004

Onlangs ben ik weer een nieuwe muzikale uitdrukking tegengekomen. "Singer-songwriter American Style", stond op de website van de uit New Castle, Pennsylvania afkomstige Tom Forsey. Nieuw kan die uitdrukking inmiddels niet meer zijn want de opvolger van Another Chapter Down uit 1999, To The Core, is al twee jaar oud en bevat 11 bijzonder mooie uitgesponnen liedjes. Forsey heeft zich duidelijk laten inspireren door mensen als John Mellencamp, Neil Young, Tom Waits en Steve Earle. Dat horen we al meteen aan het begin op "Spare A Little Sympathy" en op de bleus ballad "Off And Running". Nu heb ik het alleen nog maar over zijn muziek gehad. Maar er is meer, die schurende stem die heerlijk loom en diep doordringt in de fantastische melodieën. Luister bijvoorbeeld eens naar "Words With No Song", met een schitterende gitaar solo van Terry Mettam (Britney Spears)? Jeff "Skunk" Baxter (Steely Dan) zou het niet beter kunnen. Ook het aan zijn vrouw zijn opgedragen: "Then I Knew", en "Glad With You" zijn stuk voor stuk wereldsongs. Als we wat dieper in het digipack gaan spitten, komen we de naam van producer Chris Biondo tegen, kennen we die niet van Eva Cassidy en Chuck Brown album Spirit of Christmas uit 2001? Nog een paar opvallende namen op gitaar, Steve Sachse (Oh Susannah) op basgitaar en op Padel Steel Dave Giegerich (Kevin Johnson). Tja, ik zei al opvallende namen van muzikanten die je niet zo gauw zou verwachten in dit genre. Het zit helemaal snor met deze CD van Tom Forsey. Ik snap er echter weer geen jood van dat we dit nu pas te horen krijgen.

[Jan Janssen](#)

Artist: The Flatlanders

Album: Wheels Of Fortune

Label: New West Records

zaterdag 7 februari 2004

In het jaar 1972 speelden The Flatlanders voor de eerste keer samen in Lubbock, Texas. Toen was de tijd nog niet rijp voor hun muziek en na een album gingen ze ieder voor zich op pad om aan een carrière te bouwen die klinkt als een klok. Joe Ely, de door het leven geharde rocker, die je tegen denkt te komen in een roadhouse waar veel motorfietsen voor de deur staan. Jimmie Dale Gilmore, die er met zijn lange grijze haren uitziet als een wijze medicijnman en wiens onwerelds mooie stem je na een paar noten al herkent. Butch Hancock, de minder opvallende folkzanger met zijn gave gevoel voor humor, die de knapste teksten moeiteloos uit de mouw schudt. Inmiddels was het 1998 en The Flatlanders kwamen opnieuw samen om een song op te nemen voor de soundtrack van die ontroerende film met Robert Redford, "The Horse Whisperer". Toen hadden de heren zoveel plezier in de samenwerking gekregen dat ze een zeer succesvol album "Now Again" maakten. In het jaar 2004 ligt er weer een fantastisch werkstuk bij onze CD speler, verpakt in luxe digipack met kleuren van de ondergaande zon. Er staan 14 songs op, die met een aantal fabuleuze muzikanten (Rob Gjersoe!) in Joe Ely's studio in Austin opgenomen werden. De zang en de liedjesschrijverij zijn verdeeld onder het drietal, maar - dat is leuk - ze zingen niet noodzakelijkerwijs leadvocals op hun eigen werkstukje. Er is gloednieuw materiaal bij en er zijn tracks die ik ken, zoals dat prachtige "Indian Cowboy". Jammer van enkele onzorgvuldigheidjes, bijvoorbeeld hinkstapje "my - last - bottom dollar" in "Wishin' For You", tekstblad niet bij de hand? Butch Hancock schittert weer met vondsten als: "Is it androids or elephants that never forget?" (Johanna Bodde)

[Johanna Bodde](#)

Artist: Ron Noyes

Album: Mosaic

Label: Independent

zaterdag 7 februari 2004

Vorig jaar dook bij diverse Dutch Roots Radio Ring vrienden de naam van ene Ron Noyes op. Even daarna stond deze uit New England afkomstige singer-songwriter met zijn debuut CD Mosaic zelfs in een keer in de European Americana Charts. Toen ik even daarna naar de CD heb zitten luisteren vond ik het een beetje vreemd dat deze mengelmoes van akoestische folk en Roots-rock juist in dit lijstje terecht kwam. Niet dat ik het hem het misgun of zo, maar als u mij nu vraagt maakt Ron Noyes Americana zeg ik volmondig nee. De eigenninnige muziek die ik aantrof op Mosaic sprak mij in eerste instantie niet eens aan. Hij klinkt ook wat blikkig, Noyes heeft waarschijnlijk ook niet de technische en financiële middelen gehad om even twee weken de studio in te duiken. Toch heeft hij een prima CD gemaakt, technisch gezien misschien wel niet helemaal volmaakt maar de liedjes spreken boekdelen. Zo opent Noyes met de verwoestende ballad "Breakdown". De emotie komt tot een climax wanneer Noyes zijn ruwe en wat rokerige stem vrijbaan geeft. Het funky klinkende "Runaway" draaft iets of wat door maar de track "Up On Silence" maakt het weer helemaal goed. Ja, dat is het die sax die langs de donkere straten zwalkt met een man die zijn verhaal verteld. We zij aangekomen bij weer zo'n weergaloze ballad. "Heels Of The Night" heet de hit en het daarop volgende up-tempo en opzweepende "Tide" tillen Mosaic naar een buitencategorie. Dit is storytelling Ron Noyes on his best en het heeft echt niets met Americana te maken maar wel met beeldig songwriting.

[Jan Janssen](#)

Artist: David Olney

Album: Border Crossing

Label: Corazong Records

zaterdag 7 februari 2004

Net zoals ik dat deed op de valreep 2003 met Terry Lee Hale's re-release van Oh What A World, maak in nu ook een uitzondering voor de re-release van David Olney's CD Border Crossing. Okay, misschien wat aan de late kant maar beter laat dan nooit zullen we maar zeggen. Beide coryfeeën draaien al jaren mee in het singer-songwriter vak. Ik volg de muzikale ontwikkeling van beide heren al jaren op de voet en wat mij daarbij opvalt, is dat David Olney in het roots circuit in Nederland een mateloze populariteit geniet. Terry Lee Hale daarentegen is bij onze oosterburen weer niet van het straatbeeld weg te denken. Net als bij Hale hoor ik Olney's muziek het liefst met een band. De donkerbruine stem van deze sympathieke songwriter komt dan, naar mijn bescheiden mening, het best tot zijn recht. Waarom dan toch terug komen op een re-release van een paar maanden geleden? Het antwoord is heel simpel, Border Crossing mag dan wel niet Olney's beste CD zijn maar er staan een paar stukken op die fans zeker niet zouden mogen missen. Een van Olney's bekende thema's, over moord en doodslag, worden op dit semi-akoestische album erg goed geëtaleerd in de opvolgende tracks "Little Bit Of Poinson" en "Wait Here For The Cops". Ook laat hij zijn culture knowhow de vrije loop in "Latin Lover" en Barcelona. Ik ben uiteindelijk toch gevallen voor het striped down geluid van David Olney. Border Crossing is niet de CD waarmee nieuwelingen zouden moeten beginnen om het geluid van David Olney echt te leren kennen, daarvoor zou ik toch graag Omar's Blues (2000) willen voorstellen.

[Jan Janssen](#)

Artist: Will Harrell

Album: Living & Dying by the Weather

Label: Independent

maandag 26 januari 2004

Ja, ik mag de enthousiaste, hardwerkende "jonge honden" graag aanmoedigen! Hier is er weer een, Will Harrell, die met zijn eerlijkheid, eenvoud en onmiskenbaar talent het verwende publiek in Austin en omstreken voor zich won, minstens vijftien keer per maand ergens geboekt wordt en zelfs een manager heeft! Hoewel Will zingt over "some homemade whiskey" in "Southern Time", betwijfel ik bij het zien van die lachende snuit op de foto of hij de "legal age to drink" al bereikt heeft! Will's voorbeelden blijken - uiteraard - Townes, Willie en Waylon te zijn, hij doet mij af en toe, misschien ook door het accentje, heel sterk aan Steve Hill denken, in een jonge versie dan. Deze CD "Just Me", bedoeld om bij optredens te verkopen, al krijgt hij ongezochte radio-aandacht in Texas, is een goede heldere opname met alleen zang en vlotjes bespeelde akoestische gitaar. Will's stem is warm en soepel, met een hees randje, in Nashville houden ze ook wel van zo'n timbre met voorzichtige snik! Zangtechnisch gezien zou hij sommige woorden en uithaaltjes iets netter af kunnen maken. De tien songs zijn meest traditionele countryballads met mooie melodietjes en teksten over het leven in Texas met al z'n ups & downs. Familie is belangrijk - "Red, White & You" is een ode aan opa die luchtmachtofficier was - en de relatie uiteraard - "That Rain" geeft een mooie sfeertekening. "This ain't much of a life, but it might make a pretty good song", dat zou up-tempo nog beter zijn. "Cowboys & Hippies" is leuk bedacht, traditioneel bedankje aan het publiek "for coming out to see our little band" verpakt in een lied! De jongeman heeft vast een zonnige muzikale toekomst voor zich... (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: Seka ["Sisters"] Vol. 3

Album: Seka ["Sisters"] Vol. 3

Label: Twah Records

donderdag 15 januari 2004

Gewoonlijk spreken compilaties 'n beetje voor zichzelf en hoeven ze geen recensie. Deze Seka vind ik echter zo bijzonder, dat ik er graag een paar woordjes aan wijd. Volume 3, ik heb weer van alles gemist dus... Er is niet zomaar een schop tegen een kast gegeven en bij elkaar gezet wat eruit viel. De CD bevat een royale 75 minuten aan muziek en maar liefst tien van de 19 tracks zijn bijzondere versies! De rest komt van recente albums en is ook zeker de moeite waard, Lonesome Bob opent indrukwekkend met "In The Time I Have Left", gevolgd door Caitlin Cary en Shawn Sahn. Dan wordt het een leuke ontdekkingsstocht tussen artiesten die ik nog niet of hooguit van naam ken. Prettigste verrassing is de Australische groep Naked Raven live, in een Walkabouts-achtige song met zoetgevooisde zangeres, viool en cello. Even verderop vind ik Jerry Joseph & The Jackmormons, deze Jerry bezit een interessante stem met rafelig randje. Kevin Salem heeft een boeiende stijl van zingen en muziek maken, net als Tom Freund: mooie, vrij hoge stem en zijn "Rebecca" is een lang nummer met mysterieus klinkend arrangement. Er zijn ook artiesten bij die ik persoonlijk ken, Amy Rigby levert een fraaie uitschieter met een live-opname van haar ontroerende "Don't Ever Change". Ze wordt op gitaar begeleid door Tony Gilkyson, inderdaad, broer van Eliza en net zo'n onderschat, sympathiek talent als Amy. Michael Weston King doet het ook live en heel erg mooi met "I Fall Behind". Wie komen er nog meer langs? Two Dollar Pistols, The Men They Couldn't Hang zijn altijd goed en een beetje maf, The Brooklyn Cowboys gaan er als laatste nog even tegenaan. Fantastische compilatie en de aanschaf dient nog een goed doel ook! (Johanna Bodde)

Jan Janssen

Artist: Bet Williams
Album: 14 Songs Demo
Label: Epiphany Records

donderdag 15 januari 2004

Onlangs viel bij ons een demo van de uit Philadelphia afkomstige singer-songwriter Bet Williams in de bus. "Het ding is nog niet helemaal wat het moet zijn maar ik dacht ik stuur hem toch even op om te kijken wat jullie ervan vinden", stond op de bijsluiter. Bet Williams neemt in de Philadelphia singer-songwriter, folk en popwereld een prominente plaats in, en de 14 Song Demo maakt dat weer eens heel duidelijk. Zonder dat het enige moeite schijnt te kosten overbrugt deze aanstaande moeder maar liefst 4 a 5 octaven. Voeg daarbij nog eens het vermogen om echte storytelling liedjes te schrijven en je hebt eigenlijk alle eigenschappen die een moderne singer-songwriter zou moeten bezitten. Zo en nu zouden we klaar kunnen zijn, waren het niet dat ik daaraan iets wil toevoegen. Bet is namelijk getrouwd met componist/pianist John Hodian. De liedjes op de 14 Song Demo krijgen, mede door zijn inbreng, meer hightech poprock mee. Waren de voorgangers Ooh La La en Rose Tattoo meer een crossover tussen Americana en Folk-rock Hodian geeft de liedjes "Dragenflies" en "Domino" net iets meer muzikale body mee. Ook de song "Superman" heeft die extra dementie, waarna Willams weer direct haar vocale kunsten laat horen in het sobere "Blind Eye" en het opzweepende "Hanalei". De strategie mag duidelijk zijn, het muzikale echtpaar lonkt met liedjes als "Superman" en "Like November" definitief naar Europa. Okay Williams mag dan wel zeggen dat het nog niet af is, en dat klopt ook wel een beetje, maar ik vraag me nu serieus af of het wel goed komt als ze deze nu al uitmuntende Demo weer gaat overpeinzen. We wachten af en houden u intussen op de hoogte.

Jan Janssen

Artist: Reckless Johnny Wales
Album: It's Not About The Money
Label: Villa Villa Music

donderdag 15 januari 2004

Het gerucht gaat, dat hij een man uit de business is. Dat hij aan de andere kant van zo'n groot bureau in een kantoor op Nashville's Music Row gezeten heeft, als er kontrakten over produktie en promotie getekend werden... Nu verschuilt hij zich achter de naam Reckless Johnny Wales, maakt zelf een plaatje en doet dat niet onverdienstelijk. Hij heeft de beschikking over een legertje professionele muzikanten om "u" tegen te zeggen... Wat te denken bijvoorbeeld van Jeff "Skunk" Baxter (Doobie Brothers, Steely Dan) op akoestische gitaar plus bas en Pat McNerney (Nanci Griffith's band) als drummer/percussionist? Multi-instrumentalist Michael Snow werkte al met John Lennon en dan zijn we nog niet eens bij de ingehuurde helpers beland. Clive Gregson bespeelt de accordeon, 12-string en bottleneck gitaar, terwijl Brady Seals (Little Texas) wat pianoklanken toevoegt. Dit is de eigenwijze kant van Nashville, met perfect gespeelde countrydeuntjes, toch weer niet te traditioneel of te poppy, met genoeg blues- en jazzinvloeden plus een flinke dosis western swing, compleet met blazers. Aan de stem mankeert ook niets, want deze Reckless Johnny klinkt als een broertje van Randy Newman! Denk nog even aan Leon Redbone en Lyle Lovett, om het idee compleet te krijgen. De teksten zijn slim gemaakt, van sentimentele liefdesliedjes en humoristische werkjes tot wat meer filosofische beschouwingen over de tegenstelling arm/rijk en het geweld in bepaalde landen. Fraaie titel "By The Light Of The Bridges I've Burned" sluit het album af. Als je de foto's van prettige malloot Reckless Johnny bekijkt, verwacht je eigenlijk iets ruigers. De frontcover met de opgetuigde etalagepop en de voorgedrukte prijs (!) is hilarisch... Even wennen, maar nu vind ik het CD-tje beslist leuk! (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: The Tyler Thompson Band

Album: Living On The Border

Label: Blue Buffalo Records

maandag 12 januari 2004

Steeds vaker constateer ik dat Roots rock bandjes eigenzinnig teruggrijpen naar materiaal wat lijkt op legendarische rock bands uit de zeventiger en tachtiger jaren. Niets mis mee overigens, maar daar schuilt wel direct het gevaar dat je daarop ook juist wordt afgerekend. Met name de wat oudere luisteraar pleegt dit te doen. Kruip daarom even in de huid van deze oude roots rocker die nog steeds helemaal uit zijn dak kan gaan bij muziek afkomstig van The Allman Brothers Band en Wishbone Ash. Ik denk daarmee ook meteen de spijker op s'en kop te slaan als ik luister naar de tweede en nieuwe CD van The Tyler Thompson Band, Living On The Border. Aan de opvolger van Fine Young Man uit 1999 is volgens mij ook flink gesleuteld. Om te beginnen treffen we nu twee prima lead-gitaristen, Mike Tyler en Jake Berhow, aan. Het duo duelleert er op los alsof het de gewoonste zaak van de wereld is. Verder bestaat dit kwartet uit Wade Thompson en Paul Thompson, op respectievelijk op bas en drums. De rhythmsectie rolt over de 15 liedjes (plus één heerlijk verborgen bluesy hiddentrack) die Living On The Border bevat. Het komt trouwens ook niet vaak meer voor dat men vier vocalisten in één band aantreft. Toch vind ik de vocale uitvoering van nummers als "Back On The Highway" en "Living On The Border" niet helemaal uitkomen. Ik hoor daar een Mark Knopfler terwijl je daar een soort van Bob Seger achtige stem mag verwachten. Datzelfde geldt eigenlijk ook voor de tracks "Don't Forget To Say Goodby" en "Sparrow" daar verwachtte ik een James Hetfield (Metallica) maar men trekt de stem liever door een computer. Jammer maar ik zei u al I'm maybe getting old.

Jan Janssen

Artist: Frog Holler

Album: Railings

Label: Record Cellar

maandag 12 januari 2004

Typisch zo'n album waarvan je nieuwgierig denkt, als je het in handen krijgt: Wat zou dit zijn? De grappig klinkende naam Frogholler had ik wel eens gehoord, maar 't wordt een eerste kennismaking met de muziek. De zesmansformatie is afkomstig uit de contreien van Shoemakersville, Pennsylvania en begon in 1996 als bluegrass-trio. Er kwamen invloeden uit country en rock bij en nu maakt men een inventief soort alt-country. Frogholler heeft nog drie albumtitels in de aanbieding en vermeldt trots een Nederlandse tour op de website. Goed, ik pik weleens vaker iets in een later stadium op... Dit is apart gedaan allemaal, de bijzonder mooie arrangementen zijn veruit het sterkste punt van "Railings"! Leuke geluidjes en voortreffelijk spel, vaak akoestisch en soms elektrisch. Een scala aan instrumenten waar je bijna van achterover slaat, van tamboerijn tot vleugel en elektrisch piano, via lapsteel, dobro, djembe, conga en mellotron, plus de meer gebruikelijke dingen als gitaren bijvoorbeeld. Als ik de Froghollertjes een tip mag geven: zet een volgende keer duidelijk(er) in het boekje wie wat doet in welk nummer. Bij een band als deze is dat interessant voor de nietsvermoedende luisteraar! Ik roep overigens het boeiende "The Sweetest Sound" tot prijsbeestje uit. De zanger klinkt een beetje somber, net of hij liefst de mineur ingaat. Zijn stem heeft een beperkt bereik, wat geen probleem hoeft te zijn, kijk maar naar Robert Earl Keen, aan wie deze meneer me soms doet denken. De ontspannen manier van zingen gaat wel lekker samen met die rijkdom aan muziekinstrumenten en mooie koortjes, moet ik zeggen. De songs zijn, behalve geslaagde afsluiter "Hole In The Ground", allemaal eigen werk waar een man voor tekent: Darren Schlappich. Geen bezwaar tegen als er meer van dit uit Shoemakersville komt! (Johanna Bodde)

Johanna Bodde

Artist: The Pones

Album: Dwell

Label: Independent

dinsdag 6 januari 2004

Freedom is just another word for nothing left to choose." Inderdaad, dat is een variatie op mijn favoriete quote uit "Me And Bobby McGee". Hij zingt ook ongeveer net zo als Kris Kristofferson, deze George Riser, zanger/liedjessmid van The Pones. Wie The Pones dan wel mogen zijn? Vier muzikanten uit Charlottesville, Virginia. Vruchtbare grond daar blijkbaar, want The Hackensaw Boys komen er ook vandaan. Veel info kan ik niet vinden, de website is heel summier maar op deze CD wordt best lekker gespeeld. Twee gitaren, soms met een uitbundig gehanteerde slide ("Chicken Shack"), bas, mandoline en fiddle. Het resultaat is meeslepend leuke, akoestische alt-country met invloeden van bluegrass en blues, plus een knipoog naar gospel ("Uzbekistan"). Eigenwijze mix, luister maar eens goed waar sommige instrumenten zitten, ik zou eigenlijk de faciliteiten in die "Broken Sun Studios" weleens willen zien! Ze hebben er een keurig verzorgd CD'tje van gemaakt, de aandachttrekkende, beetje enge coverfoto is waarschijnlijk van een professionele fotograaf, wie 'm mooi vindt mag het zeggen... De teksten, die zijn verpletterend goed! Ik draai het album drie keer achter elkaar en ik ontdek telkens meer creatief moois. George heeft blijkbaar iets met Mexico: "Well, I never said you were the answer but at least you're some place to go" en een paar songs verderop: "And they're singing hosanna so loud, that they just might hear them on the other side, Mexico is better than suicide". Realiteitszin en onderkoelde humor mag ik wel! Dit is sympathiek en boeiend en warm, ik wil in een koffiehuis een avondje naar The Pones luisteren, met een grote mok "latte" graag. "If you don't look back when you're walkin' away, you won't hear what I say."

Freedom is just another word for nothing left to choose". Indeed, that is a variation on my favorite quote from "Me And Bobby McGee". He also sings approximately just like Kris Kristofferson, this singer/songsmith of The Pones, George Riser. Well, who might The Pones be then? Four musicians from Charlottesville, Virginia. Apparently fertile soil, as The Hackensaw Boys also hail from there. I can't find too much info, the website is quite summary but this CD has some nice playing. Two guitars, sometimes with an exuberantly handled slide ("Chicken Shack"), bass, mandolin and fiddle. The result is stirring nice, acoustic alt-country with influences from bluegrass and blues, plus a wink at gospel ("Uzbekistan"). A creative mix, just listen closely where some of the instruments are positioned exactly, I would actually like to see the facilities at that "Broken Sun Studios"! They made a well-groomed CD out of it, the attention attracting, somewhat scary cover-photograph is probably taken by a professional, if you like it, please say so. The lyrics, they are overwhelmingly good! I play the album three times in a row and I discover more creative beauty again and again. George apparently has something with Mexico: "Well, I never said you were the answer but at least you're some place to go" and a few songs further on: "And they're singing hosanna so loud, that they just might hear them on the other side, Mexico is better than suicide". Sense of reality and dry sense of humor is what I like! This is appealing and absorbing and warm, I want to listen to The Pones, during an evening at a coffeehouse, can I have a big cup of latte, please? "If you don't look back when you're walkin' away, you won't hear what I say."

[Johanna Bodde](#)

Artist: Mark Olson & The Original Harmony Ridge Creek Dippers

Album: Creekdipping' For The First Time

Label: Fargo Records

dinsdag 6 januari 2004

The Original Harmony Ridge Creek Dippers hebben een beter hanteerbare naam gekregen! Het verhaal is wel zo'n beetje bekend: Mark Olson was een van The Jayhawks, maar op het hoogtepunt van hun welverdiende, hard-voor-gewerkte sukses, verliet hij de groep. De reden was heel sympathiek trouwens, zijn partner Victoria Williams kreeg de diagnose M.S. te horen, er werd zelfs een benefit-CD opgenomen en Mark wilde gewoon meer tijd met haar doorbrengen. Fijn te weten dat er nog zulke zorgzame mannen bestaan! Natuurlijk bleef het stel thuis, middenin de Californische woestijn bij Joshua Tree, nog wel met muziek bezig. Er werden in de periode 1997-1999 drie albums opgenomen en via hun website verkocht, zeldzame exemplaren dus. Vandaar dat het Franse label Fargo Records erop gesprongen is met als resultaat "Creekdippin' For The First Time", een compilatie van 18 songs, die zeer de moeite waard blijkt! Akoestische, lome en sfeervolle woestijnmuziek, die het meest naar alternatieve folk neigt, behoorlijk verschillend van het Jayhawks-werk. Toen werd vaak de vergelijking met Gram & Chris van The Flying Burrito Brothers getrokken, ook hier hoor je nog wel hoeveel Mark's stem en manier van zingen op die van Gram lijkt. Voor sommige mensen is Victoria's doordringende kinderlijke geluid een beetje te veel als ze solo zingt, hier beperkt ze zich tot achtergrondkoortjes, harmony en een enkel duet, dat doet ze schitterend! Er wordt op akoestische gitaren gespeeld en er doen wat bevriende muzikanten mee. Ik hoor bijvoorbeeld een fiddle, mandoline en banjo, zo nodig worden er een paar pannen beklopt en je kunt natuurlijk ook gewoon een solootje fluiten! Hartstikke mooi, van "Flowering Trees" tot "It Sure Can Get Cold In Des Moines"!

[Johanna Bodde](#)

Artist: Chris Jones

Album: Roadhouse & Automobiles

Label: Stockfisch Records

maandag 5 januari 2004

Singer-songwriter Chris Jones is al 45 jaar. Ik wed dat in Nederland maar weinig mensen zijn die de muziek van deze gitaarvirtuoos kent. Een korte introductie is dus op zijn plaats. Jones geboren Reno, Nevada maakte op elfjarige leeftijd deel uit van een muziekprogramma voor hoogbegaafde kinderen aan de Peabody conservatorium. Daar werd hij uitgeroepen tot jeugdcomponist van het jaar voor zijn stuk "Sonata in D" van Johan Sebastian Bach. Het leven komt zoals het komt, het Amerikaanse leger stationeerde de zeer talentvolle musicus op 18jarige leeftijd op de US legerbasis in Wiesbaden. De jongeman groeide gelukkig op temidden van de kleurrijke folks scene die daar in die jaren in Duitsland toch volop was. Op zijn nieuwe CD Roadhouse & Automobiles treffen we bluesy getinte liedjes aan die ergens liggen tussen een uitgekleden Ry Cooder en een wat opgedofte Robbie Robertson. Het rustgevende schijfje werd opgenomen met maar liefst veertien verschillende muzikanten, kortom teveel om op te noemen dus. Op geen moment heb je in de gaten dat dit werkelijk ook zo is. Roadhouse & Automobiles klinkt ingetogen en geeft steeds meer prijs van zijn muzikale boodschap. Jones verteld zijn verhaal met weemoed als hij constateert dat het verschil tussen arm en rijk steeds groter word. Dit bezingt hij in het prachtige "No Sanctuary Here" en wij zijn het met hem eens "The gap between the rich and the poor grows ever wider, at some point, something's got to give" Mooi nemen in 2004 misschien?

[Jan Janssen](#)

Artist: Richard Ferreira
Album: Somewhereville
Label: Miranda Records

donderdag 1 januari 2004

Het radio programma Blueprint van de in Veendam gevestigde lokale omroep Radio Parkstad zette ons verleden jaar op het spoor van de in Connecticut geboren en getogen singer songwriter Richard Ferreira. Ferreira's debuut CD Somewhereville belande in het jaaroverzicht 2003 van Blueprint presentator Thomas Kaldijk maar liefst op de eerste plaats. Kaldijk vergeleek de muziek van Richard Ferreira met Van Morrison, The Band, Nick Lowe en Greg Trooper. Gezien de vele muzikale overeenkomsten met hem maakte het mij nieuwsgierig. Wel nu, het mag gezegd worden, Richard Ferreira luid met zijn in 2002 uitgebrachte album Somewhereville een nieuw muzikaal tijdperk in. Hiermee verklaar ik meteen waarom we dit jaar mede met hem de spits afbijten. De komende jaren zult u namelijk steeds vaker meemaken dat het Americana genre samen met Blues en Soul ingrediënten hand in hand door één deur zullen gaan. Ik refereer vooral naar mensen als Eddie Hinton, Frankie Miller en wat dacht u van Elvis Costello? De naam Greg Trooper is al gevallen, weer zo iemand, hij schreef de soul prikkel "Invisible Man". De uitvoering laat niets te wensen over. De invloeden van Otis Redding en Wilson Pickett zijn nadrukkelijk aanwezig in de songs "I Give Myself Away" en "One Step Closer". Geloof ons als we zeggen dat we het komende jaar meer zullen horen van Richard Ferreira. Een sterk debuut verdiend opvolging en wij staan nu al te trappelen.

Jan Janssen

Artist: Cracker & Left Over Salmon
Album: O Cracker Where Art Thou?
Label: Cooking Vinyl

donderdag 1 januari 2004

Een goed begin is het halve werk. Dus dachten wij, we starten het jaar 2004 maar meteen met de nieuwe CD van Cracker & Leftover Salmon genaamd O Cracker Where Art Thou? U leest het goed, Cracker, ja en daarmee bedoelen wij echter uitsluitend zanger/gitarist David Lowery David en gitarist John Hickman. Het idee om pop-rock liedjes te transformeren naar hippe bluegrass is niet echt nieuw, ene Del McCoury doet dit bijvoorbeeld al enige jaren. Maar aan de ander kant weten we ook dat de band Cracker vorig jaar met Countrysides de bluegrass elementen ook niet echt schuwde. O Cracker Where Art Thou moet u dan ook zien als een toetje bovenop het meesterlijke Countrysides album van vorig jaar. Het Cracker duo werk op dit album samen met de uit Colorado alt bluegrass jam band Leftover Salmon. 10 Cracker liedjes worden op een bijzonder manier vertolkt door klink klare rasartiesten die weten waar ze me bezig zijn. Dat dit zo is kunnen we vaststellen door opvallende keuze van de Cracker liedjes. De meest conversies komen namelijk van mijn favoriete CD Kerosene Hat af. Niet de makkelijkste maar wel de meest doorleefde liedjes die onze vrienden ooit opnamen. Wat dacht u van de Reggae-grass versie van "Get Off This" of van de deep down soul bleusgrass uitvoering van "Sweet Potato". Het ultieme kunststukje vindt u echter aan het eind. "Waiting For You Girl" (Gentleman's Blues) kan zo de hitlijsten wat ons betreft. Cracker maakt weer een klapper.

Jan Janssen